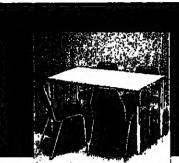
GATE ONE

הברון 88. בעצם נלחמים בילדים

הווידויים של רודולף הס, על ספסל בנתניה

באליספאדון מאון מוכות-פולה המרונון הישי קוקה.לולה עכשיו י

אתה חושב כמו שאתה יושב יש קשב ישיר בין מצב הגוף בענודה לבין יכולת המפקוד והתגובה שלך. כדי שתוכל

יש לך על מה להשען גכנען – רהיטי צרעה, צרנו עבורך קו מוצרים במירב שקולי הנדטת אנוש. המעבדה הארגונומית שלנו, בשילוב מעצב בינלאומי וגגיבוי של מכנולוגיות. מפעלנו, (שהוא הגדול, החדיש והיחיד מטונו בישראל) מנטיחים לן איכות ונוחות יום יום, שעה־ שעה ולשנים ארוכות.

אנו מעמידים לרשותך מנוון עשיר במיחן ליצירונ נקודות עבודה וניהול אופסימליות: כורסאות מנהל, כורטאות אירוח, כסאות מוכירות, שולחנות תואמים – כולל שולחנות: מחשב וקו מוצרים מיוחד לו יהוט מוסדי: בתי מלון. אולמות ונוסעדות. הכל נעיצוב חדש ואלגנטי, בצבעוניות שובת־

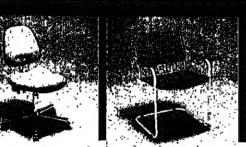

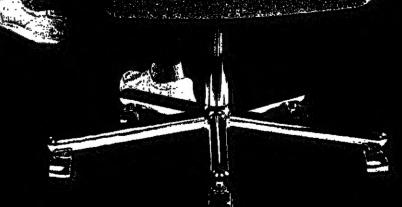

י תליאות: - תליאבים: "ככר הארבון", קרליבן 1,1064831,10 • "לירן", עמק יודעאל 1,527783180. י**רושלים: "א**ריט" בותש 2,02723320 • "ליגוד, ימין אבות 2,027335161.00 י**רושלים: "א**ריט" בותש 2,02727360 • "ליגוד, עמק יודעאל 1,72723600. באר שבע: "פאר שיווק", קק"ל 2,083213600. מימה: "ככר הארמ", הנמל 4,04582000 • "ארוים שוורץ","דרך בפר אתא 4,02727230. באר שבע: "פאר שיווק", קק"ל 2,04783000

פלנטי-ארוחה דשנה לעציצים שלך

חברת דשנים וחומרים כימיים, חמתמחת זה יותר מ־40 שנה ביצור ובשיווק דשנים בארץ ובעולם, מגישה לך את "פלנטר" - סדרת דשנים חדשה, שפותתה במיוחד לטיפול בצמחי עציצים. סדרת "פלנטר" כוללת מגוון דשנים לצמחים ירוקים, לצמחים פורחים ולקקטוסים.

חיים חדשים לעציצים

את הצבע חירוק, להצמיח עלים חדשים ולחביע לצמיחה מוגברת ולפריחה מלאה יותר.

וחידוש נוסף - כוסית חמינון המתפבנית: עליך רק לחסיר המכמה וללחוץ קלות על הבקבוק. הכוסית הפנימית תתמלא מאליה

אביב הגיע "פלנטי" בא

הצמחים שלך רעבים ל'פלנטר' - עכשיו. באביב מגייס הצמח את כל כוחותיו כדי לפרוח ולצמוח. בחנויות השרות העצמי, במרכולים, בסוטרמרקט בחנויות המרחים ובמשתלות.

בלי לדלל, בלי לערבב, בלי להתאמץ

"פלוטר" תוכנן בפיוחד כדי לחפוך את הדישון לפעולה בליח ופשוטה. חריכוז נוח בפיוחד. אין צורך למהול בפים או לחוסיף חומרים אחרים. חכל נעשח כבר

עורך: עמי דור־און סתית עורך: דניאלה בוקשטין סגנית עורך: אורית הראל עורך נרפיו יורם נאמן מעצבותו אורלי אנשל, שרי אנסקי, נטע גרינשמן מודעותו אורי דגן

בעצם נלחמים כילדים

אורי גינוסר

אלכס דורון

(או)שר ו(ער)שר יאיר לפיד

עודר גרא, סטייל 🛂 בילי מוסקונה לרמן

יהודית חנוך

חיים ואוהבים 🛂 מפר אבידר

פנטהארז יגאל לכ

52 הורוסקום

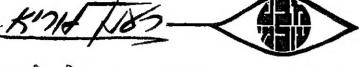
מעריב לילדים

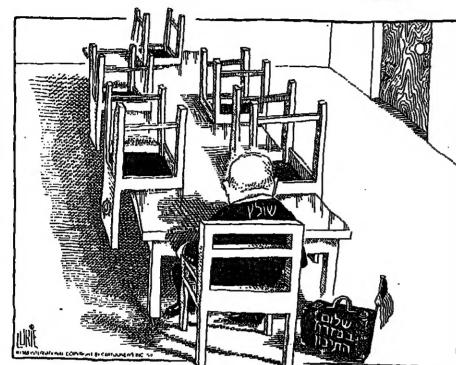
גשער: שר, "מוכת ירח". הווים היפים אחרי גיל 40

לחבה בעמוד 16.

ועכשיו – למחוא כפיים אילגח באום

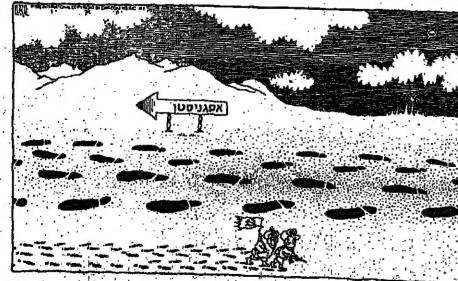
נסיכים קטנים מחבורת הזבל

"תודה לאל שמדובר בסכסוך כל כך מרוחק ומנותק"

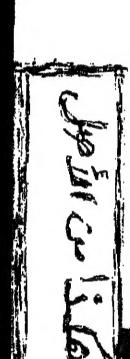
"אתה זוכר במה שונה חיתה החרגשה כשוכוסנו"ו

5 Biagaio

ארוחת דשנים טובח של "פלנטר דרושה לו כפו אויר לנשימה. דרשי עוד חיום "מלנטר לעציצים שלך

סדרת"מלנטר" מוכננת על ירי אגרונומים מתשורה חראשונה כדי לספק לעציץ שלך את כל מה שתוא זקוק לו כדי לפתח מערכת שורשים מסועפת יותר, לחעמיק

ולי כיף להיות עציץ! מיוצר ע"י דשנים ותומרים כימיום בע"מ, ת.ד. 1428, חיפת 31013 🛦 כקבוצת כימיקלים לישראל. מפיצים: טל. 724927-04 (1428–27)

יתה שעת לילה מאותרת כשהחלו החיילים ללכת לכיוון היעד. ירד גשם מוכלים למעצר (כתמונה והבוץ הטובעני סייע להחריש את צעדי המטפסים בין הטראסות. בתיכנון הגדולה) – את המעצרים המקורי דובר על הגעה שקטה לכפר וניצול אלמנט ההפתעה, אבל למרות עורכים בעיקר בלילה; 🥊 הגשם והבוץ היה מי שנערך ל"התקפה". הילדים (בתמונה הקטוה), חם הכוח העיקרי שנלחם. כשאתה מתקרב – חם

הצילומים בכתבה זו

צולמו בידי ראובן קסטרו,

מאות מטרים לפני שנגלו לעיני הכוח הבתים הראשונים, אפשר היה ככר לשמוע בברור כיצד מתחילים התצפיתנים להעיר את תושבי הכפר ולארגן את המגננה. כשהחיילים פרצו פנימה והחלו רצים בין הסמטאות, ככר הודלק הננרטור בכפר ומאות אגשים ככר חיכו ערים. הקרב, עם או כלי מרכאות, החל. הוא נמשך מספר שעות בטרם גרמו הרי הירי וקולות החבטה והניפוץ של האבנים והבקבוקים. הרמטכ"ל דן שומרון, יאמר כמה ימים אחר כך כשיחה, שלא מדובר כאן במלחמה. בפנים, כמרדף אחר עשרות רבות של כפריים מתנוגנים, המיידים מכל הבא ליד ומסרכים להשמע להוראת העוצר, זה בהחלט נראה קצת יותר מסתם תרגיל אימור

בלוחמת שטח בנוי ילמדו אותך לנוע צמור לקירות מחשש לירי מחלון, או מגג, עכשיו אתה נצמר לקיר, כי מסבירים לך שהאבן או הבקבוק געים בררך כלל במסלול קשתי. חוץ מזה, כדי "לנקות" את כל הרחובות מן האויב המתגונו, צריך "לטהר" אותם פיסית. בריצה מהירה, מחצר לחצר ומרחוב לרחוכ.

זה יכול לקרות בכפרים רכים כיהודה ושומרון. לכפר הזה קוראים ארנא. כיא, לא כמו עידנא דריתתא. כבר הרכה זמן שהוא עושה צרות ממקום מושבו, 16 ק"מ מערבית לעיר חברון, על הכביש הקרוי "חוצה יהודה", שמחבר את חברון עם קרית גת. זה כלל ידוי אכנים על הכביש הראשי, הצבת מחסומים בכביש הפנימי המוביל לכפר, הצתת מוכיל טנקים של צה"ל שנקלע לכפר בטעות וגם אוטובוס נושא לוחית רשוי ישראלית, שעמד להסיע פועלים לישראל. כפר בעייתי, פרום על פני

שלוש גבעות נישאות, שמקנות לו שליטה מצויינת ומאלצות את מי שמבקס להשתלט עליו להשתמש ככוחות גדולים ולהקיף אותו ממספר עברים. צה"ל בא לשם לעשות סדר, לבצע מעצרים ולהוכיח מי

היה שם קרב לא קל. כשאבן מתעופפת בתושך, קשה לאתר מהיכן בדיוק נורקה וצריך לרוץ בערך לכיוון, בתקווה לגלות משהו. בדרר, יש סיכוי לחטוף עוד. המקומיים מכירים טוג יותר כל פינה. אם היעדר פחר, פירושו אומץ, או יש כאדנא לפחות כמה עשרות נערים אמיצים שגם קנהו של חייל הניצב 20 מטר מהם ומכוון לעברם כרור גומי, לא מנע מָהם לברוח הצירה. הכדור פגע, הנער נאנק, אכל הצליח לרוץ הלאה. כטח לא מתים מוה. האומץ כולל גם תחכום רכ. בנסיון לגרור קבוצה של חיילים למארב מתוכנן של אבנים, וועק לפתע מישהו במכטא עברי טוכ: "תפסתי מישהו, כואו חעזרו, שבתאי, משה, תגיעו הנה". יכול להיות שהעוברה ששום שבתאי לא היה באותו רגע בסכיכה מנעה אי געימות רצינית.

היה כבר כמעם כוקר כששקם החל משתרר ככפר. החיילים התפורו על גגות, כעיקר בצמתים וכככרות מרכויות. על הגג יכולת לראות את ציוד החובה של הימים האלה. מערומי אכנים, ארגזי בקבוקים וגם כצלים מוכנים כנגד רימוני הגו. המסוקים שמתחילים לחוג ממעל, נותנים איזו תחושה ש"בסרט הזה כבר היינו" - "אפוקליפסה עכשיו" אוליז אבל המסוקים של צה"ל לא באו בריוק לירות, אלא לאתר את המוני הגכרים תושבי הכפר שהעדיפו, בחסות החשיכה, לכרוח להרים. אחר מהם גם יתפנה לפנות פצוע מקומי שנורה מקרוב אחרי שלראשונה כהיסטוריה הקצרה של המהומות כשטחים נורק לעכר רככ של משמר הגכול רימון יד שהתפוצץ ופצע חייל אתר.

יש עוצר כארנא, ומתחת לגג שעליו אתה ניצב נמצאת משפחה. עכשיו מתחילים לכקש רשות לצאת ולעשות את הצרכים כחצר, או לאפות את סיתת הבוסר לילדים בטאבון הסמוך. בבית אחד מניעות אל סרן גיל שתי נשים גרגשות ומוריעות לו על לידה הממשמשת ובאה. כלווי צמור של שני חיילים לאכטחת שלומן, הולכות השתיים להביא מיילרת מסימטה סמוכה, מהגג יראה לפתע גיל

יוסי אלוני ויצחק אלהרר

הם מכתיבים את הקצב. הם מציתים את האש והצבא נועק ^{לכנו} וכריון כבר על אוטונומיה, וכשהצבא מתקרב – הם בורחים. ולצבא אסור לאבר צלם אנוש, אסור להתעלל, אסור לירות סתם כך, אפילו עונה לוריקת בקבוק תבערה, הר חברון, 1988. מלחמה מוזרה עם פחדים אחרים. יומן של אואים, דברים שרואים משם.

7 Bipeaio

יות ארצית לתכופות מוער שו בילדים בילדים בילדים בילדים בילדים שת חנויות ארצית לתרופות,מוצרי יופי,בריאות ונקיון: תבית. זו המיילדת. אחרי עוד כמה דקות כשבסימטה סמבה מתחילה לפתע התקוממות קלה ונשמעות

קנו מוצרי סנו (כולל ליטופים) ב־40 ש״ח ותקבלו פֶּחָמוֹן בשווי 15 ש״ח להדלקת גחלים – חינם !

K-500 מחיר מומלץ – - פפ.5 ש״ח

שתי חנויות

• גבעת סביון

•מרכז חורב-

חדשות:

חיפה

סנוברייט

ליטופים מקסי

ווטעון

חנויות הסופר־פארם פתוחות עד 9 בערב. בחיפה, רבימכר, הרצליה, רמת אביב, קניון איילון, מכבדים מרשמים של כל קופות החולים. תיעה - מוכן חווב, ירושלים - מורגובות. יון סוג סוג משרד מרכזי של: מורגובות להגביל את כמות הקניה. גילה, באן שבע. משרד מרכזי של: 60000 בס להגביל את כמות הקניה. מכבדים את כל כרטיסי האשראי. הרשת שומרת לעצמה את הזכות

פתח־תקוה, כפר סבא, גבעת סביון,

ברנ. מכר, בקניון וברמת אביב – עד 10 בלילה.

W.C._110 סנופרש ג'ל נוזלי שלישיה מחיר מומלץ – 6.90 ש"ח מחיר מומלץ – 5.90 ש"ח

מחיר מומלץ – 4.49 ש"ח

(אמצעות כרטיסי אשראי בלבד):

סנובון שלישיה מסיר שומנים מהיו מחיר מומלץ – 4.49 ש"ח

ש״ח 3.59

מבצע אשראי סנופרש ינש בלעדי! מחיר מומלץ – 3.79 ש"ח <u>ונו ב־50 ש״ח</u> שלמו ב־2 ביולי!

סופר פוליש מחיר מומלץ – 10.99 ש"ח

ש"ח 8.99

יש אנב גם דילמות מסוג אחר, קצת יותר קסנות. אשה בכותונת לילה שמרנית מאר, לעיתים ילר בוכה, שרי יום שלם ששודית על גג ביתו של מישום, אתה בדרך כלל חוורים שאר בני הבית אל המזרון יוד למסה ברוד לצאת מן הכפר ובעל הכית מתעקש וממשיכים לישון, קצת מצחיק לומר, אבל המצכים עלב אם האלה הם גם דרך לתציץ אל כיתו של הערבי הכפרי

במצאי שבת אחד הולכים לבצע מעצרים בלפר תרקומיא, היה דווקא ליל ירח נפלא. מסוג הלילות שנהוג לומר עליתם שהם מתאימים לרומנטיקת דווקא תישמיא, לתושומיא יש שתי כניסות מהכביש הראשי, מצח יהודה, ובכל אחת מהן שלם. כאחר כתול ולא למעצרים. אכל זו כמוכן מחשכה שברקע העבודה תישמיא בשני תרקומיה לא ברור. בכל מקרה, בשתי הדי נמשכת כל השנה. יש לא מעם תומעות שקשה ובניפות מכינים המקומיים מחסומי אבנים רודך לכע, זו להסביר, אולי צירופי מקרים. מין תשתית סבועה של מחסומי אבנים גרולות בצר ודר, שבתר שניות מחוות הצידה, או לחילופין שמים המהופות והמעצרים, אגם, מאלצים את כוחות אתו חדה אתן חורת דכור של צורל שנע לשם בכמה כלי רכם הבטועו לארגן עוד מתקני כליאה במתקנים הנילים עוד הורת דכור של צורל שנע לשם בכמה כלי רכם וכחר בצר המערכי, נאלץ לפנת כמה כדי רכם הנסוד את הגדולות בירש מתחיל להיות בפור בעום בצר המערכי, נאלץ לפנת כמה מחסומים בערים הערכיות הגדולות בירש מתחיל להיות בפור בעום

להפקיר...נכון מג"ב עושה את העבורה השחורת

הושוכה מאר וגם השוחקת, וככל זאת...

ושה אחת הנתמכת בידי שתי הנשים פוסעת לעבר

היריות הן בפינה הדרומית של הכפר. כוח קטן על אחד הגנות נרגם באבנים, ובלית ברירה נעים מנשים לתוך הבית פנימה. ההמון מסביב מתחיל לנפץ את החלונות ומאיים לפרוץ פנימה. יש כאן מנת חיים, אכל סכן כ', מתעקש בינתיים לא לפגוע. המקומים יודעים שצה"ל לא יודה כדי להרוג והם מתמשמים מאחורי טראסות, כשרק פלג גופם העליון השף. הירי באוויר אינו עוזר ודרך החלון מכוון כ' היום ופוגע בכל זאת כרגלי אחד המתפרעים. תוך שניות מניעה לשם מכונית פורד טרנזיט ומפנה את הוצוע. גם זה לא מספיק כרי להפסיק את ההתפרעות. ארי זמן קצר מגיע למקום כוח נוסף ומפזר את ותוקפים לכל עבר. "אין כאן מלחמה", אמר הרמטכ"ל

יריות, יוצאת הוקנה ומבשרת שנולד כן. החיילים

משיחת הסיכום. כבוקר מתחילים החיילים לאסוף צעירים וגברים פעך הבתים לחקירה. אתה נכנס לבתים שבלילה ונים מכיוונם אבנים, אבל לך תדע מי זרק עליך ומי לא. כשמישת מנסה לשכנע אותך שהוא בסדר ובטוח לא עשה כלום, הוא מנסה לפרוט על קירבה כלשהי. זשוו כסגנון: "אני אף פעם לא מסתובב, אני עובר נמועל יכין באשקלון". אין באוויר תחושה של שנאה. וגל תכליחי כזה. לבצע חיפוש באריבות ובתקיפות, למצוא לפעמים נער שמתחבא כתוך ארון ולקחת לוקירה. יש שם חייל כשם יוסי שגמר בדיקה באיזה נית, והוא מקטר ללא הרף על העבודה הזו שצריך לשות כאן. אבל היוסי הזה נכנס אחרי שתי דקות לנית נוסף, וכיעילות מירבית מוציא משם עוד ארבעה עירים. או אחר לא נמלט מהעבורה למרות התחושות. החייל, הלוחם, הוא בדרך כלל טכנוקרט יעיל

נקיה אתרת. את העצורים מרכזים בדרך כלל ליד כלי עדים כאן למלחמת הקוממיות הפלשתינית. היכנ ושם מחכים הנהגים ועוד כמה אנשי מיפקדה.

הילדים, הנערים, הם בעצם הכוח העיקרי שנלחם, עם או כלי מרכאות,

ועצוב כאחר. הם יודעים טוב מאוד להתגרות מרחוק ואתה רואה אנשים

חושי הם ידעו תמיד לשלוח יד ולקסח, אם יתאפשר מאבטחים מסביב, נכנסים לבית, מוציאים אנשים ממצב

לת מי שרוצה לעשות את העבודה כלי סנטימנטים, של חלומות (איוהי), עורכים מסור והיי קצר, מאתרים

לא כל כך מאושר מהמחשבה שעליו להפקיד שם את ומורים למי שחיפשת להתלבש, מסתלקים במהירות. מעשים שעצר. גם בירי אנשי מג'ב, לא אוהבים הרכה עצירים יוצאים כך מהבית בעל כורחם, עם הרבה.

בצבא. אלה שנותנים לך את התחושה עד כמה המצב נלעג

מבוגרים שלא מסוגלים לא לקחת את העניין אישית

לעיתים מחליף את מחסום האבנים מחטום של שבועיים נחנך מתקן בשם עופר, לא הרחק מירושלים. שלדות רכב ישנות, שקורם לכן הועלו באש. גם כשמתחילה התנועה הרגלית ממבואות הכפר אל הרחבות פנימה, ממשיכים לפגוש בכל פינה את מערומי האכנים. אכנים, לא חלוקי נחל. כרור לך שבכפר הזה, כמו גם כרבים אחרים, יש חוליות מיוחרות שתפקידו להקים את המחסומים בלילה,

מחשש לכניסה של כוח צה"ל, ולפתוח אותם בכוקר כדי לאפשר לתושבי הכפר לנוע החוצה. במרכז הכפר אפשר לראות סימנים המעירים שכשעות אדר הצהריים היתה שם "חביגה" קטנה. שרידים מפוייחים של צמינים על הכביש ורגל אש"ף על חוט החשמל. רק שם תמצא אשתול לעשות מה שאומרים לו. אין רגשות. יש לו את הרגלים שהרי קשה להוריר. מישהו מלחש שאנהנו נוהל המעצרים קכוע בדרך כלל. מגיעים,

סימני שאלה מתי ישובו. בדרך כלל זה יקת מספר

חורשים. פה ושם סופקת כפיים בכקשת תחינה אם או

ולגלות משפחות שלמות שרועות על מזרינים כחדר

אחר. "היכן מוצאים ההורים פינה לעצמם"ו, אתה שואל

נשמע קצת נרוש, אכל במוצאי שכח בכסר

שלושה עצי ברוש שנוסרו והנחו לרוחב הכביש, או כמה אוהלים גדולים שמוספים בגדרות, זה בעצם הסיפור כולו. השהיה באוהלים בקור הצורב היא כבר עונש לא קטן. לאנשי הצכא במקום. שגם הם לא מלקקים דבש, התקינו לפחות תנורים כאוהלים. העצירים מוכאים לשם כאוטוכוסים, עוכרים כולם בריקת רופא ורק אחר כך מקבלים ציור ומפוזרים

על הר חברון ורצועח עזה

ארבעה חורשים אחרי תעסוקה מכצעית קורמת בעוה, אי אפשר להימנע בהתייצבות באיוור חברון, מהשוואה בין האזורים. "הייתם פעם בשטחים:" ישאל מפקר הגיזרה, כשיחת הפתיחה, וכשישמע על שרות של מספר פעמים כרצועה, יכטל זאת כמין "גאוות יווידה" מוזרה כזו. "כאן", הוא אומר, "טיפור אתר

ביסורו של רכר האכן של הנער כג'כליה מרוייקת כריוק כמו של הנער ככית אומר, או ארנא. גם להכעיר צמיג לא לוקח לעותים יותר זמן מאשר לחברית בחברון. ובכל זאת, יש כאן מבנה קצת אחר. ברצועה צפוף ומצחין בררך כלל, והעיר עזה כולה כמעט שיכולה להיחשכ כמחנה פליטים אחר גדול. בחברוו העיר ובכפרים מסביב, יש לך תחושה "נקיה" יותר. לא משחקים ב"פרינציפים" ולא מתכיישים ברמת חיים. בונים בתים חרשים ומפוארים, יש גם סוכארו ואופל: ולא רק "בינו" (פיג'ו). לא צפוף כל כל כך. אוויר ההרים נקי והביוב זורם לא פעם בתעלות המיוערות

"אנשי חברון", יאמר איש המינהל האורחי בשיחת המתיחה, "הם אנשים קשים, ברווים כמוצאם". יתכן – ער בתורף בהר חברון, לא פעם גשום, בלילות רבים מכסה ערסל כבד את מאינור. ובכל ואת, כשעה: ששיניך מאיימות לנקוש בתוך מעיל וטוודר ועוד כמה גטקטים מחרת, בג'ים הסיור הפתוח, מסתוכבים לר הילרים המקומיים חצי יחקים עם אינה מעיל מציוקמק כמעט ארישים.

אזור קשה הר חברון. סלעי, מצוקי מאד. אכל החקלאי המקומי יודע להוציא מן האדמה שלו את השכסימום בחריצות מרהימה. ככל מיררון אתה מגלה טראסות, בכל וארי או גיא יש בוסתו, גם בשיפוע התלול ביותר יצליה הכפרי לאלתר עוד כמה מכרים רבופים של שרה, באמצעות המחרשה והחמור. יש חובה יומי באחזר הזה, בעיקה בחורף, בשחכל ירוק. לרבים מוכיר הנוף את הניורת תמורחית כלבנון. העשיה ההוריצות של הכטריים היוצאים לענורה תמיד, מהוות ניגור משווע לתכחון העירו המצויה מרנית שעות היום בנסלה מאונס ללא מסור וללא לימודים.

ORIDEGIA

(המשר מהעמוד הקודם)

וה לא נעים לראות גן סגור" כתב פעם יונתן גפן" כאיזה שיר, זה גם לא נעים לראות עיר גדולה כשיממונה. בכוקר נפתחות החנויות לממכר מזון למספר שעות, פה ושם מתגנב מישהו למוסך לסדר משהו ברכב וזהו. מתי יצאו כאן בערב סתם לטייל ולאכול אולי איזו גלירה? מתי ראו כאן סרט קולנוע? זה חסר להם בכלל? איך מעבירים שבועות שלמים בכית בלי שום תעסוקה, זולת זריקת אבנים על הצבא? לפני מספר חורשים אפשר היה לפזר הפגנות

ברין ודברים של אנשי המינהל האזרחי עם המוכתר המקומי. עכשיו, הרי נכתב כבר לא פעם, עושים לזקנים רק כבוד, אבל את העסק מנהלים הצעירים. צה"ל וכוחות הבטחון, שהורגלו כמשך שנים לעסוק במניעת פעילות חבלנית עויינת, מתמודדים עכשיו עם מסיתים וההערכות למצב החדש אינה בת־יום. אחת הכעיות העיקריות היא שמוקרי ההסתה היו תמיד בתי הספר והמסגרים. כתי הספר סגורים ולמסגדים אטור להיכנס. צה"ל גם לא יעיו בדרך כלל לנתק את הרמקולים כמסגרים המשררים כצד התפילה גם את רברי ההסתה.

אחרי שנים שבהם הורגלת לכרוס כשטחים מכוניות, לכקש תעורות זיהוי צהובות (רצועת עזה) ואדומות (יו"ש), לפנות מכוניות מיושביהן ולפרק את תכולתו כחיפוש אחר אמצעי חבלה ונשק. אתה מוצא את עצמך עכשיו נדרך דווקא כשמגיעה משאית עמוסה כצמיגים והנהג שלה הוא שווכה כחקירה יסודית יותר. אחרי שהתרגלת "להפעיל" מקומיים משה, כן 10, ואחיו גרב, כן שש, ומבקשים סיבוב. אחרי בפינוי מחסומי אכנים וצמיגים, אתה מגלה שהם מתבצרים לא פעם ככתים מאחורי דלמות נעולות, ואין כסביכה מי שיפנה.

בשעת ערב מאוחרת, כמגואות חברון, חונים שני ג'יפים של הסיור להפסקה קצרה כצר הדרך. מתוך הערפל מגיהות לפתע שתי מכוניות הנעצרות כחריקת כלמים ומתוכן מזנקים כמה אנשים עם רובי עוזי ביד. אתה נדרך, אכל אחרי שניה מגלה שכיד חשניה יש להם תרמוס של קפה ועוד תרמום של נס קפה, וגם כמה סוגים של עוגיות. גם הקיבוצניק שיושב ליך ההגה של אחר הג'יפים, ורק לפני מספר דקות גמר להרצות על "ער כמה מיותרת הנוכחות היהודית באיזור", מסתער עכשיו על התרמוסים. קסה מנצח לפעמים פוליטיסה.

המתנחלים מנהלים עם צה"ל רומן מתמשך. רומן בעייתי. כקור מקפיא העצמות של הר חברון, רחוק ממטבחה של אמא, או של האשה, עם מטכח צבאי מאולתר שכו אוכלים כמשך שבועיים רק "בולי ביף" מחומם, יש בתשומת הלב הגסטרונומית של האנשים האלה הרכה. "מתנחלים" נראה לך שמ, כצד הככיש, מונח שמתאים לסלון כתל אביב הרחוקה. כאן הם הצבא מוצא עצמו לא פעם מוטרך בהפרדת כוחות בין. נראים לך דווקא על הכיפאק, סחבקים. אי של קירבה ערבים ויהודים ווה מעצבן. לא פעם יש תחושה כים האבנים והשנאה מטכיכ.

לשמוע את הדי הירי. ככל פעם כשיש צרות בתוך . העיר גקראים תושבים מקרית ארבע לבוא ולסייע. שהמתנחלים, המרעיפים על הצכא חיכה רבה, מכקשים

כש"חם" בתוך חברון, גם מחלחול הסמוכה ניתן

צה"ל חרד חיום מאד לתדמיתו. פרשת החיילים

אצבע רכה מדי על התרק.

כולם ידברו ראשית על מה שאסור. אסור לאבר צלם אנוש, אסור להתעלל, אסור לירות סתם כך ומי שירה יצטרך להסביר. פחות מדי הנחיות של מה מותר ומה צריך. לא פעם צריך להתאמץ מאוד וגם להיות קר רוח כדי לא להתפתות ולירות

במערב הר חברון יש שני ישובים יהורים. תלם לגבות את המחיר בקבלת לגיטמציה להשתוללות ואדורה. ישובים קטנים. אדורה מטופח מאד, למרות רכתי בעיר. משהו פנוסת: תעלימו עין. האינטרסים של שגרים שם בקרוואנים ומצביעים על חורשת סמוכה הצבא כירוע, קצת שונים. חברון במובן הזה של חיכוך שפעם יהיה בה ישוב קבע. גם הכתים כתלם אינם צמור כלב העיר בין יהורים וערכים, היא מן הסתם, בדיוק וילות הפאר של אורנית, אריאל, או שערי העיר הבעייתית כיותר ביהודה ושומרון. תקווח. אפילו מי שלא כל כך בעד ההתיישבות במערב דר חברון, לא יכול שלא לחוש הערכה למי שכא לגור באן כתנאים לא קלים, כנראה מתוך אמונה כרעיון.

יש בתלם מועדון קטן עם ויראו, אבל הק חמילואימניקים ששומרים שם מאכלסים אותו המבים מול מצלמות הטלוויזיה משפיעה על כל מין. לפעמים משעמם בערכ. כששני חגיפים נכנסים שמתררך אוחר כטרם שתגיע לאיוור. בכסיס איסונים בשמונה בערך לונדא שהכל כשורה, רצים לעברם של צה"ל בדרום הארץ, מכסש אלוף פקוך הדרום,

HISESIG TO

המתנחלים מנחלים עם צה"ל רומן מתמשך, בעייתי. בקור מקפיא העצמות של הר חברון, רתוק ממטבתה של אמא, או מאשה, עם חמטבח הצבאי המאולתר, יש כתשומת הלכ הנסטרונומית שלחם הרבה

דקה אתה מגלה שהם מכירים את כל הקצינים כגיזרה וגם כג'ים הם כבר רוצים לנרוג לכך. באדורה, על לוח המורעות, יש הזמנה להרצאה כמוצאי השבת כמעלה חבר. "המרצה", אומרת ההומנה, "יהיה שלמה כאום מוותיקי יחידה 101, מומחה לטיפול בטרור וכאוכלוסיה עויינת". כארבע לפנות בוקר נמה קרית ארבע את שנתה. לשומר הגברתן בשער העיר יש מצב רוח טוב, והוא

מציע לך, מהבודקה המחוממת שלו, בעודו משקיף עליך בג'ים הפתוח, "להפעיל את מיזוג האוויר במכונית". קרית ארבע מזכירה בעצם שכונה בירושלים. משהו כמו שכונת גילה. לכאורה, ישוכ עצמאי מגודר, נברל מהאוכלוסיה הערבית. בפועל – חבית תוססת שקשורה כל הזמן לישוב היהודי בתוך חברון. בית הרסה, בית רומגר, תל רומיירה. שמות בחרשות. כלכ העיר, ליר הקסבה, בעימות תמידי עם ומאות כפריים ווה לא פשוט. התושבים המקומיים. הרכה תקריות היו שם באזרונה,

כינתיים הניע למקום מוכתר הכפר, למין מרע.

וסתם עיתונאים, המסתוכבים כיהודה ושומיון. מספרים של המפקרים בניורה, אז חוץ מעובים ומתנחלים " לך, החייל בשטח, עוד בעיה וקוראים לח היקשורו התיקשורת לא מלקקת שם רכש כאחרונה הבחיות ה בפירוש לא ליצור איתה מגע, לא לחפריע לה לעבר ולא להתראיין. בסופי שבוע מונעים ממנה להיכט ותמשך עשמול 14

יצחק מרדכי, להתייצב אישית כדי להסביד לך מחק לתעסוקה מבצעית בהר חברון. אחריו ולפניו ידנוו איתך כתוך יממה אחת גם המג"ר, המח"ט, והאוגרוני שלך, ואחר כך גם המפקרים בגיזרה. כולם ידנון ראשית על מה שאמור. אמור לאבר צלם אנוש, אמו להתעלל, אסור לירות סתם כך ומי שירה יצטון להסביר. פחות מדי הנחיות של מה מותר ומה צרין. הוראות הפתיחה כאש אגב, קפדניות מאד. אפילו בתגובה לזריקת בקבוק תבערה אין להשיב כאש, אלא אם כלי הרכב שלך נפגע וויהית בוודאות את הוורק.

לא פעם צריך להתאמץ מאר וגם להיות כר חוו: כמידה לא מבוטלת, כדי לא להתפתות ולירות. הוראות פתיחה כאש זה עניין אחד, ומצוקה בשטח זה עניין אחר. הרכה סיורים רגליים או ממוגעים, שכוללים כוחות קטנים, מוצאים עצמם מותקפים כירי עשרות הסיור שנכנס לכפר בית אומר נוסע חצור באונו הרבה ירי. למתנחלים, למורת רוחו של הצכא, יש

ציר. המקומיים מנצלים זאת לא פעם כדי להמתין לם בדרך חזרה ולחכין לו מארב קטן. הסיור של גבי פצא את עצמו בוקר אחר בערפל סמיך במרכז הכפר מל מחמום אבנים שחסם את הררך. עד שהספיק להנין פה קורה, כבר התגורדו כמה עשרות מטרים מאחריו מאח מתפרעים. גבי נתן הוראה לא לירות. הוא עצר שני כלי רכב מקומיים שעברו בסמוך והורה לנהגים להגיב אותם לפני הג'יפים של הסיור. מחסה. אתר כך הוה לנהגים להתחיל ולפנות את מחמום האבנים מלפנים.

המוכתר הוריע שאם החיילים יצאו מהכפר לא תהיה התפרעות. גבי השיב לו שהצבא לא מקבל תכחינים והוא יצא מתי שתוא רוצה. כשלכ זה ככר פונה המוסום ועכשיו נותרה רק הדרך החוצה. שני הנחגים הושנו לל מכסי המנוע של הנ'יפים כמעין כני ערובה וכד הה הכוח הקטן להתקרם, כשחלק מתחיילים מאבטה וגלי מהצר. בפתח הכפר שוחררו השניים ומפתחת כל רכנם הוחזרו לחם. זה כטח לא נשמע הומינטרי כל 🗗 ליפי הנמש כסלון בתל אכיב, וגם גבי לא כל כן א את זה. אבל כאותו יום לא ריוותו ברדיו על תקריו בבית אומר. פשוט, כי לא ירו שם

ההערכות מרכרות על כ־700 צוותי סלווייות

מאת אלכס דורון

של אסיר מס' 7

אסיר מס. 7 היה רורולף הס, סגנו וממלא

"הם, לא ייאמן, גילה עניין גדול כישראל", סיפר גאבל לפני ימים אחרים בנתניה. "מאתר שבמהלך תשע השנים וארגעה החודשים שלי ככומר שלו בשפנדאו, ביקרתי גם פעמים רבות בישראל, בעיקר כמדריך קבוצות צליינים, נהנתי לספר לו על מה שראיתי. במיוחר סיפרתי על ירושלים, על מרכר סיני, סנטה קתרינה, על ביקורים בקיבוצים ומושבים. מעולם, ככל התקופה הואת, לא השמיע הם הערה אנטישמית כלשהי, ותבע שאספר לו עוד ועוד. ישראל גירתה את דימיונו. הוא היה עצור מאוד

סיר מס. 7 שכב על מיטת הברזל בתאו ובהה בתיקרה. על הקיר למראשותיו היו שלוש מפות של הירח, מתנת סוכנות שלוש מפות של הירח, מתנת סוכנות התלל האמריקנית. בשעה שתיים נפתחה דלת הברזל הכברה והכומר נכנס, בידין ספר החליטו האסיר והכומר להתחיל בבילוי המשותף מקומו של היטלד, והכומר, "הממונה על נשמחו" שלהם, דווקא בגן הכלא. "הטבע היה מסעיר, על – הפאטטור הפרוטסטוטי שארל גאבל. הס פי דרכר, נזכר הכומר באותו יום רביעי של קיץ התאבר, על פי הגירסה הרשמית, באוגוסם 1987, 1981. אסיר מס. 7, זקוף קומה חרף גילו בצריף העץ הקטן שבגן כלא שפגראו. הוא היה המתקרט מאור, עיניים-שקועות, עשה לו או בן 93 גאבל נמצא עתה בישראל. מנהג קבוע לצעור שעתיים שלוש ביום בשבילי

> מה נשמע בחוץ"ז, פתח האטיר בשיחה. "העולם רוגש, ישראל הפציצה את הכור הגרעיני העירטי", החל הכר מר בריווחו. "גוט גימאכט"ו (טוב עשתה),

ענה האסיר קצרות. "השבועון הצרפתי 'סארי מץ'

מוסר שזו היתה התקפת מנע", המי שיך הכומר. "אני מצדיק נאופן מוחלט

שארל גאבל, הכומר שהיה ממונה על נשמתו של רודולף הס, יושב על ספסל

במיררחוב של נתניה, העיר בה הוא גר בגלל אהבתה של אשתו לישראל, ונזכר נגאצי, כירידות המוזרה, במפלצת. הס, סגנו וממלא מקומו של היטלר, התאבד על פי הגירסה הרשמית כצריף עץ קטן ככלא שפנראו, בגיל 93. גאבל לא מאמין. שיחות על תנ"ך, תה, מוסיקה קלאסית ואף מילה כמאט על המלחמה. "אינני מבין איך זה קרה לא תיארתי לעצמי למה שזה יוביל", התוורה הפושע כאוזני הכומר.

างมเลยอโด

"בישראל אנחנו ולוצאים את השלווה הנפשית"

🍁 משר לפגוש את הכומר גאבל דק הגורה, מאיר 🔝 בויופים מעולים", הוא מתבדה, "ואמי עזרה מנים ורך דיבור בכיכר העצמאות בנתניה, על בבריסל לחציל יהודיה בת 13, שאבית נלכד בידי טפסלי חבטון, ליד חמיזרקה בלב המידרחוב הנאצים ונשלח למחנה חשמדה". תמשקיף אל שפת חים. כאן הוא מטייל ונחנה השסיעה.

באולפן עקיבא ומתאחבה בישראל. תספיקה כבר האדום. ב-1977 התגיים בדרגת סרן לצבא לעבוד כאן בבית אבות, כמתנדכת במון דוד אדום, חצרפתי, כדי לשמש כומר בקהילה בוויצ"ו. יש לחם שמונח ילדים – ארבעת שלחם המרוטסטוטית בברלין ובתוקף תפקיד זה, תגיע וארבעה מאומצים, חצעיר בן 16 וחצי. כולם לכלא שמנדאו ואל האסיר חבודד ביותר בעולם --בפאריט. יש גם 13 וכדים. רומאומצים חם שניים חט. מזאיר, אחד מצ'אר ואחד מדרום קוריאה, הילד המאומץ הראשון, יתום, הצטרף למשפחה בואיר. לתלות עצמו על חוט חשמל בצריף שבגן, היה חשני, חיתה תינוקת שנמצאח בירי חיילי צבא דרוש כוח, ולתערכתי לא היה לו כוח, לצעד קונגו במלחמת האזרחים שם. היא הובאה למעה תצלב האדום, שם עבדת ו'וסיאן ב-1964. הקוריאני הגיע ב־1977: "יום אחד גילינו שיש לנו מספיק מקום בבית לעוד ילד. כתכנו לארנוו כנסייתי במארים, חמקבל לידיו מדי שנת לטפל ב־30-20 ילדים מקוריאת ולמסרם לאימוץ. כך הגיע אלינו מארק, וזצעיר ביותר".

חשיוות עם גאבל נערכה בדיותו השכורה בנחנית, כשחוא מוקף באוסף בובות כתלבושות אינגת דויטשקרון, מתברת השפר "את יהודיהו" שנם פורטם בצרפת, סייעה כמתורגמנית.

אבי ראש המזכירות של חרוזן ממארים, נצד שקיבלנו. הכרנו את סיפורי החנ"ך, על האבות למשפחת אורליאן, התובעת לעצמה את כס והמלכים, עוד לפני שלמדנו את הברית החדשה. תמלכות בצרפת. רווא חירו פוליטיקאי זאני לובר אני יודע שות לא כל כך מובן, אבל זותי האמת. שב-1938, כילד, שמעתי אותו מדבר בגנות חסכם אני רוצה ללמוד כאן יחדות. למדתי מעט עברית

ושימש באלחוטן – שומר הקשר עם לוגדון. זמן משתעשע ברעיון שאולי יקבלו אותי לישיבה. מת גם חית "אסיר מלחמת", במחנות כמערב יתכן שיש כאן עניין סנטימנטלי – אצל אשתי זה מרוסיה ובמגדבורג. ב-1940 עזר ליהודים בחבל בהחלט עניין שבא מהלב – אבל מבחינתי, לבטח אלוס וציידם במסמכים, מזוייםים. "אבי התמחה יש כאן עויין אינטלקטואלי עמוק".

> כמיוחד במעשי הפלאים של ישראל בהפרחת המדכר. סיפרתי לו על תותים הגדלים בחממות, על ימית, על

"הביקורים שלי כתאו נערכו מרי יום ד', החל מהשעה שתיים אתר הצרריים. תחילה רק ל־90 רקות, אבל בהמשך התארכו עד שלוש שעות. אפילו אנשי המשמר הסובייטים, התרככו עם הזמן ולא הקפידו על קוצו של יו"ד, כפי שנהגו קודם לכן עם אחרון המנהיגים הנאציים. קראתי כאוניו פרקים נכחרים מהתנ"ך ומהכרית החרשה, קטעים ממאמרי עתונים וספרים. את המאמרים על ישראל וירושלים, הופתעתי לגלות, הוא שמר ליד מיטתו. באחד הביקורים שלי, הפתיעני כששלף אותם מהמגירה ואמר: 'יש לי משהו מעניין בשנילך'... לאחר כיקור אתר בישראל, התירו לי שלטונות הכלא להקרין לו כתאו 100 שיקופיות, בעיקר מירושלים. הוא התפעל ממראה עיניו. גם בעיקר בייושלים. הוא ההפקרנו כאוד מן ההצגה אותו שם. לא ניתן היה לדובבו על פרשת טיסתו שומריו, אז היו אלה רוסים, הסתקרנו מאוד מן ההצגה הצטוספו ליר דלת התא שלו. זה היה מחזה מחור.

> ס ידע שאני מתכונן לבוא לישראל כדי בקשת אותו בעניין ייייי הבטחתי לו סופי ואחר כך תיסע לשם". הבטחתי לו

הכומר גאבל גיהל יומן מפגישותיו עם הם ולא שיראך, שוחרדי. מכבר פירסם אותו בספר "שיחות אסורות עם רודולף הם (1976–1977)", שראה אור בפארים (הוצאת פלה) - לאב ממצא צרפתי, הגיע לשפגראו ב-1977. בהתאם ותורגם עתה לגרמנית ואנגלית. "הקשרים שלי איתו להסכם בין ארבע מעצמות חברית, חיו הצרפתים התהרקו עם הומן וזה נראה לי טבעי. להערכתי, אחראים על אספקת שירותי הדת לאסירים הנאציים.

81383i0 14

גאבל למד באוניברסיטת מונפלייה, התנדב מחשמש הישראליה, מצחוקם של ילרים, מאורות לארגון צעידי המחתרת הצופתית ואחרי המלחמה שירת בצי. הצטרף לחיל הישע, עסק בהוראת הוא נשני לכלגית ז'וסיאן, שלמדה עברית בבית ספר תיכון בואיר ובצ'אד. חיה פעיל בצלב

"אני מתקשה להאמין שהע התאבד. כדי מרחיק לכת שכזה".

הס מפקיד בידיו את צוואתו וביקש להיטמן באחוות הקבר המשפחתית. חבקשה מומשה רק שבעת שבועות לאחר מותו. גאבל לא ניחל את הטקס, כניגוד לכתוב בצוואה שחט הפקיד ביריו. בחחילת 1987 עזב גאבל את חצבא תצרפתי וחלך בעקבות רעייתו, לישראל. "כאן אנחנו מוצאים את השלווה הופשית שלנו", הוא מסביר.

"יש לי בית בשאטורו, בצרמת, אבל את רוב של לאומים שונים, תחביבת של רעייתו, ליד רכושנו שם מכרנו ובאנו לכאן. ילדונו כבר יודעים ספרים רבים על ישראל והשואת. טופרת "מעריב" וכי מעתה נכוא אליחם רק פעם בשנת. מעתוק, אנחנו כאו. אשתי קשרה קשרים אמיצים עם ישראלים, חיא עברה תהליך של שימי. רואמ "לפני מלחמת חעולם", סיפר הכומר, "תיה בישראל את ביתה. אולי גם בגלל החינוך מנוצרי ואני מתכונן לחזור לאולפן, החודש. יתכן בפלחמה, תצערף האב למחתרת הצופתית שאעסוק בהודאת השפה הצופתית, אבל אני

כתוך־תוכו הוא השתנה כאורה קיצוני כ־40 שנותיו בתגובותיו, בניגוד לאשתו, אילוה, שהפגינה התלהכות ככלא שפנראו. בשנותיו האחרונות השלים עם מכל סיפור ישראלי, אך התעניין בפרטי הפרטים. אלוהים, ואף כי זום מעולם לא השמיע מילת ביקורת כלשתי נגר היטלר – שלגביו הוא היה לא רק הפיהרר, המנהיג והמפקר שאחריו יש ללכת בעיניים עצומות, אלא גם יריד נפש והסנרק של כנו – נדמה לי שהביע חרטה על מעשיו, לא האמין עור בנאציזם, הכיר כתוצאותיו ההרסניות ומתח ביקורת על הניאו־נאצים. "הם נמנע מלרכר על העכר. בעניין הזה נסגר לחלוטין. דחק את עכרו עמוק עמוק כתאי מודו ונעל

"כשדיברנו על הניאו־נאצים שטוענים כי מחנות ההשמדה הם המצאה, הס אמר: 'הם מטורפים, זה עוד שגעון שלהם".

המסתורית, המדהימה, לאנגליה, במאי 1941, על מה שעמר מאחריה, על חמש שנות הכלא באנגליה (ער תום מלחמת העולם השניה). יתכן שנדע פרטים נוסמים על אלו חירועים עד כה, רק בשנת 2017, להתגורד בה בשנים הקרובות, אכל הציג כשיפתחו ארכיוני המלחמה הבריטיים. לרעתי, הס בקשת אחת בעניין הוחן 'תישאר עמי ער החל את חייו מחרש רק אחרי 1966, משנותר האטיר הבודד בכלא חענק, לאחר ששני עמיחיו, שר החימוש אלברט שפר ומנהיג ועוער ההיטלראי, באלדור פון

הכומר גאבל, כן 59, שנולר בוואטרלו, כלגיה

בהתאם לתקנון הכלא, נאסר על הם להיפגש עם גרמנים, פרט לכני משפחתו הקרובים ביותר (שניתו להם לבקרו לחצי שעה כלבר מדי חודשו בשנים האחרונות התארכה הפגישה החודשית הוו לשעה. בכל ביקור כזה נכתו תמיר נציגים מארבע המעצמות ומתורגמניהם, על הכומר נאסר ללחוץ את ידו, לפנות אליו

בשמו – רק במלים "אסיר מספר שבע". כאשר הניע טכנאי גרמני, כדי לתקן תקלה כלשהי בכלא, הוכנס הם לבירוד בתאו ועל החלון הניתו קרטון, כדי שלא יוכל לראותו בעבודה. בשפנדאו שירתו בני לאומים שונים, אך לא גרמנים. היו שם כני ארבע מעצמות הנרית, בעיקר אנשי צבא, רופאים ומתודגמנים. אנשי התחווקה היו מתונים, צ'ילי, פולין, זאיר, יונוסלוויה הטבחים איטלקים ועוברות הנקיון ממרוקו – כסך הכל 80 איש. שלושים אנשי הצבא התחלסו מרי חורש: חורש אחר הוסקרה חשמירה וניהול הכלא כירי צכא ארה"ב, אחר כך בידי הבריטים, בחודש השלישי בידי הרוסים וברביעי בירי הצרפתים, ודצור חלילה.

לא התידו להכיא לו מתנה או לקבל ממנו מכתב, ללא אישור מוקדם. כל עתון וספר (פרט לחג'ן שניד' חכומר), שהוכנסו לתאו, נכדקו בקפידה וכל מכתב להם וממנו – צונור. "פעם הבאוזי לו ספר על ירושלים ותרוסים שלתו אותו למטה שלהם בפוטסראם לכדיקה צנוורה. הספר הוחור עם מספר קטלוגי – לספריית הכלא". הם קיבל מרי יום לקריאה ארבעה עתונים כגרמנית, שלושה מהמערב ואחר מהמורת, אלא שכל ידיעה או מאמר שעסקו בצורה כלשהי בתקופה הנאצית, נחתכו מתוכם. כל עניין שנגע כהם, חייכ הסכמה של ארכעת מפקדי הכלא, נציני ארבע חמעצמות, אפילו כשהרבר עסק כמתן תרופה כלשהי. לעתים נמשכו הוויכוחים ביניהם, גם בנושאים

רפואיים, שעות אחרות". תחילה דאג גאבל רק לשירותי הדת לחם, אך במשך הומן הסתכן והתיידר עימו מאר. למעשה שימש הקשר היחיד שבין הם לעולם שמחוץ לוצמות

תהילים ואיוב – בפרשנות על הפסוקים שעסקו סומאים וכמחילות, בפיטפוט על מזג תאוויר ועל המשפחה, נמשכו בדיווחים קצרים על נושאים אָקטואליים. לעתים שוחחנו תוך כדי צעידה בגן, לאור 150 מטר. כמעט כל פגישה נסתיימה בשתיית תה שהם מוג לשנינו מקומקום חשמלי ובהאונה לחקליטי מוסיקה קלאסית. באסר עליו להאזין למוסיקה ללא נוכחות הכומר. בתא מס. 17, תאו של הס, היו כ־250 תקליטים, שנאספו מהתאים השונים, לאיר שהאסירים האחרים עובו. חס אהב במיוחר את מחבן, "למשל, אחרי השיחה שעסקה בהפצצת הכוד

מהסימפוניה החמישית".

"הפגישות שלנו. שהחלו בסריאה בתנ"ד – לרוב

תא של הס, מספר נאבל, היה מורכב משני תדרים בשטח של 9 מיר. היה שם תרר להלבשה ותרוון ששימש כספריה וכחרד טלוויזיה. התירו להם לצפות בתוכניות מסויימות מאוד. למשל: משחקי כדורגל וטבים. כשביקש לצמות במישרר אקמואליה, הייב היה בהסכפת ארבעה מפקדי הכלא. לא התירו לו לראות תוכניות כולוויזיה שעסקו בעכר הנאצי, במלחמת העולם, בשואת יהודי אירופה, נמחנות ריכוז והשמרה. הסובייטים הקפירו מאור

'פעם ראיתי ביריו ספר שעסק בהיסטוריה של אתו אשתו, בראשונה מאו 1969 (קורם לכן סירנ לפגשה), נכחו כמקום ארבעה אנשי צכא והמתורגמן נהנ לתתערב בשיחה. נאסר עליה ללחוץ את ירו המנץ החוד כיניהם היה כשבקצות אצבעותיה סייעה לו, לוקה להסיד את משקפיו או כשמטר אותם לידיה משום ששכחה את שלה, בכית.. לא אחת ליוותה אותי הדנשה שאני נמצא בעולם מטורף ושכלא שפנדאו, עם האסיר הבודד והוקן, איננו אלא אנדרטה לסיכלות

"כן", אומר גאכל, "היו לי קשיים נפשיים לא מעטים בקשרי עם רודולף הם. אבל הלכתי אליו ככומר, כאיש אלוהים, בכוח התובה שמוטלת עלי לאהוב את כל בני האדם. בעבר הייתי כומר לאסירים

פליליים. ידעתי שעלי לגלות כלפיתם אהנה וחום אנושי. הלכתי להם כשתתנ"ך בירי. ב־27 בספטמבר 1977, למשל דיברנו על השמת מרינת ישראל בליווי קריאת פרק מיחוקאל, וכרית וישעיהו... דיברנו על נצחון אלוהים, שומרה של ירושלים... במועדים אחרים שוחחנו על הסכם השלום עם מצרים, ביקור ראש ממשלת ישראל דאו, שמעון פרס, בגרמניה, יחסי גרמניה וישראל (הס הגיב: "יש ממשלות המגלות לעיראק, האזנו לשני שירים רתיים ולקטע סימפטיה לישראל אכל נמשכות יותר לריח הנפט הערבי", על כנס יהוריינוצרי שנערך כגרמניה ושכו רובר על ליל הברולה.

ידעתי היטב שהיה ממנהיני הנאצים, חבר מרכזי במפלגה, שר. במשפט נירנברג הואשם כמי שטייע לקירום הנאציום, אבל לא במשעי מלחמה ובפשעים נגד האנושות. כשגלשנו פעם לרבר על הנאצים, על הגסטאפו, הס.ס., מחנות החשמרה, שואת היהודים, העירו 'היתה מלחמה, היה גהינום... אכל במה שנוגע ליהודים, אילו הייתי שם, לא הייתי נותן פקודות כאלו, לא הייתי מסכים לכך'. כנסיון נוסף לרובכו על כך, נסנר ואמר: 'הכל נגמר, הכל עברו', כאילו התכנ בקליפתו. פעם אמר: 'אינני מנין איך זה קרה, לא תיארתי לעצמי למה שוה יוביל' וכשריברנו על שרכות ימיים. כל התיאורים הנוגעים לסרבות הניארנאצים ועל כך שהם טוענים שמחנות ההשמרה מסלחמת העולם השניה נתלשו ממנו. כאשר כיסרה ותאי הגזים, אינם אלא המצאה דימיונית, העירו 'הם מטורפים' ו'זה עוד שגעון מצירם".

"למרות שהס לא השמיע ביקורת נגר היטלר, נדמה לי שהתחרט על מעשיו והכיר בתוצאות ההרסניות של הנאציום"

"פערו העיד' הכג יהיתה מלחמוז, וויה גידונונה... אול ומוה שנרגע ליווריינו, אילו הייתי שם לא הייתי נותן פקודות נאיור, לא ודייוני מסכים לכן""

לאחר ששפר ופון־שיראך עזכו את הכלא, נתקשר הם לכמרים – זה שקדם לגאכל וכמיוחד לגאבל. "כל עור היו שני רעיו עמו, התרחק מכל פעילות דתית בכלא, כולל תפילה בחדר הכנסיה הקטן שהותקן במקום למענם. השניים עשו במחיצת הכמרים, אכל הס היה תמיר מחוץ לחדר, גם כשמהפטיפון עלו צלילי אורגן. אך משנשאר לפתע בורד, החל מהרהר יותר במה שאירע ואז, כך אני מנתח זאת לעצמי, חל השינוי הגרול באישיותר.

את הרשימות מפגישותיו עם הס, ניהל גאבל על פתקים ולרוב בחופזה. "פעמים, עוד בתא ופעמים בהיחבא במכונית שלי, ליד הנהג שהמתין לסיום הביקור". הוא נרתם למאמצים בינלאומיים שנעשו במיוחר בשנותיו האחרונות של הס, להכיא לשיחרורו מהכלא, אך הרוסים, בתקיפות, סירכו לדון בכך.

ב־25 ביוני 1986, קיים גאבל את פגישתו האחרונה עם הם. כמה ימים אתר כך עבר הפיקוד על שפנדאו לידי הסובייטים ואלו, בעת ביקורת שיגרתית בתאו של הישיש מצאו התכתכות בין הס לגאכל. הם ראו בכך פגיעה חמורה בתקנות הכלא ותבעו את החלפת הכומר. פרץ ויכוח, אבל הצרפתים נכנעו לדרישה. הוסכם, שנאכל יכנים לתפקיד את מחליפו, גם הוא צרפתי, ותהיה תקופת חפיפה ביניהם. אלא שיום אחר הביא הכומר המחליף להס, ספר תנ"ך שעל אחר מדפיו הריקים רשם נאכל פתק נוסר להס, בו הסביר את סיבת היעדרותו. 'הערכתי, שלגן 92 יהיה קשה להסתגל לכומר חרש – וצריך להכינו לכך".

זמן מה קורם לכן התקינו הרוטים מכשירי ציתות בתאו של הס, וכך האזינו לשיחה שהתנהלה כין הכומר המחליף לאסיר מספר 7. שוב פרצה מהומה והפעם חבעו המובייטים שגאבל יעווב את ברלין ומיד. "מפקר היחידה הצרפתית, שחנתה במחנה נפוליאון בכרליו (המיתקן ששימש את מטהו של גרינג...), לא עמר בלחץ הטובייטי וחרש וכ־14 בנובמבר 1986 נדרשתי לעווב את כרלין. אני חייכ לציין, כי הצער הסוכייטי התקיף ותגובת הצרפתים, הם עדיין בכחינת צלקת שראומטית בוכרוני".

15 Klaebio

עודד סט"ל

סטייל זאת אומרת עיצוב וגרא זה לא רק בגדים. בן 35, רשמית מעצב אופנה, כללית מכתיב כיוונים, עודד גרא כונה אישיות חרשה לנשים היכולות להרשות לעצמן את התענוג. "כשהסגנון האישי מוגדר, האדם מרגיש נוח בכל מצב". הוא מרגיש נוח עם עצמו מגיל 22, ויש לו כל הסיבות לכך. עם הצלחה לא מתווכחים. לא לחינם נבחר דווקא הוא לכתוב את ההקדמה לספר "סגנון אישי", מדריך אמריקני שתורגם עתה לעברית וכא ללמד את גברי ישראל כל מה שלא ידעו עד היום על אופנה וטיפוח ואוכל ויין. זה בדיוק מה שחסר לנו עכשיו.

מאת כילי מוסקונה־לרמן צילומים: שמואל רחמני

ל השולחן – משחק מנהלים, גבר מחרסינה לשלושתם". ברבל־ספרר שחור לבן: הרוגמנית דניאלה הוא מכין גברי ישראל שנבחר לכתוב הקרמה לספר ברקו מצעפת עיניים כשמלת ערכ "סגנון אישי" - מדריך אמריקני לגכר שתורגם לתרכותיות שלך. איך אתה לבוש - זה גם אין הדוקה חשופה. "יש לי תמונות שלה מדגמנת כשהיא לעברית ומפורט לראשי הפרקים הבאים: אופנה, האווירה האישית והפנימית שלך משתקפת נסבינה היתה בת 14. איך הגיעה רחוס, ברקו, אהה", אומר מיפוח, מסעדות, נסיעות, אירוח ויינות. גרא, מרים את שפופרת הטלפון ואומר: "כן, להוציא כלב לריצה זה גורא חשוב, כטח שאני מכין אותך, גם לא מקרי בריוק מול היכל התרבות. מיקום סימלי. אני מגיל 22 תמיד הרגשתי נוח עם עצמי. אני אף אני מוציא את הילדים שלי לסמר היום כצהרים, אז המושג "תרבות" ישובץ לאורך ולרוחב השיתה. פעם לא נבוד.

מניח את השפופרת, מסביר: "כזה קטע בביף כזה. שבמרכז הבמה ואת סביבתו הטבעית – שיכבה אני יכול לנתח כסמל למח שקורה סביבי, לסגנת שלי. אשה שאני לא מכיר רוצה למכור תינה עתיקה מסויימת בציבור הישראלי – כשחקנית־משנה. שקיבלה בירושה. חברים יודעים שאני אספן של עודר גרא: "סגנון אישי זה תרכות. דרך חיים. אני לא פורמלי, ואני לבוש כנוחיות מירבית. התבוננתי חפצים נדירים - אז מפנים אותה אלי. נעמה, תרימי מבשל, מארת, יושב ראש להקת 'כת שבע'. למרתי בראי בבוקר ורציתי בגר שיעשה לי את היום וורוד.

עודר גרא, 35, מעצב, גכר עם סטייל. עוברה.

התרגום הפיוי של המושג הזה יאיר את עודר גרא

להיראות מאצ'ואים, זרוקים, כוני־שרירים. נכרים

שקונים, לאיך מתנהגים, לבגדים שלוכשים, כשהסגנון האישי מוגדר, התוצאה היא: מה שבפנים הסטוריו לאופנה של המעצב גרא ממוקם כאופן הוא גם מה שבחוץ. ואו בכל מצב האדם מרגיש נוח

"את הרכב הכנדים שאני לוכש עכשיו, כרגע ה-למצבירוח שלי, להערפות שלי: היום יום שישי, יום

"סגנון אישי מתורגם לצורת אירות, לסוג המתנה

שלפורים. בעצמם לובשים הרבה וורור, אדום, תכלת, בלעת מאחורי הוילון ויוצאת עם קרינולינת טפטה מלדין - צבעים פסטליים רכים".

טלפון לשוקי בן־זקרי, תקבעי לי תור לילדים, בלט קלאסי ומודרני אצל אנה סוקולוב, חי על מוסיקה יום אביב אמיתי. בחדתי בסוודר וודוד בהיר סבותנה

ספיון בצבע שמלת אשתו. סינדרלות אחת אחת אין ורודים. תשעים אחוזים מהגרביים שלי היום הם ליכלוכית באגרה הואת. אומרים שזו תחיה חתונת אוומים לא זה לא אימיון של הומואים. אולי קצת של פלייכוינ. הכיוון של ההומואים היום הוא רווקא

גם הכתפיים. גרא מתמונג. לוקח את המותניים שלה ^{ממודיו} לאופנה. מערכה ראשונה עור וחזוה החלבי לבר הטפטה הקישה, תופס את הגר,

השטויו מאר, המוסיקה קלאסית, המזגן ברקע, מרים את המותנית למעלה. כתנועה הכאה הוא שקם. נכנסת אשה צעירה, תחילת שנות השלושים. השמיים של שהד גרא מתכווצות לנשיקת כוקר טוב, מתכופף, נשען על הברכיים, שולח שתי ידיים אל פעם על לחי ימין שלה, מעם על לחי שמאל. הם מתחת לשמלת החישוק, מנפח את השמלה מלמטה, מבורות מיים שלה, מעם על לחי שמאל. הם מכירים מתרכת בגדים. הפעם – שמלה לתתונה. בעדינות מעצבת הבית מביאה צעיף משי לכן שיכסה

מדירה רביעית. "היום תחייכי", הוא מבטיה. היא

רגלי הגברת הצעירה ערומות. מסומררות מקור.

מבריקה, רקומה בחזה, מחוזקת לגוף בעצמות רג.

עודד גרא: "מול טוב אמשר להגיד לי בכל

"הגנים שלי מלאים

אמביציוזי, קרייריטט,

רוצה הכרה וטטטוס

כלכל". אני חושב שאני

מעודן. אמא שיני ואשתי

להיות קשוח ואכורי".

אומרות לי שאני יכול גם

תרבות. מכל הצדדים. אני

מלאה, מכנסי פישתן שהורים, איטלקיים, גרביים הפרויקט כולל חמש אחיות ואמא. לכל בעל יותאם את הכתפיים ואת החריץ של התזה בכית הכנסת. הקרולינה מטפט והגברת הצעירה משוכפלים שלוש פעמים. גרא מסמן את גבולות הנוחיות של הבגר.

גרא: "טוב, היא לא צריכה להוריד עם זה בקבוקים בסופר מרקט. לא צריך להגזים, אה". המעצב והקליינטית רבוקים באינטימיות, מחייכים באופטימיות. השיפון הלכן ביניהם. הוא מחבק לה את המותניים, מסחרר אותה בריתוף לארבעה צערי טנגו ומהדק אליהן את הבר ברכות. מכנים שתי אצכעות בין מושלמים. היא נענית, מחליקה לצערים בגב קמור, הקרינולינה מתנפחת ומתנפנפת. הגברת זורחת. קליינטית: "שמלה דרמאטית:".

מעצכ: יתוכלי ללכוש אותה פעם כפארים, פעם בו'נווה, פעם בציריך".

17 Bipepio

איכות בכל גיל

מיוחד המבליט את מרקם העץ באיכות הידועה של "כל גיל".

רהיטי כל גיל בעיצובים חדשניים ובאיכות קפרנית לילדים שאינם מתפשרים על יופי ולהורים שאינם מתפשרים על איכות.

קבוץ נבעת ברנר חנות הספעל: קיבוץ נכעת ברור פל" 08-443920

טוכוויות: 🛍 תליאביב; כל גיל רחי פלורנטין 50, מלי 33-839083, דיזנגוף 201 רח' דיזנגוף 201. מל. 2278172-03. 🗷 נתניה: כל גיל רחי שמואל הנציכ 22, מלי 331639–653. 🍱 ירושלים: רחימי ויסבון דרך בית לחם 118, שלי 1909 ל-02. פיבי רת' אבן ישראל 6, שלי 224950. בא אילת: תינוקין שדי הדקל 463/5 של 1180-20. בא חיפה: רהימי הזורש שמרת, דוו׳ אלובי 117, טל׳ 11269-04. רוזימי הצפון רוו׳ ההסתדרות ו (צ'קפוסט). מל׳ 740727 באר'שבע: רחיםי איריט רוו׳ האלוץ 53, מל׳ 78359-30. 🗷 רמה השרון: ... החדר של צפי רתי סוקולוב 30. מלי 1901/78-03. 🎟 הרצליה: כל גיל השרון (סימי סנפר) רחי סוקולוב 25 מל. 1471-350 ובתנויות המשביר ברחבי חארץ.

עודד גרא, סטייל (המשך מעמוד 17) סליינטית מחייכת לעצמה בהסכמה.

יש חדש ב"כל גיל". קו עיצובי חדש לחדרי ילדים ונוער:"הקו הלכן"- חדרי ילדים בסגנון חלומי. ריהוט בעיצוב מרהיב ובצבע לכן

בכל גיל אתה מקבל יעוץ צמוד, שוות אדיב ואספקה מהירה.

ושוכירה מומומת. נכנסות. גרא בוחן אותן שנייה, גרא בסטודיו: "סגנון אישי זה תרבות. דרך חיים. אני מבשל, מארח, יושכיראש לחקת 'בת שבע'. למדתי מזיין נאיפוק, אין נשיקות, אין חיבוקים. מזמין אותן בלט קלאסי ומודרני אצל אנה סוקולוב, הי על מוסיקה – גם קלאטית, גם של דיסקוטקים".

"אני לא מאמין שמעצב צריך להיות ריקטטור של הלקוחות שלו. הקליינטית שלי היא טיפוס מסויים: בשוחות בעצמן. חיות חיים מלאים. יש להן פאן טו גט ררטר. אצל חלק מהן, אני יכול להחליף את הן מקבלות פה אגודטרים לא זול. הקו הארום הוא

כשהן יוצרות תלות. אני לא מרשה טלפונים אלי הכיתה. זה הגבול שבו אני חותך". מקום אחר בעולם וככל זאת גרים כאן. כולם אנשים עצמאיים, אוהכי תרכות, צרכני תרכות. כולנו אוהכים לשמוח. אני חושב שוה מאוד חשוב, להינות בחיים. הכי חשוב. אנחנו אוכלים, רוקרים משתטים. מאור חשוב לדעת להשתטות. להשתכר ככה. בארץ בדרך־כלל אין לי איפה לרקוד. פעם רקרתי בליקוויר,

מאוד אותב את קסבה. תמיר אני יורע ששם יביאו לי אוהב בגלל חקטע החברתי. נכנס, מכיר את כולם. אותב את המארחת, כואת יפה ועושה לי כוה נעים והאוכל כל-כך זול. התרווד הוורוד עושה לי נכנס למשחק של 'מובי סטאר' כוה. יש לי המון כיף קלסטרופוביה. וכפובן הפתיחות של הפילהרפונית. הקונצרטים הקוקטיילים.

> צרוך את קו המחשוף על הנוף. האשה מכווצת מהצליל של המספריים והידים הגבריות שמטיילות לה על הגור בחומשיות סמכותית. פתאום הצליל נחתר, המספריים נעצרים כאוויר, מתוחים "זאת החוייה הנעל לא התכוונו לכאלה סכומים. אלה כאמת שתלבשיר, שואל המעצב בתימתו עצום. האשה לא

סכומים יקרים מאוד. כך אדם שלא מגיע לגיבוש צריך עונה. רק מסתכלת עליו ושמה כף יר על החזה. "לא", ייעוץ. אנשים גם מתכלים ייעוץ פסיכולוגי, לאז אין בעיני דבר יותר חסר תרכות מזה שבן אדם לוכש בגר שלא מתאים לאישיותו. אני, כמעצב, מנסה לגכש ב'משכיר", ממלמלת האשה. "כמשכירז", מודעוע גרא תפיסה שלי על הקליינטית שמולי. אנ; שולח אליה שדרים של אמפטיה. שואל שאלות. מתעניין.

> מעמיד אותה מול הראי, כוחן אותה מכל "אני רואה שתי טילואטות". מעביר קווים ופיוניים מהכתפיים עד לרצפה. "אני חושב על שטונג משיד. עובר לבת. הכת קצת מתמרדת. לא

גרא: יאבא שלי, גרשון גרא, דור שביעי בארץ, תולפות המאצ'ו – רצה כן גנרל. זה היה הרבר הכי נפלא שיכול היה לקרות לו. מעצב נראה לו מקצוע

נסי. לא מתאים. החברה הכי טובה של אמא שלי היתה

פעצבת האופנה פיני ליטסרורף. אז מילרות נשמתי אמנה. אהבתי את זה. ניסיתי להתעסק עם דכרים

לסטוריו נכנסת מאירה גרא. אמא של עודד. תורה מהמספרה. יופי של קו עשו לה. אשה בעלת נפש

עורד גרא מתנשק עם אמא גרא. אומר: "הגנים

פתי קליינטיות הרשות. אם וכת. נשים עכות. לא זורות. לא ושובות. צערים מהוססים. הן נעצרות מול ופרופיל של גרא על הקיר. מרימות ראש להסתכל.

האם 'הכן מתחתן כאמריקה. החתונה תיערך על

צוייה הופה, לאנץ', דינַר. הכל ימשך מ־11 בבוקר עור

המעצב מבקש לדעת האם קבלת הפנים תיערך

האם: האמא של הכלה הכתיבה את הצכעים. אני

."בעצב, בטקט: "בואי נראה איך את נראית".

'נורא חשוב לי שאנשים יאהבו

אחי. רק או אני אוהב את עצמי. אם

שהו גורם לי בכל פעם שוק מחדש

וה אם אני שומע שמישהו אמר

שהוא לא אוהב אותי".

גרא, כסכלנות: "ואת פרורוקציה אמריקנית.

על השולחן ארבעה גלילי משי. האמא קצת

ור, בערך:, היא מנמנמת. לוסח זמו עד שהוא ענח, קודם הוא שוכ מבשש את השיפון, מצייר להן

מתפחלת. כמשך שיתה שנמשכה שלושח־רבעי שעה

המלה כסף לא עלתה על השולחן. "אולי אפשר

על וף נייד לכן, כשני קווים, את צללית השמלות.

האמא כמבוכה "אולי בערךז" גרא רושם כשליפה את

הסכומים, השולחן שותק. "לא כליכך התכוננו לכזה

היחה עולה 8000 דולר", לוחש המעצב בשקט צונן:

מקפל את חדף. "תחשבו". הנשים מעיפות בכנדים

מנט אחרון, מתנענע. נפרדות מפורטרט המעצב שעל

נוא אלו קונות בטוחות. לא בחפתי רק

כיוומי וכשתי את אמונן. חן ילכו להתייעד עם

אניה, בימוי, תפאורה, אם החתן קובעת את הכללים.

ה מקובל. שחקי אותה גם כזה. את רוצה שמחה מכל

מולם שמוג בספינה, או על סיפון פתוח.

צריכה להיות באוף־וויט או אפור פביבה".

ווצה להיות כצבעים של האמא.

העניין לאז או למה להתמררז"

הקיד. יורדות חורה למדרכה.

אשותית ותרבותית מאוד. "הרידי, דררד לדינרג. מיי סאן איז אין פינק טודיי. לאוולי. אני מיאיו־ה־ב־ת בו.

סטוריו לאו*פנה. מערכה שנייה*

אדים - אבל כמה זמן אפשר להרחיק נטיות".

ים לו שיק, לילד שלי".

לשחת יעוץ ליד השולחן.

למש 5 אחר הצהריים.

שלי מלאים תרכות. מכל הצרדים".

בסינרמה. כחו"ל - כשאני אנונימי - קל לי יותר לרקוד בכל דיסקוטק שאני מוצא: בעניין מסערות, אני את הברווז שלי כמו שאני אוהב. את אולימפיה אני שלום. שלום. חומוס. טחינה, ככש. בטנדורי אני כל־כך

סטודיו לאופנה. ולערכה שלישית

שמלת ערב למאורע הגינו. הומנה חדשעמית. אשה ממוצעת במירות ובמראה. הוא לא פונה אליה בותרות, גרא בנוולף מור", אומרת האמא, "בארצות הברית שמלה כואת בשם פרטי. היא לא כל־כך יודעת איך להעמיר את

גרא, לוסי ותופרת והקליינטית מול המראה גרא

הוא אומר לה, "את הולכת לקנות חזייה. עיכישייו. חזייה וחגורת בטן". "כל הכוקר חיפשתי חנורת בטן מחרש. "לכי למלכה. רק אצל מלכה. סוף דיזנגוף. תרשמי כתובת. לכי עכשיו, תחזרי בצהרים". עם עיניים בכיוון הרצפה היא נמוגה מאחורי הוילוו.

מזכירה בטלפון ברקע: "כן מאמי, את עושה אשה אמידה ותרבותית. רוב הקליינטיות שלי הן נשים דברים יפים, את מגרה את כולם. עודר, את יודעת, אוהב לתת להן הרגשה טובה. לכולן."

מכיוון השפופרת נורקים שמות ידועים. אנשי הפסיכיאטור. אני הפיצוי שלהן, המחור שלהן. סך הכל ציבור, פוליטיקאים, שרים. הנשים ממתינות בסכלנות מעכר לקו לקכל יום ושעה אצל המעצב גרא.

גרא: "הטגנון האישי שלי בכיגוד מורכב משלוש מערכות בסיסיות. מערכת מהודרת: מקטורן שחור "כל החברים שלי הם אנשים שיכולים לגור ככל עשוי בר מחוכי נשים מגומי שחור, רשת, טיפה שקוף, יצוק על הגוף, גמירת בסרט משי רקום, מאוד מחוייט, פיטולי, כפתורי צדף – לא, לא סליחה - כפתורים עשויים משיריון צכ. מכנס פישתן שחור של סלור מונטנה עם מותן גומי אלסטי. מחוטב מאור.

"ליום־יום, לעבודה, יש לי מכנסי חקי מגברדין. טוכים, מחויטים, עם אווירה כואת של ארץ ישראל. לרוב אני קונה אותם כאיטליה. הג'ינס שלי תמיד צרפתיים. הגרכיים תמיד ארומים. בבית אני מסתוככ עם קימונו ארוך ממשי שתור, רקום כגב".

מה משדר עודד גרא במקמורן עשוי ממחוכי נשים כעוכוי שחור?

"מידה מסויימת של טווסיות. להיכנס לפוזה הואת שטווס פוחח את הנוצות הצבעוניות שלו. אני בלשחק את המשחק הוה. הקטע הפולני של לרכוו ולנשק כף יד של אשה. יוריוריו – אני ככר רואה את חכותרות בעיתון. גרא במקטורן־ערב שחור, אוהב לנשק ידיים של נשים", מחשכה שמניעה אותו בעליצות על הכיסא.

חושב דקה ומרצין. "לא תעשי לי מסווו רעו" אתה דרי אוהב את דמשחק הזה, עיתון, בכוד,

"נפון, אבל בלי שיעשו לי רע"

סטוריו. אחת הסינדרלות מודרת שמלה. טפטה משי בצבע בורון וכתפות ער המרפק "סקס־אלגנס". אומר המעצב. הקליינטית מחויקה את שולי השמלה בשתי אצבעת שציפורניהן משוייפות, מרוחות לק ארום צועדת סכוב המראה יחפה, על קצות הבהונות. (המשך בעמוד 32)

19 Maeain

-12/6/00 (0/1/3) אזור מגורים מושלם עם כל הדברים שעושים את החיים יפים בכל בית באזורי חן, דירות ענק יוקרמיות אימה אתה גר היום? במקום שקם אבל באזורי תן מרכז קניות מודרוי, מיוחד לתושבי המהום. הכולל בתוכו מנות וחב

בימנות, פיוות ישיבה אינסימיות, ציבוי

שיש עד המהכה. פאטיו עם צמחיה

מטוסחת ורהיטים מפוארים.

רחום מדי מהעיר? במדכן הענינים אבל ומרוווזות במיוחד, עם מיטב השכלולים. מערכת מרכזית לקליטת שידורי לווין בחוך הרעש וההמולה? אזורים מציעה לך ומלויזיה בכבלים, לובי מפואר הכולל: להנות משני השלמות: הצפון החרש של עמדת שמירה ובקרה המאוישת 24 שעות

תל־אכיב — איכות של חיים מחוץ כעיר עם כל היתרונות של מגורים בתוך העיר. אזורי תו --- אזור המנורים המתוכנו ביותר כיעוראל עד לפרטים הקטנים סוענומים אוד החיים יפים. ז בתי מגורים בלבד בסכיבה יוקרתית ומושלמת המבטיחה שקט, פרטיות ומרחבים -- ממש כמו בכער.

בואו להווכח בעצמכם שהחיים לפי אוורים — זה לא רק מילים — זה החיים.

ביו בתי המנורים -- דחובות הולודיים. פינות משחקים. גן ילרים מקומי ושפחי ירק נרחבים, המאפשרים לילדיכם להנות מכל רגע ולכם שלמה ובטחון.

מרכו הספורם החריש הולך ומוקם כבר בימים אלה נהוא יכלול: מוערון בריאות, סאונה, אולסות סקווש, מדשאות ענק, בריכות שחיה, מנרשי טניס (מה לא?

בואו ניפגש באזורי חן כל יום ובשבת משרד המכירות באתר פתוח לשרות בימים אי-הי בשעות 18.00-18.00, ביום רי בשעות 13.00–10.00, ביום שבת בשעות 18.00–11.00. מלפונים באתר "אורי חנ": 11449, 1/42536, 1/4991.

תבניה נעשית באיטונג חבלוק חמבודד.

של חנויות, בתי קפה ומינימרקם וכל ואח

במרחק הליכה מהבית.

משרו מכירות ראשי, רוד דריאנונ 5. תלאביב (במסור בית כלכן פתח ביסים אר-רי 00-17-00 מסוביום רי 08-17-00 מלפוץ #31203BB (P) הדידה לדוגוצא בתוחה ואמוזגת

הצבון החדש של תל-אביב

290 משפחות כבר הבטיחו לעצמן את החיים האלה.

יהונתן גפן

דיין מתדהדת כאותינו אימרונו הסמכותית 👆 של שר הבטחון, כקשר למרי/ התקוממות/

קום", והנה לפני כשבועיים הוא המשיך עם הקו

המרגיע הזה ואמר: "ניכרת עייפות אצל תושבי

השטחים". ואחרייכן שמעתי בחדשות משהו כוה:

לדברי שר הבשתון מסתמנת עייפות שיא בפעילות

טל להחליף כל רופא מרדים ששובת, ומעבר לזה

אוריסוף ברוד למה אנתנו כאן: לעייף אותם. אנו נאנו ארצה לבנות ולעייף אותם.

צתם יודעים כמה זה מעייף לעייףי?

אז מה עושים, אתם שואלים?

מינה מעיפת, כמו המדינה שלנו.

שראל שלנו

לילה טוב, ישראל.

TOT

כבר כדדך הביתנה.

נדול יותר ממהנד.

לפי התמחותו של השר בענייני עייפות, הוא

ארבעים שנה אנחנו מנסים לעייף אותם והם רק נהים יותר ערניים. ואנוצו נהיים עייפים יותר ויותר.

מכים אותם על וזראש והם מצטלמים עם הפצעים משתות הודות. זורקים עליהם חצץ והם כוגים מוה כישים. מפניוים אותם בגו מדמיע והם צוחקים עד

ומעות. קוברים אותם חיים בארמה והם מוציאים את

אתם, רק או הם מואילים להתעייוע כי אין ארם יותר

ליף מאדם מת. וכך אנתנו מעייפים אותם לאט,

ממתעייפים לנצח, קמים עוד מאתיים שלושימאות

שנר כאופן זמני כנירג'רסי, העיד של ברוס

ספריננסטיין הגדול, ואמר לי בשיתת חוץ ישרה "שמע, צריך לעשות משהו, מתאה

משת, זה נורא מה ששרה". ואני מאמין לו. שיתפנו

פעלה בעבר, ואני יודע שריוויר הוא זמר אמיץ

ושומדי ששר שירים קשים תרבה לפני שזה היה

אפנתי. אבל אי־אפשר למתות מנידג רסי. לכן אמרתי

לעומה זאָת, באותו שבוע קיבלתי גם איגרת

צינה מצעד סימפטי שיושב בלוס־אנג'לס וכותב טור

כשם "נלות ומנית" בעתון המתגרים שנקרא "ישראל

שלנה - עתון עברי שיוצא בשטחים של לום־אנגלס

ון ישב וכתב אותו מתחילתו ועד מומו. עקיבא מובל

"אתה כאמת רוצה לעשות משהרו"

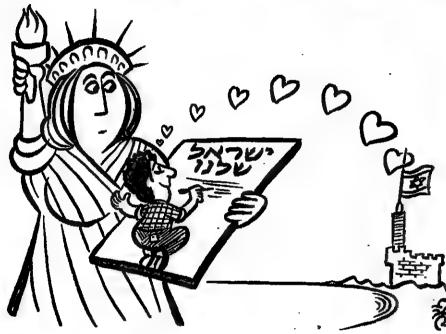
צתפינים בשפחים".

התפרעות/ ועצפה/ מלחמה/ כלאגאן/

בדאק/ דראק/ בעייה/ אייסרר (אל תמחוק

את המיותר) כשטחים: "נראה מי יתעייף

עייפות החומר

בעתון מקומי, וירקתי דם עד שהגעתי לטוברו שלי. אבל מה שחשוב מוה למרות שדעותינו דומות, אתה ושולץ, למרות ששם העתון שלכם "ישראל שלנו", צר לי לומר לכם - ישראל לא שלכם. ישראל שלנו. לוס־אנג'לט שלכם.

ידוע כפטריוסיום המוגום שלו, כי אין לך פטריוט. העולם חיודעק בנושא ההומני. ויול היי חיולים ביצעו הוראה.

תאש ושרים שיד לכת משעמם. רק כשממש הורגים אז קורם כל, עקיבא ידידי, אם יש לך גם מכונית מחורו חיילים שהיו בשטחים וגם אופנוע שאפשר לחכל בהם, כנראה שלא רע סניים שלושה ביום. אבל על כל שניים שלושה כאלה להיות כתב שמאל בעתון גלות. אני כתב שמאל לא יכול למחות משם. רק מפה. כמו שלאחוב את אני כבר אמרתי לכם מיליון פעם: נותנים להם הארץ אפשר רק מפה, נרק אהבת הארץ יכולה לתוליד מתאה אמיתית, ואולי שינוי משמעותי, בעורת השם תאמינו לי שוה כבר מעייף אותי להגיד את וה

שבוע טילפן אלי ידידי היקר דיוויד ברווה,

(מכתב־חיילים מהשטח האלים)

חורש האתרון, מאז התחלתי לפרסם ברף הזה שלי מכתבים ושירים של חיילים, קיבלתי יר תר ממאה מכתבים ושירים של חיילים מעזה, יהודה ושומרון, וכאלה שוה עתה השתחרוו ומתפרקים בכתיבה לצערי איני יכול לענות לכולם, ובווראי שלא לפרסם את כל השירים והמכתבים, אבל הפינה נמשכת, והמעם בחרתי לפרסם שיר על נושא חם ומחניק לחייל הערכי, או בוא לארץ, כי רק מבאן אפשר למועת על מה החריצות, פרי עטו של חייל בשירות סדיר מקיבוץ בי יש בקודה שכאר. אני תושב שהוא הסכים איתי, ולפי רעתי והא בכעת חיים (איתוד) הרוצה להישאר בעילום שם למרות שהשיר הזה כבר פורסם בעלון הפנימי של הקיבוץ. לעניות רעתי, כראי שחשיר הזה יצא מהמשק יראה קצת עולם, ואחרייכן, אם הוא רוצה – חוא יכול לחזור הביתה, לעלון המשק.

> אבל הבחוד תוה ונוא מכוחית ינו, והוא יוצא בטור יי המימסד הוידה: "המצב פרובלמטי, שלו נגד המנשית הגלוחית בעורו שנראה כאילו אתי המקודה אולי לא הובנה".

נולל דעותיו השיבות, וועא כותב לי השבוע ראגו הציבור כולו רתח מכעס כשה אנשים טובום לשפור מוכר למיכל והדלם של על הקשורה חסות אחריות לבוניתי, אתריכן ניליתי שמישה: תועלל גם בנלגל נשאלו שאלות של חינוך ונועם. האפוני שלים: האפוני שלים:

סיפרו שאין זה חריג, הציבור שמע דכרים תדשים בוויכוח נדוש להחריד.

זכמו בכל התפתחות חדשה, בכל תחום של חיי־אדם קיימות גם היום תנועות־מחאה, אך בכי אשה לא נדם.

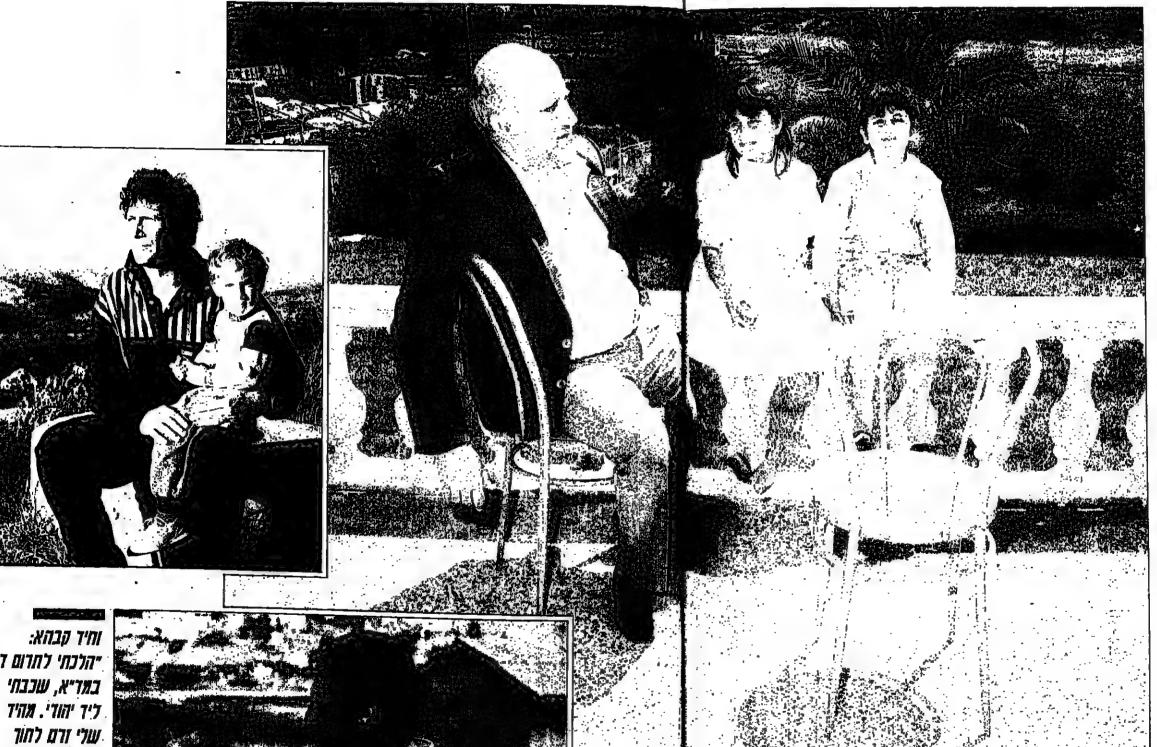
כי חינכה האשה את בנה החייל להתנדב לשמירת האומה אך תוא נאלץ להכות בקסדה והוא שאלות לא שאל.

ותופיע אלוף בתוכנית טלוויזיה ולא נתנו לו גיבוי. כי חשובה דעתו של העולם מרוחו של חייל שכוי.

שבוי במלכורת של חוק מול חינוך. בתוך מערכולת, כתוך כור היתוך.

> אך חלכ לא נקי. כי יש הוואה שחובה לכצע, -ויש חינור האומר: לא, זה אשור." ווש מצלמה לפירסום הסיפור.

ואדי עדה. מפנש מדוסוג האחר

(בצילום המרכזי), משה

קומם (משמאל למעלה)

עם בנו עומרי (פאוזי

יונים מערערה.

למחרת יום האדמה בואדי ערה. שיחות על קרקע ומולדת עם אנשים שאינם זורקים אבנים או עוקרים שחילי זיח, ערבים שהיו כאן חתיד, שרוצים היום יותר ולתומיד להיות אזרחים שווי זכויות בוגדינת ישראל, שתבקשים להדגיש: "יש הבדל בינינו לבין ערביי השטחים וצריך להגדיר אותו. אנחנו מסמפטים את אאבקם למדינה תשלהם, ובו בזמן רוצים זכויות שוות לעצואנו, בואדינה שלנו, ולדינח ישראל".

מאת חלמה אדמון צילומים: איריה זילברמן

הלכתי לתרום דם הצינור דם, ומהיד שלו זרם לחוך לחגיד לו: חראה,

עסקנית ואדישה לאתמול ולמשמעויותיו. הנוקר מעל לכפרים היתה תלויה נשיפת הרוותה. יום שאתרי מאפשר פרופורציות מציאותיות לסווה המנט

ידעתי שלא יקרה כלוםי, אמר פאות יונים משוט בוואדי ערה למחרת זום הארמה העלה. החל להיספר ביום קום המרינה. הרעות שלהם, (גם מערערה, זבכל זאת תששתי". הוא ישב במרננת שלהם (גם מערערה, זבכל זאת תששתי". הוא ישב במרננת שלהם (גם מערערה, זבכל זאת תששתי". הוא ישב במרננת של החליל קשה לתפער עימן באורה יום־יומי. פגשנו הם רוצים להיות אורחים שוי זכויות במרינת ישראל. חרציות ועיזים לועסת. "המרפכת הואת חשובה ל"

או עושי עם שווילי זית של קקיל. המחסום היחיד הכביש הראשי ריק ממכוביות משטרה וביצים של בררכנו נוצר בתהליך שיפוץ איזו דרך פנימית בכפר משמר הגבול. התנועה בכביש לעפולה ולושדה היתה

> הארמה עבר כשלום בתחום ישובי וארי ערה, וזה היה . שבין צומת ברקאי לצומת מבידה חעיקר מבחינת רוכ תושביו, התאבים לתקן את הרושם ואדי ערה אינם שלוחה מאיימת מתוך מרי יתורה ושומרון. האנשים האלה היו כאן תמיד, אם התמיך

על תלולית חול בררך עפר שופעת מהמורות בתוך הכמר ערה. יצאנו מהרכב והתכופפנו לחפור ביריים מחחת לגחון המתכת. על כתמינו נת האור המסגנן כרפות בין ענן לדר: ארכעה ילרים כאו ועמדו לידינו מצחקקים, ומן הכית הסמוך יצא גבר צעיר והתכונן בנו בסקרנות פועייכת מתחת שנוצר באחרונה בכלי התקשורת. 'תרעי לך, אנחנו לעץ שסק עמוס פרי מבשיל. בעיקול הררך המשיך שראים הכל. כל מה שנכתב בכל העיתונים", ישובי אדמה, קדקע, מולדת הספרייםר להחלים את הררר. ותרחור המנוט שלו היסה וצדי שדת עווד שלוחה השבים הרוב ותרחור המנוט שלו היסה את רחש החרקים באוויר העצלני.

במה אנשים, מכונרים וצעירים, שאינם וורקים אבנים למחרת היום שממליותו הלכה וצברה מתח היה

כל מה שיופייך זקוק לו בבקבוק אחד

(מימין) ועמאַד עבדול מי: "לילדים יש

העובדה שההתקוממות שלחם הסיטה את העניין ולא את העם הפלשתיני. ומה שקורה היום מצביע על משימול כבעיות שלכם, שהם צובעים לכם צבעים כך שכל עם כותב את ההסטוריה שלו באבן שלו". שאינכם רוצים להראות בהם, כאילו היה נוח לבו בערכ יום האדמה סככ פאוזי בין כתי מכריו.

ולא תרצו אז לעבור לשפו

היוורים שהתישבו בחיפה?"

מלמעלה רואים את הים

פאוזי: "תַשעים ותשעה אחוזים יגידו לך היום

אחרים אומרים שהנות בחיפה ימה מכולם. יו

"זה לא. מה שניקבע ככר עשרים שנה, איאשק

האביב משתרע על וארי ערה כמו רוצה לשני

אָת האגשים. אלה שתצבים אותו כמהירות ולא פניסים

לצדרים, אלה שמנסים לנחש ואלה שיורעים כי נו בכתים שטותי הגג המסורתיים, וגם כמחדדי הגל,

החרישים עם רעסים נוסה שווייץ. כל סנטימט בקרקע הוואדי מעלה שלל פריחות נינוח שאינו מודע

משה קומם ותחיל עכשיו לסייך את הבית הניול

שהוא כונה בקצה חודו של הר, מעל לוואדי מהולון

הענק של הבית שיהיה לו אמשר לראות את אשדור כדרום וחיפה והחרמון כצפון. אפשר לראות את

לתוכו. רוח קרה, נקייה, מבדרת את. שערו של קונם

המצפה הזה אסשר להיתפס בקלות למחשבה שות

להן והשמיים הרכים הנמוגים לתוכם כאילו האנסף

היישוב הקתילתי קציר עלה לקרקע לפני המס

מהציוויליוציה, אבל לא רחוק מדי. כלי אינצלים

קשיחים מדי, מקיימים תושבי המקום תהליך רגוע של

בסופרמרקט ככפר קרע או בכקעה אל גוריה דם

(המשך בעמוד (ו)

באופטימיות ממריאה.

יותר בשהיה גבול ברור, גורלי, שיכולתם להאגק ריברנו שכל אחר יקח את הצעירים מהמשפחה שלו, שישבו בכית ביום האדמה, שישחקו קלפים. השפיע בתחומיו באורה יומיומי על עניינכם. לטיף: "בזה שאנחנו אזרחי מרינת ישראל, השננו. עלי מה שאמר יצחק נכון בטלוויזיה, בערכית וגם הם חשבו כך, שיש לנו מעלה. המיפגש איתם לג הספרותית שלו. הוא היה ענייני, כשריבר על יום הית סימטרי. כאילו אנחנו נהנים מדמוקרטיה נונקי המיפגש הראשונים היינו מוכנים להתגאות גם נמעו

בתוך שיפעת פרחי האביב מחזיק וארי ערה את שהציעה לנו הרמוקרטיה הישראלית. נוקע הקושי המורכב של חיי הערבי בישראל. הסיפוד של בתת־ההכרה, ירעו כולם – הם ואנחנו – שהנות הוויית הקיום הזה אינו מכוסא כאכן שמשליך ילד. שלהם שונה משלנו. בסופו של דבר הם ישינו או האבן הזאת, או הבעת זעם אינפנטילית אחרת, מסיטים שלהם, את המרינה שלהם, ואנחנו נשארים כאן. יהיה מכתינת ערביי הווארי את הטיפול לעבר מה שקל לנו סיפוק ממה שהם השינו, אבל או הם יהיו עליונים יותר להבין. נזרקת אכן באומיאליפאתם, עיר עם בעיות מוניציפאליות־מוציאליות קשות, והשלמונות עלינו. מצכם יהיה טוב משלנו". הערבי הישראלי יש סוף פשוט, מלא הקלה. או, הנה, שהם לא ירצו. אבל חלק וראי יעברו לשם, כשיהיה זרקו אכן, הציתו מכונית חונה. עכשיו אנחנו יודעים שלום. אני נשאר כאן. יש נוף יותר יפה מכאןד מה מרגיש הערבי כישראל. עכשיו אפשר להתחיל לפתוד, עכשיו אפשר להתחיל לפעול. להיותר היטב. להזרים כוחות משטרה ומשמר הגכול. יש פתרון, ושוב מי שרוצים לחזור לשם. למתוק. אני שלם עם הקמת מרינת ישראל. לאן ילם

ערה מה מציק לו. מה שמציק לכם לא החריף בחודשים האחרונים? אין הקצנה ביחם שלכם כלפי ישראל? "איוה הקצנהז היהודים מלכישים עלינו בעיות

מזרהים עם המאכק של אחינו בשטחים, אבל המאכק

אמר. "תשעה תורשי שמש אני יושב כאן ורואה הכל."

פאוזי, כן לחמולה שופעת ענפים כארץ, משתייך לאצולת הוואדי. לא כשל נכסים מרובים, אלא כזכות הפנים שהוא מראה לחברה. "אני איש שמכבד את עצמי ואת הזולת", הוא אומר. בלי התכטאויות קיצוניות, בנחת, בתוכמה שפוייה. הוא מוצא פרנסה מעשרים דונם משמש, וגם הוא, כאחרים, חוזר ומונה את מספר הרוגמים שהין כירי משפחתו בערב 48'. תמיר מרובר כאלפי רונמים. כמקרה של פאוזי היו למשפחה 6000 דונם, שחלקם הוחרם לצוויך שטחי

אימונים לצה"ל, וחלקם הופקע למטרות ייעור. על האדמה הוא מרכך הרכה. גם אחרים. הסרקע, הוא אומר, המולרת, הארץ, מקום להיקנר בו. כשהם מדברים על האדמה אתה מריח רגכים לחים בשמש, סועם את היכולת הפוריה להצמיח ירוק. הארמה שלהם מוחשית למגע יר. והיא גם התוכן הרוחני הממלא את הגפש. דיא מחוז געגועים, ומה שכוחר ממנה הוא עוגן שאין לעקרו. "זה המקום שלי, זה הבית שלי, אני קשור הגה. לאן אלר?"

מה זאת אומרת לאן חלך. "הטרנספר הזה, שגנדי וגאולה כהן מדברים עליו.

בנערותו, בתחילת שנות החמישים, הלך פאוזי לקיבוץ. התארגנה קבוצה חקלאית של נוער ערבי מנצרת ומכפרי המשולש והגליל. הם היו עשרה, ושתי כנות בתוכם. ישכו שנה בשער העמקים ולמרו עקרונות החברה השיתופית ושיטות חרישות לפלחה. "פגשנו שם אנשים אידאליסטיים. אני זוכר במיותר את אהרונצ'יק. הלכתי לשם כי רציתי ללמוד את השפה וחקלאות. עד אז לא נחשפתי לחנרה היהודית שאינה המימשל הצבאי. בקיבוץ התחלתי להאמין במה שאמרו לנו: שאנחנו נהיה הגרעין הערכי שיתחיל את הרויקיום כמדינה. ראיתי דברים נפלאים בקיבוץ. השוויון, חוסר הראגה של הפרט, הרכוש המשותף. זה יודעים כבר מה לעשות. לתהיה ברבר רגשותיו של השפיע עלי. הייתי בן 18 וחשבתי – למה שכל העולם

אחרי שנה כא הכתור הנילהב למזכירות הקיכוץ וביקש להתקבל כתבר. "אמרו לי: לך תקים את הקיבוץ שלך. או הנגתי את ההכדלים. זה לא המתרר לי עם כל תורות השוויון. חזרתי לכפר, התעסקתי בחקלאות אף אחר לא צריך לשאול את התושב השלו של וארי וסרכתי לקבל תעורת חבר כמפ"ם".

למה לא הקמתם קיבוין ערבי?

"עד היום אני מוקסם מחיי שיתוף, אכל ירעתי אז, כמו שאני יודע היום, שהממשלה לא היתה מאפשרת לנו הקמת קיבוץ כוה. על אילו ארמות? מי שאינן שייכות לנו. מה שרצינו תמיד אנחנו דוצים היה מספק לנו חשמל, טלמון. או והיום, כשקם ישוב היום. זכויות שוות. שהבן שלי לא יקבל חצי מסבום יתורי, יש לו ארמה, חשמל ומים ענר לפני שמגיעים הביטוח הלאומי שמקבל ילד יהודי. הרגשות שלנו

"בסחר ליבנו היינו רוצים לחיות במדינה שהיא שלנו ושלכם. שהסתלים שלכם יהיו גם שלנו. שליד התגו דוד הכחול. באתצע הדגל, חהיה חתיכת סהר קטנה. אבל אתם תמיד מרחיקים אותנו".

השפעת השמש על הים, רגע לפני שהיא צומה פה, ויישאר פת". כשתוא עומד ומסתכל ביומיו העשיר של העלם מ

אל הסלון של יוניס נורדים אנשים. כמעט כולם מחבק את תושב הארץ הזאת. כלומר, אסשר ללפח. מוכנים להאוין שעות. גם לרבר. עברל לאטיף יונים,

צריכה להיות הפרדה בדיון כין ערביי השטחים וחצי שנים בתחומי הקו הירוק. גרים בו עוזבי קיבוצים ועונבי ערים. אנשים שחיפשן איכוח חיים ומצא אוויי. לערביי ישראל. הימין הקיצוני שלכם רוצה לטשטש "נוסף לנו העניין של המליטים המלשתינים. את המי הירוק. שמה שיחול על שכם יחול גם עלינו, ער כה גרו במבני אוכסט ארעיים. עכשיו הם מממשים את חלום הנוילה העצומה מעל לנוף וחוק כמקרה שיהיה טרנספר, אנחנר מודעים לסכנה הואת, למרות שאני מרגיש - אני לא יושב כאן על תקן של התמוגות בסביבה חילדים לומדים בשקד, מעבר לש השטחים וצריך להגריר אותו כל הומן. אנתנו וכויות שוות לעצמנו, במרינה שלנו, מרינת ישראלי. משתרלים ללפור עובית, לכקר בשמחות של אנש

נרמה לי שאתם חשים התנשאות ממייימת על

"כשחזרתי לכפר הרגשתי שכל מה שצריך האישי שלנו הוא אתר הלכ שלמו שם, אבל הגוף שלנו מעכשיו, זה איכשהו להמתרו. האיכשתו הוה התבטא באופן אישי לגמרי. רעיונות שליטיים לא היו לי מאן. זו היתה התקומה הקשה של המימשל הצבאי. מפא"ר משתייכים לחמולה שלו. חם יושכים בשקט. לוגמים היתה הכל. מפפא"ר קיבלתי רשות לנסוע לחדרה באיטיות קפה המצמץ, מגלגלים בתרווי התפילה גם העולם. הגבעות הירוקות, המרחבים הבחולים מעם לקנות משהו. צמצמתי את החשיבת לאינטרטים בניו של פאווי נכנסים ושותקים. מאוינים, מאוינים. יומיומיים, קיומיים. העיקר שאעשה הכל בככוד, עד כמה שאפשר. יחד עם זה, כל הומן היו ציטיות. אחרת יי אורה, משתעל קלות ושואל: "מותר לי להתפרץ אי־אפשר לחיות. אני לא מאכר את התעוה להיות אורון שווה־וכויות כמרינה שלי".

- כות בכל זאת השתנות

' בעבר זה לא העסיק אותנו. הרגשנו פעם שנגור עלינו לחיות כצורה מסויימת אחרי 48'. זה חיה הנורל שלנו, זה היה דבר נחרץ, קיבלנו את זה, עם תקוות לימים "מחרן ובחמר של מישוו יש הברל בינינו לבין ערביי קלים יותר. היום אנחנו מעזים לבטא את רצוננר לשוויון ופויות בישראל במקביל להקמת מרינה מסמפטים את המאכק למרינה משלהם ובו בומן רוצים הירוק, ובמרדסיתנה כשהם גרלים. קניות עורבים מלשתינאות. הכעיות שלנו לא ייפתרו אם בעיות הפליפים לא ייפתרו. מעולם לא האמנו שאפשר לזרוק עם לים. אי אמשר לחשמיר עם לא אר. העם היחורי שרביו חשמחום, יש בתרושת חואת גם פינה על

BIDEDIO 24

רח" אחוזת-בית 6, ת"א

65 50 50,65 33 22 .70

ישו לך כתובת.

שיכון שברים

חברת די די דן די בינה

החברה לפיתוח עבר הירקון.

פרוייקט כניה של

למכתבים: ת.ד. 29366, ת"א 61293

נמבטא צרפתו על שפת ים כנרת

נו יושבים כמסעדה תדשה יזמית. הוילונות שעל החלר נות הנדולים מיותים לצד כדי שנוכל להשקיף על הכנרת ממנס עולה על גדותיה. חורף נחרמישקעים מילא אותה מים רבים, ושים את שנות שחיבותה של ימת מוד האנידה הוו. נוסף לימה הרגועה, פוצה נאוד ירה כמו כציור קיטשי, ש כולים לראות מבעד לשימשה שולה את הגן והמידשאות של המלון שקום את כריכת השחייה ואת עצי מקליפטום הישישים ועבי־הגזע, לשתיהם כשנות המלון ובתיק הזה, אם

"גליכנרת". מלון מקטים מכחינת נקש התפאורה הטבעית התובקת שונ מקום ספוג יוקרה ומסורת צונת שנים. על המלון הוותיק הוה מד אשר הה להדעיף שבחים. פחות וש ביה לתתפעל מהמסעדה שלו. לא שו כה גינונים, אחירה והדר. נעים לספוד שם, אבל מטבח שניתן לאות, או לחמלין עליוז – לא כליכך. מום, המטבח של המלחן לא היה גרוע. ממלם לא. אבל הוא לקה בכל שעלות ותוסר היכולת להתעלות ושפיתים, משום מה, לא מעם מלונות בו שואליים. יש להם אנשי מקצוע, ל לפו מצרכים מצריינים, יש שם מעש ופרוסועול – אלא שמכל אלה ל מקבלת התצאה המתבקשת. משוני

שאה להתובר על התדמית לצינלכן מחמיאה שקוראים לה שכל של כית מלון". במסגרת משצים שנערכו כו נפתחה כהמשך ללנד מסעדה תרשה, ולצורך הפעלתה הצותה תוצא "שף" מצרפת. שם

מועדה - המופיע בכתובים ועל גבי

ש פר דו לאק". לאמור: "מסעדה

מכירה שלב ב'

שפוית על שפת האנם". וכדי שלא (שבור את שונינו בלשון שאיננו שלשם נה כתוב על כריכת התפרים נעםיתו מסערה צרפתית. ומסעוה, כמצופה, הדורה. העיצור עו ספילי לטעמנו. ההיקרה – שהיא בים הישה הלוכי של המלון – איננה מריחה מכין שפתוחיך שריקה הצלות אבל הנוף שנשקי מהלונותיה

מתכם ותבוחים – מקסים כש כל מסערת מלון במדינה הזו, ם מסערה זו היא כשרה. על כן ומימוחים המתובלנים, המוגשים נפתיחה יתר עם מרוטות הבגט הטרי, לשיים על נסים של מרגרינה. התפרים נשלוש לשונות: צרפתית, אנגלית

"גלי־כנרת", כ"דסטורן פרנסס או בור דו לאק". תפריט כשר בשלוש לשונות עם מחירים בדולרים (צילום: שמואל רחמני).

ועבריות. המחירים – נקובים בדולרים. בביקורנו הבא ננסה את נתח המוח רוטב, אומצת מותן בקר ברוטב ה'שר",

כמסית כד, משוקע כדלי הקרח הסמוך ועגבניות (6 דולר); ואת כבר העוף טורגרו כקר ברוטכ השר (15 דולר). לשולחבנו. ליד שולחן סמוד, על גבי המוקפק ביין ומעוטר בניצים טרופוח (4) סדירת הצלחת הוו יפה: סביב נתח הבשר קרונית-הכנה, טורה המלצר הראשי בהקפצת אומציות מותן בקר מפולפלות. הקרישית באור כחלחל.

כבד האות התם – טוב מאוד. הרוטב בוחקים. בכל אחת מהן נחה, בשתי רעות לחיך. בהשוואה לאלה היו סלט הסמיך העניק לו מימריטעם נוספים. קומות ועל גבי מצע של טוסט ספוג

נפרשו לרוחבם ומולאו בפטריות מטוגנים אף הם. וקישואים. לגבינו היתה זו מעדן כבד אוח (טרין), ממתכוניו של טעימת־בכורה של פורל בצורת הכנה מרכיתו תסה זמיעוטו עגבניות זעליו השך הצרפתי אלברט (10 דולרג וכן כזו. נהנינו. המנה העיקרית שהומנו רוטב־מיונית לכן. אם מביאים בחשבון הגיעה ברוב־טקס על גבי קרונית את מינבלות הכשרות לגכי הכשר, הרי תפוח עץ מאודים (לא הופיע בתפריט, ההגשה, כששתי הצלחות האוכאליות שהתוצאה שנתן ה"טורגדו" היתה טוכה אבל המלצר המליץ). הערין היה לא רע. הבדולות והתמות מכוסות במכסי מתכת מאוד. התוספות היו נחמרות למראה ולא

איינרדו" (ובעבויתו גן מופנר קצה את מדק העוף של האילנדון ונו שמח של מאמא המולניה (3.50 שקלים) "משעדה שינות האילנדיה השופנה המשכט בברוון עלי, ללא עצמות -"משעדה שינות האילנדיה השופנה המשפט ברוון עלי, לא עצמות -מוליר קצה את מוק העוף של תאמא המולניה (33. שקלים) המשכט בברות גלוי, ללא עצמות -לא שמן רא יכש, עשוי עם ובטים מטריות, מוכא לשולחו עקוף בניי כסף, לפני שמותחים - מלחיבים אותן בכותר, תמתוח מה וחטעם לנמר לא רע, מהיו המנה: זו ששלום משנם גא יקו בו אות בקבי המוחף, הי קביות בעבור ללאר מסעדה שנות האילוריה השוננה בכיבר העצמאות ז בנתניה, משום ללא בשווה שולונונות מיותדוה ללא וינושים ללא ופולוה נחמר לשבת שם חבר וחשיבתיה ולגן נוונים: דוועים ומרגיעים של זו מלוסס

המטוגן המונש ברוטב פיקנטי של שום או - כפי שהיא מופיעה שם בלועויה -בחיתוך מיניאטורי וסלסלת תפורים כמנות ביניים קיכלנו רגי פורל לא נדולים, שנכצעו ונוקו מאידרוחיהם, מטוגנת שתוכה מולא בכדורי תפוד,

הוצע לנו לקנח בקרפיסווט, אותו מכינים, לפי כל הכללים, ליר שולחן הסוערים. אולם אנחנו, בכרים מכל שקרם למנת הקינוה, הערפנו לסיים בגלירה כלשהי. הבחירה נפלה על קסטה תוצרת בית. זו הגיעה צבעונית ועליזה למראה ולגמרי לא רעה בטעמה, למרות שהיא היתה, כמוכן, "פרווה". כוסית בראנדי ביר מול מראות הכנרת הלילית - טיום טוב ורגוע לארוחה צרפתית במסערת יוקרה ישראלית.

27 Blagain

על מה כל הרעש

SONY

על השקט!

קומפקט־דיסק סוני CDP M55 שומעים רק מה שצריך!

• ווו CLASS - יחדרת לייזר הויי בעלת 3 קרניים ומערכת בקה מטלול מתחוכמת, המאפשה שכל מערכת ביחית קיימת. תיקון תקלות בומן אמיתי (כתוצאה מליקוי בתקליטא מבעיות בתנאי ההשמשה). את קומפקט דיסק סוני ניתן לשלב שכל מערכת ביתית קיימת. י לשני מעבדת השרות המשוכללת ניותר בארץ לבדיקה, תיקון וכיוון מכשירי קומפקט דיסק נאמצעות מחשב.

י מגוון עשיר של דגמי קומפקט־דיסק – לנחירתך.

בתקליט. • לחו בקרה מואר. • טיימר אוטומטי.

(כמו עלאי בודד...).

הקומפקט־דיסק הראשון, מתקדמת שוב, והפעם... משקט לשקט. משקט לחלס. CDP M55, הדור הרביעי למכשירי קומפקט־דיסק של סוני: כמו באולפן הקלטות...

סוני, חברות הענק שהביאה לך את

ילא יוצטו מועש ט. באר בילטר דיגיטלי – ממיר דיגיטל לאנלוג כפול, המפריד באופן מוחלט בין ערוץ ימין לשמאל, מבטיח כך צליל טטריאופוני מושלם ונקי, ללא עיוותים או גוונים מתכתיים לאורד כל חוות התדרים

• 4FS-16 BIT – דגימת האות פי 4 מהדגימה הסטנדרטית, מבטיחה לך צליל עמוק ועשיר, נאמן למקור ונקי לגמרי מרעשים.

לאורך כל תחום התדרים.

ישפאר – עוצמת טוני בישראל מגדל שלום, ת"א, טל' 5101515–03.

26. ובסקיתופולים הייתם?

ולי העתיד של בית שאן הוא דווקא בעבר שלה. אם ימשי נדולה, וכבר עכשיו כדאי לבוא לראות, לפני שיהיה תם מאד.

טיכה, אלת חמזל היוונית, שאת פניח רואים עכשיו בבית שאן על רצפת מוז־ איקה ב"מכון הבויאות" העתיק, וגם • אין מניעים בפסל שיש שעמד בתיאטרון, לא הצי׳ לה את העיר מרעידת אדמה במאה חש" מינית. עפר ואפר כיסו את סקיתומליס, עיר רומית ביזאנטית. תוכרו את פומפיי. לכן נשארה פה עיר שלמה, ולא עיר שנ־ שדדה ווהרסת במשך השנים כמו קיסי רך נווית, לראות את הפריחה הווהרת ריה, או עיר שנבנתה שכבות על גבי של הגלבוע. יורדים מההר ליד בית אל־ שכבות כטו ירושלים.

להמשיך ולגלות את סקיתופוליס, עיר שליד בית שאן העברות, היא ביסאן ומתחברים לכביש עפולה בית שאן. הערבית. עד עכשיו, בין התיאטרון לאמפיחאטרון, גילו רחובות שלמים. מטכרית לכיוון צמח, דרומה לבית שאן. רואים רחוב רומי עם עמוד אדיר וכות־ רת מרשימה. רואים רחוב ביזאנטי של שי, עוברים את המשטרה ואחרי 500 חנויות, עם מפולת של קשתות על מטר פונים שמאלה (נן חבוים), לתחום

הרחוב מרוצף אבני בולת ואפשר לראות שת שקלים, לילד – 70 אגורות. פתוח איך פתאום התרוממו המרצפות השחו" רות, כשהאדמה ועדה, ועמוד עוקי פון: 06585200. בכניסה יש מגרש התקפל כמו ברך ונפל בבת אחת. עמודי ניך ועמודי שיש, ממחצבות הגלנוע אפשר להגיע גם באוטובוס, לא בשבת. וממחצבות בהרי תווכיה. יש מקומות שבהם תישאר המפולת כמו שהיתה, ויש מקומות שבהם ירימו את העסודים וישחזרו את העיר המפוארת מלפוי הכד

הפריחה הגדולה של סקיתומולים היתה בתקופה הדומית, במאה השניה לספיר שים לא לרדת ממנו לתוך בית המרחץ רח. היא הגיעה למיטבה במאת השלי־ שית והיתה מיושנת בצפיפות בתקופה הכיזאנטית, עד שופלה ברעידת האד מה באמצע השמינית.

התושבים שחזרו הנה אחר כך חיו חל־ שים, וכבר לא ידעו איך לחמשיך מסור רת של ערום בסמון המפואר! האיזור ני־ טש בהדרגה, עד שחזרו אליו צלבנים וערבים, לבית שאן המיקראית, שקודם

לכן היתה עיר מצרית. אם נקפוץ בחזרה למאה העשרים ולגית שאן העבריות, נזכור כי בתורף כאן קיץ בעצם, והאיוור עשיר במעייוות והיה תמיד צומת דרכים חשובה. ואם עכשיו זו עיר בנבול ישראל־ירדן, היא בצומת תשוב לטיולים ולתייוות, בין הרי הגל"

כמוהו בארץ בשנים האחרונות.

כוניעים מכיוון עפולה. 18 ק"מ מזרחית

לגלבוע, פונים שמאלה לצומת נבות

מירושלים מגיעים בכביש הבקעה.

בכניסח לבית שאן נוסעים בכביש הרא־ הגן הלאומי. דמי כניסת למבוגר: שלו־ משמונת עד ארבע אתר הצהרים. טל׳

פרטים.במודיעין אגד.

שכיל המבקרים עוד לא משולט אבל המוסדות האחראיים לחשיפת העיר

ממשיכים ללכת מעל הרחוב הרומי ורו׳ דרך 'מעלה אלישע'. הדרך מכוכב היר'

• הליכה בסקיתומולים

אתרי סיור בתיאטרון השלם פונים לש" שלה שומצא גם הוא, אך לא שלם.

האביב יפח כאן מאוד ובין רחצה בגן השוק. האדויכל ניורא סולר מספר כי תשלושת (הסחנה) לכנרה, כדאי לבקר בבית שאן ולראנת איך מצאו את הרב־ כו לחפור כאן, צפוי לבית בבית שאן ולדאות איך מצאו את הדב רים בשטת התפירות. מאתיים חופרים שאן עתיד של עיר תיירות ממשיכים ורואים את הדתוב הביזאנטי עבדו כאן ואחרי הקיץ ישובו לתפור גם ואת מפולת הקשתות. לידם עדיין מונד בחורף הבא. חשפו עיר בהיקף שלא היה חות, לפני השיחוור והשיקום, כל הכותר

רות הקורניתיות הגדולות שמצאו כאן.

כל – גיורא סולר. בחפירות עובדים

כמאתיים תושבי בית שאן ותושבי כפ"

שאן, התברה הממשלתית לתיירות,

המועצה חמקומית של בית שאן, רשות

לכורת: יוצאים מחגן הלאומי, פונים

שמאלה, ואחרי 200 מטר יש צומת.

ימינה ליריתו ולירושלים, שמאלה

ביום בהיר עם ראות טובה, כשנוסעים

לכיוון צמה (לכנרת), אחרי שמונה ק"מ

יש מניה שמאלה, לעליה לכוכב חירדן

דן לעין תרוד, דרך רמת מולדת סגורת

בגלל המצב הרעוע של הככיש. לכן,

לעמק בית שאן ולצומת צמת.

הגנים הלאומיים וקרן קיימת לישראל.

רים ערביים ליד נצרת.

מה שיפה כאן, שבכל פניה של השביל מתגלים הרחובות מזווית אחרת. מומלץ גם לא להתעצל ולעלות על החל הירוק.

לעפולה, בכביש מספר 17. יש שביל. עולים לפינה הצפונית מער" מתל אביב: מכביש ואדי ערה ומכביש בית שלו, וכשיוודים, צומים בחפירות הסרגל, קיצור מצומת הסרגל לכיוון ותופשים את כל השטח של העיר הער ישובי התענך והגלבוע – אם עולים כד־ תיקה כמבט אחד. לא להחמיץ את איזור האמפיתאטרון, פא וממשיכים ימיוה,מורחה, לכיוון גן עיר מפוארת, בירת הצפון. צרוך רק השלושו וישר לבית שאן. אם לא מנים

לצד רחוב שאול המלך, ליד תחגת אגד בבית שאן. יש אליו שביל מאיזור הער תיקות העיקרי. ושוב, לא לרדת לשטח

את חשיפת סקיהופולים, העיד העתיקה של בית שאן, מוהלות שתי משלחות ארכיאולוגיות. משלחת של אגף העתיי קות והמוזיאונים, בראשות גבי מזור, ארכיאולוג מחוז הצפון, שעובדת באר זור התיאטרון ובית המרחץ, ומשלחת המכון לארכיאולוגית של האוניברסיטה חעברית, שעובדת באיזור הרחובות, המיכנים המרכזיים למטה, ובאמפית" אטרון. המשלחת הזו, בראשות פרופ׳ יורם צפריר וד"ר גדעון פרסטר. האדרי

הוא כבר שביל, והארכיאולוגים מבק־ מעתיקה: מינהלת התיירות של בית והרדונות.

> ביל שמתרות לתל חירוק וחולכים לאור־ כו. מימין רואים את בית המרחץ. מה שהיה בתקופת הרומית מרכז לתעווגות הגוף, משהו כמו "מועדון בריאות". ברי כות, חצרות למשחקים. על רצפת המוז־ איקת רואים את פני האלה של העיר, טוכה, אלת המזל. בתיאטרון עמד פסל

אים את רחבת העליה למקדש – שלוי שה בסיסים ענקיים והעמודים שנפלו מהם בועידת האדמה. הרחוב מגיע ומ׳ העליה לכוכב הירדן והירידה ממנו רק שתלב עם רחבת העליה. הרחוב משופע ב"מעלה אלישע" מכביש בית שאן בוע והמעיינות החמים לרגליו, בשיפולי כי הוא עובר בתוך ואדי. מה שמרשים צמת. בכוכב הירדן יש מבצר צלבני רמת מולדת וכוכב הירדן, בדרך לעמק חם הבסיסים הגדולים, עם עמודי ענק משופץ ומבט ממעוף חציפור על עמק בנובה תשעה מטר. ואולי חיה זה איזור בית שאן והרי גילעד.

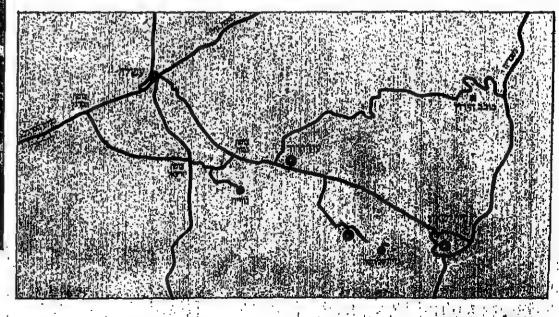

מאות נילי פרידלנדר

giaealo 30

משקרנים אני מקבלת פריחה ויוצאינוי קקטוסים מהאוזניים

ילידת חיבת, בוגרת נימנסיח

העצמאות. למדה פילוסופיה

וחשתתפה בתוכנות הדדיו

מנהלה היאקרון ילוים ונוער

ומוחלת החאן, כתבת, עיברות

ביאליק, חיולת קרבית במלחמת

ומתימטיקה באוניברסיטה העבריה

עבדה כשוחתים החשאיים, כתבה

הסאטוניה "שלושה בסירה אחה"

תיתח ממייסדי תואטרון באר שבע,

חירגמת והפיקה ב־2000 מחזות. גדה

האחרונות, את קריאת הלהיטים הגרולים אני נושה

לרתות אולי מפני שמילרות הנטייה היא לא ללכת עם כולם כיחר, אלא להחלים בשביל עצמי, שלא

בחליאבים נשואה אם ליג בנות

שבתא ליב וכחים:

ת חרר העכורה שלי ושם חרר חשינה היא שבין חרר העבורה לחרר חשינה יש כורסאות ואני, כמו ודוצים רכים אחרים, עצלנית איומה. כשאני נתקלת בבעייה קטנה, כתרגום למשל, ומחסשת פתרון כמילון, בקונקורדנציה, במקורות אוזרים – אני נגררת לסריאה. לא יכולה לעבור ליד מלים כתוכות מכלי לעצור. יש לי רומן עם השפה העברית. כשיוררים לעומקה, לרבהיה, ללוגיקה האכסולוטית שלה, אי־אפשר שלא

אני ערה להתפתחות חשפה ותופסת זיוטים, הכי אני שונאת את השומפוזיבו ראי איר דוך לרי מנסח את חשפה ומעוות אותה. העברית שלו בלתי לוחדנטית, מתנשאת, פאמא דוק מדבר אל פשוטי העם. הוא מדבר עברית מכועדת מרוב שהיא מגונדרת: סוג הגינדור שיאהב רק מי שאהב את הקילוגרמים של הצבע על שרצוף הקוקסיגל. אני שונאת את השגיאות במספרים את הישלוש גדורים ותמישה חמיכות" של דבין, את ה"שתי שקל" לא אוהבת את שפת הרדין, שכיב מילרע של שול סרייו ותרייוו קומוניסטים – במילרע, וכל מיני התגנורוות חסרות משמעות, סגנון של אנלשבתים שמשחקים בדקרקנות מעצבנת אותי גם ההתייפרות לחיות מחוברית

הצורך להישמע מגומגם, לחומיה יכאילן: ויכוווי אורי כל מלת. זה לא גמנום בחומר מלים אלא פחק אותה ארים ישראל סיסר סרבר עברית יפון השימוש פסקרות בא לו שבעי יום שריר מרבר עברית נסלאת העברית של יעקב שבתאי חיתה נפלאה, עבריה שמשמשת אותר לחגיר כח שאתה רוצה, ולא

יחליטו בשבילו בעיקר בנושא כליכך אהוב כמו כנפעם כל שעות חוום אני עסוקה בקרואה, אבל לספרות יפון נטו אני מגיעה מעט מאוד בשנים Biagolo 32

עדה בן נחום מנחלה אמנותות של בזה לסיו

ידפעמים אני הודכת בעד כורחי. אני שונאת את הרבקות של מקודרמות מהסוג הספאריני, ולא

סריאה לצורך עבורה שנהפכה להובי ולחרגל שאני. נהנית ממנו מאוד. כאיש תיאשרון אתה מפתח יכולה לראות הצגה קטנה בראש, לפעמים עם שחקנים מאד מסויימים. לעומת זאת, כשאני צופה בחצגה - אני מאברת משתו מהינאה המיירית שיש לפעמים לשת שאינו מעורב, כי אני שופטת באמות־מירה אוניות. אבל כשאני מאוד אותבת חצגת, אני מטוגלת להלוה מבנה 6-7 פעמים ולראות בכל פעם וריאנס אוד.

לראות תיאטרון זה חלק מעבורתי ולפעמים או הולכה בעל כורתי. אני שונאת את הובשת 70 מלוררמות מחסוג הסכאריני, ולא ממחרת לראות לחיסים, לא תולכת להצגות ילרים הבניות על והבש הבטיסית שהילדים יסחמר את הוריהם ללבה, ולכן אסשר להעלות כל שינופת. אני מתעבת הצגות של תיאטרוני ילדים מסתריים המבוספות על ילדים. אני תושבת שמסטיוואלי הילרים זה זנות. ילד שמתלכש כמו גדור עם עניכה ובנדים מבריקים ומנענע את התחת בטלותיה עושה לי בחלה, ויותר ממנה - האמא שלה "ותברקינה" כזה הוא ילר עם עבר ובלי עחית

או הביפות שלו מתעוותה. כשאתיה וקנה ניחיה לי יותר ומן, אלך לסולנות גם אחרי הצחרים וגם בערכ אני פחה על סרסים

לראות תיאטרון זה חלק מעבורת אני שראת כיסו מחוות מקורים חרים מרי שנה. ממהדית לראות להיטים".

מרכיקה חופשה לרברים שאני צריכה או רוצה לעשות. מה רצית להיות בילדותרו <u>והגת ומכבה־אש עם מגורוד על הכובע. והחלום הגדול היה</u>

במה את גאהו שהייתי בין הראשונים שהתפכחו משכרון הנצחון ב־67'. מה התצלחה הגדולה שלך: <u>כל דבר שעשיתי יכולתי לעשות טוב יותר. אוי רואה את</u> מה מניע אותרו <u>יש לי רורבה של דלק מלידה.</u>

מה מרגיע אותך: <u>נהיגה, רעש של מים, ריח של ים ובן־זו</u>גי.

מה מקומם אותך: <u>הצגזורה הבטחונית והצנזורה על סרטים ומחזות. העובדה שאני על תקו</u> של כובש. מדיבורים על "דם ואדמה", "ברית הדמים" ושאר פראזות אני מקבלת נמלים

מה מעליב אותך: <u>אחת האגודות שלא הצטרפתי אליהן היא אגודת מחפשי העלבונות.</u> מתי את מרגישה לא נותז <u>בקניות, בחנויות.</u> איך את מפוקת את עצמך? <u>כשינה עד מאוחר בבוקר, בארוחה טובה, במילוי התאווה</u>

<u>יואיונה יודעת שבעה למסעות.</u> את מי את שונאתז <u>את משדיצי השנאה למיניהם. הם יותר גרועים ממחרחרי המלחמה.</u> למי את כזה: <u>למי שאוהב את המין האנושי ולא סובל בני אדם.</u> על מי צד לךו <u>על חסרי ההומור, על קורבנות השררה, על אלה שנאכלים מאמביציות.</u> את מי את מכבדתו <u>את מי שיש לו כבוד עצמי.</u>

במי היית בוחרת, אילו היו בחירות איזוריותו <u>באדם ששלושה נושאים מטרידים אותו</u> וכניות אורח במובן האמיתי, שלום, וניטרול סוחרי הדת מהחיים הפוליטיים שלוו. במה את מוכנה לעבור על החוקו <u>בכל מה שקשור בצוזורה. עשיתי זאת, אני עושה זאת</u>

למי היית רוצה לתת סטירת לחיז <u>כמעט לכל הגלריה של ההנהגה הפוליטית שלנו.</u>

מה את שונאת בארץז <u>את יולי־אונוסט ואת המימסד הפוליטי. מיולי־אונוסט אפשר לברוח</u>

<u>למינוגאוויר, לים. לאן אתה יכול לברוח מהמימסד הפוליטיז</u> את מי היית רוצה להכירו <u>את וענונו, אם אמום הוא שפוי בופשו; מעניין</u> אותי להבין את

חכימיה של אדם שמוכן לשלם את המחיר על החלטותיו. מה שקצת מקלקל לי את החשק

ת אשה תזקהז במתז <u>אני אשה גדולה וחזקה ולמרות שאני טיפוס סוער, אני מסוגלת</u> לחת טרגדיות, דרמות ושמחות גדולות עם חוש־מידה יומיומי, להוציא את עצמי לרגע <u>חמרומה ולראות, דברים בפרופורציות נכונות.</u>

מה החולשות שלך: <u>עצלנות וותרגות־יתר כאותם מקרים</u> שאני יודעת שמרמים אותי. איזו תכונה מאפיינת אותךו <u>פתיחות מוחלטת עד נקודה מסויימת, וממנ</u>ה ו<u>הלאה –</u> שמירת <u>פרטיות מוחלטת. הסכיזופרניה הקטנה הזאת מאפיינת אותי.</u>

מח אח שונאת לעשותו <u>כל מה שקשור במטבח, להוציא רחצת כלים</u> מי היו גיבורי ילדותךן <u>גיבורי המיתולוגיה שהכרתי מהספר "גיבורי קדם", ואנשי "השומר".</u> איזה גבר מושך בעיניךו <u>רזה, לא סבוו, כהה (גם בלונדינים יכולים להיות כהים),</u> לא קטנוני,

מה קובלת מהביתו <u>מאבי המון הומור, דקאדנציה מסויימת, גאווה וחריפודלשון. מאמי</u> <u>שלם וגש חזק, ידיעה שחובה צריך למלא ולעשות דברים עד הסוף, יכולה להתלהב</u>

יע - אני מחלוטה מראש במה לצפות, בידד בל? אני

מוסקים נגמיון להכין את העתיד. עתידנות לא כמובן אל פרץ בריוני, אלא נפיון לראות לאן חכרור הות אל

חדר לנפות בורמות שובות אן בסרטים רופומנטר

ישלנות לא אוכפת לי לראות גם וכל. חכל - חיץ "אני חושבת שפסטיוואלי הילרים ארלשים בשתייתי סטודנטית, הייתי מאניאקית של זה זנות. ילד שמתלבש כמו גדול, בלשום ויום אחד, כמכה, הדגשתי רוויה חה עבר עם עניכה ובגדים מבריקים ומנענע סלוויזים אני רואה מעם. אין לי ויראו ומה את התחת בטלוויזיה עושה לי בחקופות קשות, כבו עכשיו, אני משתרלת יושה כמכש למרות שאני יודעת כמה זה מצונור לא לעניין, לא אחיישה לערב שלם מול המכשיר בחוילה, ויוותר ממנו – האמא שלו".

לאבן נבירות וכצמון במסימום שורות נורדאו. בכלי, לדונמת נואה לי שיכון מינץ לעיה פארק זיויקון זה

לין לינו אד א בפיון לראות לאן הכרור הוח בבר היק הסבע אותו לא מורים. אנתנו אותיים אלתנו אותיים לפייל בארץ במכונית בעובה בשותנות ובתני לפייל בארץ במכונית בעובה בשותנות ובתני לשתושת ששה בשלים: את עבורה העיפול ומנישילי אני מינישת אותי לגמרי. בשאני בארץ ורה מעולונים אני מאותי בארי באאני בארץ ורה מעולונים אני מאותי שורכה מענייות ומוכנת אותי לא אותי האושים והחסטורת ומואת השוריאנים. אני לא י שתו בשנינה מענינה מכבר.

או מינימי החסקריה ומחה העריאנים, אני לא מהחונים
מרות שניקהי בחלקו וברתי בירושלים, אני אותי האנשים ההססקריה ומחה העריאנים, אני לא מהחונים
בירושלים העיר בחלאלים. העיר הואה הואמת הוה
אני מסתוברת על האיר במקדה
בירושל בירושלים בעוצמה שלא ראיתי במקדה
בירושל בירושלים בעוצמה שלא ראיתי במקדה
בירושל מעוד של הלאבים שלי האיר
בירושל בירושלים בעוצמה של הלאבים שלי האיר במקדה
בירושלים בירושלים בעוצמה של הלאבים שלי האיר

בשיש סיכה לנסוע, ואפשר – נוסעים. לא מסוגלת להחליט שאסע לשבועיים לנוח. נראה לי חסר שחר לשבת על התחת ולנפח את הבטן יותר מיום־יומיים. לא נראה לי הגיוני להתביית על מקום. כשכיל זה יש

"אני לא אמא שבאה עם הקומפוט של הצהרים לכקר את הילדים. להוציא רחיצת כלים – אני שונאת כל מה שקשור במטכח".

הבית הזה צריך רמונט ככר עשר שנים, אכל אנחנו דוחים, כי זה בלכול שכל עצום. אני לא מאניאקית של נקיון וסרר, לא משועברת לבית בשום צורה. רוצה שיהיה נוח ונקי בצורה סכירה אכל לא עושה את המוות לאתרים זלעצמי בנושא הוה. בו־זוני ואני שותמים אמיתיים כמעט בכל. כשנישאנו, לפני 33 שנה, החברים האופטימיסטים נחנו לנו חצי שנה. הפסימיסטים – תורשיים. אני עם הטמפרמנט הפרוע והוא שקול יותר. אני קצת אקסטרוכרטית והוא יותר אינטרוברט. בעיקר הורות לו פיתחנו, עם השנים, טכניקה של שותפות אמיתית. הכנות עצמאיות מגיל צעיר. עכשיו כולן גדולות וחכרות. הכת הנשואה גרה במושב, כת שנייה, ציירת, נמצאת בלונדון, ושתי הבנות האתרות גרות בסכיבה. יש להן מפתח זהן

קופצות הביתה כשמתחשק להן. אני לא אמא שכאה עם הקומפוט של הצהרים לבקר את הילרים. להוציא רחיצת כלים – אני שונאת כל מה שקשור במטבח. שנינו מרבים לעבור כלילה ילעתים קרוכות נפנשים במסעדה אחרי העכודה. פעם ביוכל בן זוגי שיחיה – טכח־אמן – מכין ארוחה טוכה. בדרך כלל אנחנו מסתפקים בחביתות, סלטים, פירות יסטייקים. ליותר מזה אני לא נכנסת.

ישראלים, בעיני, הם חומוס, מבטא צברי, רמת פתיחות נפלאה שלפעמים גובלת בוולגריות, הכרס המשתפלת של הגברים".

זה לא בית פתוח כמוכן שאפשר לקפוץ לכאן ללא הודעה מוקדמת. אני מאוד קנאית לפרטיות שלנו. יש לנו הרבה מברים וכמה ירידים כרוכים. מכל תקופת חיים נשאר חבר או שניים שהולכים איתנו הלאה, זה לא פורמאט הווגות של "מסיכות עיגול". שמומינים לפי התור, ידיר שעושה לי חשבון של תור מפסיק להיות יהיר. אני שונאת שירה בצכור בחבורה גדולה, כשמחחילים בשעה מסויימה להתמוגג מנעגועים למשהו שהוא רק כראש של אנשים - יש בוה התרפקות שמלצעווטית על עכר שציירו אותו בוורוד. לכל אור מאתנו יש גם ידידי נפש נפרדים. אני אוהכת לשוחה עם אנשים, אכל לא כחוך המון. לא אגיר שאני לא מרכלת פה ושם, אכל לא יושכת שעות על שיחות ייכועריי צוסח מה שלום הילרים, מה את מכשלת, מה עם המכונית, הומנו סלון וכעלי אומר. זה לא מעניין אותי.

חכי חשוב לי לשמור על עצמאותי אני לא ממנוכת כסבר שום תכתיבו וכבר ווובה צו י עם ווה כל בחירה חייכת להיות שליו ותשוב לום שמסכיבי לא תהיה מאגיאקיות, לא סוכלת קיצוניים, כבר חיק המבע. אנחנו לא מחובכן הטבע שהולכום. אכל מכברת את נטורי עיתא יותו מאשר את המר ושפידא אודי בלוי אינו העולם שלי, אבל אני יכולה לובין אותו. לא יכולה להבין את חצירקנות והמסחר באלוחים מתעבת אנשים הדוחמים עצמם ככות ומשקרנים אני מקבלת פריחה ויוצאים לי קקמוטים

מאת: טלי חן

סחבר שהרוב אינו יורע מה זה טנגו. בלסני שזוקפים גכה בתמיהה כראי למהר ולהסביר שהכוונה איננה לריקור, אלא לטנגו של שנות השמונים.

רמז: לא רוקדים אותו, אבל רוקרים משמחה כגללו. ישנגויי הוא שמן חרש וחדיש. הפעם לא מרוכר רס כשינוי קוסמטי: אריזה, פקק, גודל וכד'. זהו שמן שלא ירענו כמוהו מעולם.

"מנגו" הוא שמן טיגון המורכב משני סוגי שמנים: סויה ותירס. זוהי נוסחא ייחורית של "שמן" שחכיא בחשכון את הטעם הטוב ואת הראגה לבריאות. כשמדברים על שמן, אי־אפשר שלא להתיחס לנושא הבריאות. בשנים האחרונות הפכנו כולנו להיות פליטי ריאטות למיניהו והתנזרנו משמו כלא הכחנה. הרכה גם נכתב ונאמר על נזקי השמו בתזונה. ורכים ניסו לצמצם את השימוש שבו. אלא שכמו בתחומים אחרים – אסור להגוים באף כיוון. נכון שלא כראי לחסל בקבוק שמן ליום, אולם כראי לדעת שהשמו מהווה יסור חשוב בתזונה הנכונה ומרכים מרכזי בתפריט חיומי. השמן הוא המקור המרוכז ביותר לאנרגיה והוא גרוש בויסמינים חיוניים. גם תחושת השובע תלויה כו: מי שמסלק את השומן ממזונו, סובל מרעב מתמיד, ומשלים את החסר בשלוריות רכות ממסורות אחרים. לעומת זאת, כמות סכירת של שמן במזון מאפשרת לחכות כשקט לארוחה הבאה.

לכן המסקנה היא, שצריך להשתמש בשמן, אכל כתכונה. ואכז. כארה"ב וכאירופה הצריכה היא של 50 ער 60 ק"ג שמן לארם לשנה. נתון שאי־אמשר להתעלם ממנו. וכמי שמנוסה בשימושים חשונים, הרי שמן הטיגון הוא אכן יסור של המטכח בארצות אלו. זאת כדי להתאים את המוצר לשימוש.

שמו, טיגוו ובריאות --נכודת האיזון

ולהרכיב שמן שיענה על הראגת לכריאות, הטעם והטיגון. כמדע קוראים לוה "סינרגיום": תופעה שבת סך כל

מתקלף כמו קלמנטינה.

1 P/5

DAR!

רושכון של יישמוןיי

ישמוי היא אם תעשיית השמנים בישראל. כשאנחנו עוד ינקנו חלב מבקבוק – הם כבר מילאו שמן בכסבוסים. זוהי החברה תותיסח ועתירת הנסיון בייצור שמנים. ואכן, זיה צורר בירע רב וכנסיוו מצטבר כרי להצליח נפיתוחו של מוצר משונת ומתוחכם כמו ישנגויי.

השלב המוסרם היה מחסר ממושר על שמנים ותכונותיהם ועל צרכי חטיגון. במקביל נגדקו שמני טיגון בארה"ב בשיטות מתקדמות ביותר. רק ו נכחר הקר הנכון ואמשר חיה לגשת לעכורת הפיתוח. גם הייצור עצמו מתגלה כתהליך עתיר ידע וטכנולוגיה. תחילה מנפים ומנסים את גרעיני התירס והפויה ביסוריות. רק אז תם עוברים ככישה ומיצוי השמו מתוכם. בשלב זה מתקבל שנון גולמי אשר עובר מחליף זיכוך מיוחר שבמהלכו נשמרות התכונות הסבעיות ומשוכות לבריאותנו.

לבסוף וים כשתוא צלול ונקי אמשקעים, מקבל השמן את האישור של ישמקע

MILLI LICALITA

הסרת הסיקוח על השמן הביאה לתחרות עזה בענף. החידוש הגדול של התעשיה בתחום היא טנגו - שמן פיגוז יחיד מסוגו. תערובת של שמן תורם וסויה.

בטיגון. איזון של כריאות וטעם טוב. עוד הצלחה גדולה של "שמן".

תמניע לכל הפעילות הוו.

וכמגווו רחב.

ב"שמן" כתרו כדוך אתרת: כמקום אמשר לנכא ולומר כי אנו נמואים

בראשיתו של עידן חדש כענף השמנים.

לשימוש. מטפטפת תמיד פנימת פשוט נחוד הרעיון המנחה של "שמן" היה להכיא " מתכונות כל מרכיב בודר. כולנו מכירים שמן תירס. התוצאהו שמן ישנגויי טבעי בתשכון את כל הנתונים והצרכים, את זה בשוק הפירותו הכלאה של הדרים וצלול, ללא משקעים, בעל ערך תחונתי שהניבה פרי טעים כמו תפוז אשר גבוה, ללא כולסטרול, בלתי רווי. השמנים הכלתי רוויים הכרחיים כאן מרוכר על איזון הבריאות

להשיגם בדרך אחרת. השמן הרוני לעומת ואת, עשוי לתרום להעלאת רמת חכולסטרול בדם ולחגדיל את הסיכון של התקפי לב.

שמן הכותנה, למשל, רווי כפליים מישנגויי, ושמן הוית – רווי עוד הרבה החלטנו לא לסמוך על הסרסומים.

לגוף. הם תורמים לנו מרכיבים שאין

לתרגם לעברית פשוטה: תהליך ההצצון המתיר פרושו שמן אשר לאחר תימום (בישול, טיגון) מרוף ריח ויוצר טעם לוואי לא נעים למזון. משמעותה של ספיגת השמן ברורה

. גם החתוה חיא כגרר תענוג מפוסמק

ובקשנו להשוות את הישנגו" עם שמן טיגון אחר: שמן כותנה. כדיקה מעבדתית במרכז לפיתוח תעשיות מזה שליד הטכניון כחיפה, הניבה תוצאות מרשימותו יומימונגויי רווי מדורו בי20% מושנגוי נסטג סוצת ב-25% שמן הבותנה מתקלקל כחום נמוך תרכוז יותר (תהליך חמצון).

עבור מי שאינו כקי בכימיה, כראי

לכל מי שטרה אייסעם כמטבה, בסיום חטיגון הגיחו מחמחבת חביתות נושסות

למי שאינו שש לקרצף את התקסינה

היתרונות: בלתי רווי, ללא כולסטרול, אינו מתיז, אינו מתקלקל

לאחר כל טיגון.

והכיריים ולהשליד את בגדיו לכביסה

וכך אנו שבים לאמת הנצחית שהקיצוניות אינה משתלמת, ומי שרוצה ליהנות גם מבריאות טובה וגם ממווו סעים צריך לצרוך שמן – אבל את השמן

סערה בבקבוק שמן

אין ספק, משהו מתרחש בממלכה השמנים כעת האתרונה. כמשך שנים היה חשמן כתם מוצר צריכה בסיסי, שנה בשקט על המדפים ואיש לא טרה לפרסם אותו. בעת האחרונה אנו ערים למתקפת פרסום, לחידוש אריוות, למבחר עשיר יותר. רבים תוהים מת

התשובה פשוטה: עד לפני ומן לא רב מית כל ענף השמן תחת פיקוח ממשלתי, ולכן היו פני השמן רנועים. ברגע שהוסר הפיקות, החלה סערה בבסבוסי השמן: כל היצרנים התגייםו למאמץ כדי לכבוש את לב הצרכן במוצר טוב יותר, כאריוה נאה יותר

להסתפק במתקפה פרסומית על תשומת לבו של תצרכן, עברד תצוחים שעות רכות ופיתחו מוצר הרשני ומשוכת: "מנגו". האמת היא, שאנשי "שמן" הצליחו להמתיע אפילו את מבון התכונות של תערוכת טוב יותר והטיגון על ירי ערכוב שמן סויה עם התקנים. כשהמוצר החדש כבר היה כגוד עוברון, המברד כי בארץ לא היה עדיין כל תקן עבור שמנים מעורכבים, וישמן" נאלצה להמתין ער שיוכן תקן כזה. עכשיר, עם ההצלחה הנרולה של יכונוי הן מבחינה תזונתית־בריאותית והן מבחינת נוחות השימוש והטעם הטוב,

לטובת הצרכו

"שמן" היא תרשנית וחלוצה ל

רק בייצור משמן עצמו, אלא גם כמתן חשירות החשוב לצרכן. כך אנו מוצאים על כקבוקי הישנגוי תווית חכוללת טבלה תכולה מפורטה והמלצות לתזונה נכונה. מוריסוף חכה הצרכן להתיחסות הראויה ואנו מקוים כי יצרנים רבים ילכו בעקבות "שבן". נם האריוה המיוחרת של ישננוי מצכיעה על התחשבות אמיתית בצרכן. אלו הם בקבוקים שקופים דמויי וכוכית. יתרונם הגדול הוא בעמירותם הגרולה בשינוע. כלומר הם אינם מוערים לסכנות כתוצאה מתובלה וטלטולים, העיצוב המיות זופך את הבקבוקים למאר נוחים

אנב, אנחנו החלחבנו דווקא מן הפקק. והר פטנט המוגע לחלוטון נזילות וטפפוף ופותר את המסבת מכתמי שומן רבקיום. המישה האחיונה

נגד הרעיון לקצר לנו

בקרוב בחירות. במקרה, כל שבוע מופיע אחר משרי המערך ככית ספר תיכון. עושים בגרות.

כין הרעיונות מכיוון החוששים ליום הכלפי ש גם אחד האומר:

להנביל, לקצר ולקצץ את משך תעמולת הַחִירות לתודש, ובטלוויזיה אפילו לפתות מזה, שבועיים, לסובת האומה, כמובן. רק האומה. למען האתרות. רק האתרות. נגד פילוג העם.

חלילה למישהו לחשוב שכאשר איש תנועת העבודה הפועלית משתמש כצירוף לשון אחר, הוא מתכחן למשהר אחר.

אבל אני מה מזיז לי טובת האומה. אני רוצה תעמולת בזירות ארוכה. שלא יסתו רסה, ובעיסר לא בשלוויזיה. בתעמולה בשלוויזיה יש כלל מעניין מאוד: זמן שירור שווה לשתי המפלגות. הדי זה מהפך כלכבי אוהב אי הסדרים. סוף סוף

היה ומן שותה לשתי ודעות בישראל. לנחירות, יש אפשרות הצגת עמדות רק לדעה מסויימת. לדעתי, עיתונים ורדיו וטלוויזיה נמורה התיכון מפיצים כל הומן תעמולה גלויה

שיפורים ברגל

ישראליים אל מול פני וויילים.

אור חיבים המתיידים, או צריכים להתייר,

עליט לעשות משהו להפסים את זה. ועליבו

לשות את הרבר כיתורים, דהיינו – לשפר

מצבעים כחול ולכן הם עזים ומנקרי עיניים.

פלא ששורפיםן ראשית, ולפני שאר

השיפורים שמחנות רבי עוצמה משלי יוביתו את

לחיצותם, יש לשנות את תצבעים המתגרים

האלה בנחה העם הנפלא שלנו. אם אין הצעה

שלה יותר, הצעתנו היאו אוף ויים ואוף אוף

נדוושה את הדגל לכל יהיוה התצרות ברגשוח

תולת מכשול לשלום וסכנה למתנה התקווה.

שהעיתונות לא משפיעה. אני מרבר עם אנשים תוצאות בקלפי.

ושומע אותם מדקלמים כצייתנות מה שקראו ושמעו. אפילו שאלות הם לא יודעים לשאול, אלא אותן השאלות ששמעו קודם. מספר אני הושב שארכע שנים, כין בחירות האנשים המובלים לחשוב כתוצאה ממה שהם קוראים, הוא עצום. כוחרים מסויימים נוטים להאמין שמה שמנוסח יפה הוא גם נכוז, ולא מסוגלים לחשוב לבד כשעתונים ותיאטרון ומומוזה לתפיסה מדינית אחת. ואל תגידו לי וספרים רביימכר חושבים בשכילם. יש לוה

בכל זאת לא הכל סגור. היום הסקרים מראים בערך שיוויון בין המערך לליכור. אני מאמין שזה אומר 14 מנדטים יותר לליכוד אחרי הסכרת כחירות. אני מבין את כל מי שלא רוצה לתת אפשרות ליצירת מצב כזה, אכל מה לעשות, צריך לשחק לפי הכללים. הליכוד, אמנם, מלא פראיירים ללא גבול, אבל בכל זאת צריך לקווות שלא עד כדי קיצור זמן תעמולת

מייאש לראות עד כמה אנשים חכמים

יכולים להיות טפשים.

באיטליה מסתובב בימים אלה כרוז של שלום עכשיו ויהודים מתכלשים לחתום עליו. מגעיל. יהודי הגולה שלא עולים ארצה יאמרו לחלוצים בישראל לפרק ישובים שנבנו על ארמת המולרת. אלה שרופקים את הרמוגרפיה היהורית בהישארם בגולה יורו לנו מה לעשות נוכח הסכנה הרמוגרפית. כין המתתימים על הכרוז יש גם יורדים. לכל איכס, חשבתי, יש גבולות, לא לאיכס שבאחריות שלום עכשיו שאף שלחו שליח מיוחד לאיטלוה למטרה המכוערת הנו.

שלא לרבר על שליחים אל ריצ'ארד דרייפוס וודי אלן. שפתאום התגלו כיהודים היודעים משהו על ישראל. יש בין יהודי איטליה שחותמים, בשהוחי בין יהודי הגולה למרחי גם למה. הם לא חושבים עלינו, ועל מה שטוב לנו. הם עושים את זה בשביל השכן האיטלקי שלהם. אנחנו יהודים טובןם, הם רוצים להראות לו.

במחשכה שנייה, אפשר לראות גם את דבריו אלה של הרב טואף כהתערבות בענייניה הפנימיים של מרינת ישראל.

הנאוים, כמו האחרים".

יום אתר ישכ לו צפרדע בשלולית זקרא בספרו "איך להשיג נסיכות בקלות תוך שמונה

פתאום קפץ ונחת לידו חבר שלו, הציץ מעבר לכתפו, ואמרו "אני לא רוצה לקלקל לד, אבל בדאי שתרע שהמחבר נשאר צפרדע בעצמו אם דוא חיה נהמך לנסיך, לא ייתכן שהיון כותכ ספר

מה שמומן כבר לא קשור, תוא שריפת רגלים

שיעורים קלים בומנך הפנוי".

משרד החוץ

הדבר הכי משונה שקראתי בימים משונים אלה הוא מאמר שמשתמע ממנו כי האמריקנים רוצים לשלוח שליחים למערך כדי להפעיל עליהם לחץ להפסיק להפעיל לחץ על האמריקנים להפעיל לחץ על ממשלת ישראל.

ועכשיו שלום עכשיו בא מישראל וממש

מכקש מהיהודי הזה להראות, בחתימה, שהוא

טוכ, אחר, שונה, בסרר. מתנה גדולה מזו לא

הרב טואף, המנהיג בעל הוד המלכות של

יהרות איטליה, נזהר בררך כלל שלא לנגוע

ברבר מחלוקת. יש אומרים שעמדותיו

הפוליטיות אינן אלה של התחיה. בכל זאת הוא

אמר לאחרונה בזעם, בכנס יהודי חשוכ: "יהודים

אלה שיוצאים עכשיו נגר מדינת ישראל כדי

לשאת חן בעיני השכנים שלהם, לא חדשים

בשבילנו. היכרנו טיפוסים דומים להפליא בעבר.

זה לא עור להם והם סיימו את חייהם בתאי

קיתה ליהורי הגלותי מאו תחילת הציונות.

INST THE

תהפוך לסיסמא קבועה אצל הילדים המכורים לסרטים.

מחובר לטלוויויה האמריקנית, או לא אוהב רוקנדול, לא יכול שון, ידעה שהיא עומרת לרעת עליה שום דבר בעצם. הוא לא יודע שנאמריקה היא להיות כוכבת. כגיל 11 תופעה לאומית. שושנה דמארי של דור ה'בים'. כשנות השישים - היא קיצרה את "שרלין" היא היתה החצי המוצלח יותר של הצמר "סוני ושר", אחר כך - לשָר, כרי שלמעריצים היא היתה רק שר, כשנות השבעים היא הפכה יהיה קל יותר לכטא אוי לסארוריה מהלכת של שר, ומאו התפקיד: הנפלא שעשתה תו. בגיל 13 זרקו אותה בסרט 'סילקוור' ב-83', היא שוב שר, רק יותר טוב. הערכה מהכיחה לשבוע, כי היא סובייקטיביח: היא תזכת ב'אוסקר'. למה העוכהן כי אחרי התעקשה לשבת עם משקפר שמש מול המורה בניל 14 היא ההופעות הנפלאות שלה בסרטים שונים, אחרי שלא נתנו לה התחילה להסתובב על האופנועים של החבר'ה בשבונה, ובגיל - מועמרות לאוסקר על התפקד שעשתה ב"מסיכה", וובתגובה, 16 היא פגשה את סוני כונו. היא הופיעה לטקם לבושה במשהי שנראה יותר כמו תחפושת 🦪 סוני כוגו היה מלחיד מוכשר. חוץ מזה הוא היה גם מין וחשף, בהומור, יותר משהטתיר את הגוף המשגע שלה וזה ' רכיכה משתפתו, עם גוף נחלי ומרצוף ציפורי כזה משהו כמו עיצבן את כל החנוטים בטוקסירות הם פשוט חייכים לה את זה. דוכיםת היתרת השני שאני מוכן לציין לוכותו של סוני, שהוא למה סוכייקסיקיתו כי אני מאוהב כה.

721(11)1721(11)

את אמריקה היא כבר כבשה מכל הכיוונים. זמרת, שחקנית, כוכבת תיקשורת. אפילו את גלובוס הזהב היא כבר לקחה השנה, "מוכת ירח". עכשיו נשאר לה רק לקחת את האוסקר בעוד שלושה ימים, וללכת הביתה, אל חבר בן 23, שמחכה שם בשקט לאינדיאנית־הארמנית, בת 42 שלו. כל הסיכויים מראים שכמו שהראתה לעולם כולו, ולאמריקה חדורת התסביכים בפרט, שיש חיים אחרי ארבעים, כך גם תוכיח שאפשר לקבל את האוסקר על תפקיד ראשי בקומדיה רומנטית שטופת

במודעות הציבורית רק בשנים האחרונות. יש לה קול די טוב, אבל לא בטוח שהיתה עוברת את שלג א' של כחינות הכגיסה פרגנדו. המוסיקה היתה, ללהכת פיקוד דרום. אכל האדם הוא קצת יותר מתכנית עף כשביל שר, כמעט מהרי מולרתו, הוא מה שהוא עושה מעצמו. וכנסיכות שכהן היא גע הראשון, האלטרנטיי

צריך להתחיל מהסוף. המקום הסבעי. עוד שלושה ימים הצ'ירוקי, היתה זמרת הוהב הזה, על תפקידה ב'מוכח ירח", אחד משני סרטים של העמק לא זמרת מצר בכיכובה שרצים עכשיו בארץ. עכשיו, אחרי שכבשה את ליחה במיוחר. אבל היה אמריכה ככר מכל הכיוונים, היא מתחילה גם לחדור לתודעה לה, לפי הערויות, תחת

שנים מאחר יותר, שובה ושחקנית טובה עוד יותר, אכל היא שנים מאחר יותר, יהוא היה ממש מכוער. אכל זה היה טוד קורט כל רפילות טובה. עטיטית, תמיר מחחרשת היא זו הקסם" שנות השישים היא או בשיאן. וכל מה שקצת הריח שאמרה לפראיון דייויך לטרמו, בשירור חיי ילף רפום את

החלבושות שתוציאו (בתצלום תגדול): בתצלום חקטן: אוכלים כל הזירך

האושלקית הגדולה

אותו אלי", הורתה למלווים שלה "כן", הודתה שנים אחרי שנפרדה מסוני בונו, "הוא היה ממש מכוער. אבל זה היה

"סוד הקסם

את הגבר האחרון שלה

ראתה בדיסקוטק בניו

יורק. "תפשיטו אותו,

תרחצו אותו ותביאו

ההקרנות המוקדמות של 'סילקווד' נכנסתי לאולם אחרי שכיבו את האורות וישבתי בשקט בצד. כשהשם שלי הופיע על המסך, אנשים פרצו בצחוק"

שר: "באחת

(חמשך מחעמוד הקודם) ממרד, או מטירוף, הפך ללהיט מיירי. שר הריחה משר ניהם. ממש הצחינה מהם. במחלך הופעת אחת היא

החליפה כגדים, כממוצע, ארבעים פעם. רוב הזמן היא היתה כמעט עירומה לחלוטין, על הכתף שלה מקועקר עים נחשים, על הגב פרחים, כל זת התנוסס על גוף מושלם, וכשהיא עמרה על הכמה, לא היה גכר שלא רצה לנגום כה.

רי פעט היא היתה מסתוככת אל סוני ואומ־ רת משפטים כמו, "שלא תעיו להגכיר את הווליום של הגיטרה מעלי", אר "אתה הרי יודע שאני פה הכוככת, אז שתוק". סטיפני בראש, סופרת ה'ניו יורק סיימס', היתה או כאחת ההופעות שלה. "הגכרים (שבריוק באותה תקופה נמאס להם מזה שהנשים איכרו את חוש ההומור שלהן ראו אותה עומרת שם על הבמה, שבוע אחרי שבוע, מתיית־ סת לבעלה כמו אל איוה גמד מיותר, והם פשוט ירדו על הכירכיים מרוב הערצה". חוץ מזה היתה גם המוסי־ שהוא I got you babe, שהוא ככר מומן לא שיר – הוא היסטוריה.

בשנות השכעים סוני ושה התחברו, בטבעיות, לעירן הרקרנטי שתיטל את שנות האהכה והפרחים. עכשיו שם המשחק הוא ניווף אין בעיה, הם התנוונו. הופיעו כלאס וגאס, כשביל 350 אלף דולר לשבוע, וכיכבו בתוכנית טלוויזיה משלהם, שהיתה ללהים שאיש לא הבין בדיוק מאיפה הוא כא, ורצה כמה שנים. בכל הופעה הגיחה שר בתלכושות ובתכרוקות אקסטר כשהשם שלי הופיע על המסך, הם פרצו כצחוק". לא ראווגנטיות יותר ויותר, והעליבה את סוני יותר ויותר, להרכה זמן. אף אחר, גבר, אשה, ילד או כלב, עוד לא עוד משתי, היא יפה. יש קטעים שהיא ממש עושה כאב וכולם היו מרוצים מאוד. מאחורי הקלעים הכל עבר - הצליח לגנוב את החצגה למריל סטרים. גם שֶּר לא. הפוך. סוני התעלל בה, צעק עליה, פה ושם היכה או" י אבל היא היתה הכי קרובה. תה, וסחס אותה עד תום. לא היה, כמוכן, כן אדם ... על התפקיה הזה היא קיבלה מועמרות לאוסקר, רי וו שנות נישואין, לקול מצהלות שנשמעו מקונטיר שון שלה היה ב-25, בסרט 'מסיכה'. היא שיחקה שם קט ועד טקסס, היא מוף מוף נויפה אותו לעואול. בש־ אופנוענית שהילד שלה חולה במחלה ברירה שמעוותת כד אוהכת להיות לכד, שרלין.

העורך יתקע עם עמוד ריק בעיתון, אפשר למלא אותה טים.

ברשימת כל השמות. אלה היו שמונה השנים הרעות שלה. מכחינה מוסיקלית היא לא הצליחה לעשות הר־ כה. האלבומים שלה מכרו לא רע, הודות לדור של 'בייבי בומרס' שנאחזו בציסורניים מטופוצת כפריקיות הגוועת שלהם, ושמעו אותה בררך למשרר. אבל היא כבר לא היתה ההפתעה הכי לוהטת בעיר. ההופעות הפומביות שלה הפכו לפארוריה, די מטופשת, על עצ־ מה. תוכנית הטלוויזיה שלה עם סוני מתה. ומה שנשאר לה היו מדורי הרכילות. מדי פעם היא ניסתה לעשות

כמה מילים על שר כשחקנית. קודם כל יש לה תכונה שיש רק לגדולות כאמת: לא השוב מה היא אומרת או עושה, אתה כל הזמן מרגיש שיש לה אינה סוד. משהו שהיא לא מספרת. ב"מוכת ירח" היא משה קת אלמנה איטלקיה כת 31, שרוצה להתחתן, לבשל ססטה ולעשות ילדים. רמות עסיסית, מצחיקה, לגמרי אָרצית. ובכל זאת, כל הקהל הבין, שיש בה איזו נכונות להרפתקה מטורפת. (בטח שהורפתקה הגיעה, מה אתם חושבים, שהם מטומטמים שם כהוליוורט

הראשון היה "המכשפות מאיסטוויק", עם ג'ק ני

יש כה ונשניות הבויה, רתוקה, שואפת להתפרץ. בסך הכל היא משתמשת במעט מאור שטיקים. הץ לא הגיעה לקולנוע, כמו, נגיד, שירלי מקלין, אחר שנים ארוכות כתיאטרון, עם נטייה לג'סטות מונומה יכבות, יפתות, וגניתות. הפנים הקדירות, גבוחות הלחי ים, עושות את העבורה כשבילה, עם הבעות עדינוה מרופרפות, שאתה אף פעם לא בשוח שהן כאמת היו שם. היא לא עוברת לפי שיפת סטינסלבסקי, והיא לא מאמין לה. (כמה סומרלטיבים בפיסקה אחת). אה ויש

עכשיון כשהיא קיבלה כבר את גלובוס הות וה יכול לזוז מרוב מפיקים עם תפריטים ביד, היא יכולה לחזור קצת אל המוסיקה. אתרי חמש שנות המסקה היא החיים'. ובעצם, למה לא?

עם ניקולם קייג' ב"מוכת ירת": שמאלץ ששווה והב

קולסון. הוא שנא אותה, היא שנאה אותו. יצא מזה כוט נפלא. מישהו כבר עשה את ההשוואה בין ניקולטון לשֶר לפני. הוא מוכיח לגברים, מה שהיא מוכיחה לני שים: שיש חיים אחרי ארבעים, ושלא תמיד אחרי שא תה דופק חצי עולם, אתה הופך למומיד. לפעמים אתה פשוט ממשיך כות. אחר כך הגיעו 'חשוד' ו'מוכה ירח", שניהם מתארחים אצלנו עכשיו. יותר מוה, אכל כולם חייכו, לא כנימוס.

על הבמה היתה אומרת לסוני "אתה הרי יודע שאני פה הכוכבת, או שתוק"

ואז היא שיכנעה מישהו שכראי לו לסתת אותה לשחק ב'ברורווי', כגימיק. ה'מישהו' היה הבמאי רוברט אלטמן שמאו "נשוויל", אם נותנים לו, הוא עובד עם ומרות. היא שיחקה תפקיר קטן, אבל מוצלח, כמתוה "חזור לכלגו ג'ימי דין". אתר כך גא הסרט "סילקור", עם מריל סמרים. "באחת ההקרנות המוקרטות של הם-רט, כלום אנג'לם", היא סיפרה פעם, "נכנסתי לאולם אחרי שכיבו את האורות וישבתי בשקט ככימא צרדי,

באמריקה שלא שמע על המריבות שלהם. ב־1975, אתר בשחקנית המושנה הטובה ביותר. התפקיד תראשי הרא - אוסקר (אולי) בדרוך, וכשהשוער של הבית שלה לא ביל מישות אוצר, בטה כשביל מישהן אחר, היא לא כל את פניו וגושה פול מזורסקי כיים. הוא שנא אחתה, היא שוב עם אלכום חדש. רוסגידול די בסיסי, מאור שנוה שנאה אותו. יצא מוה טרט נפלא. מאו היא טפה סדיפה . השמונימו, חצי מהמילים אי אפשר להבין מרוב צרוחת. בהתחלח זה היה הגיטריטט גרג אולמה אחר כך כמו אופנוע האולי דיוויהמון שניתקו לו את הכרק. אבל כמו בקולנוע, בם פה, היא מצליתה להעביר אה ב"ון סימונט, טולן להקת קיסי, ואחר כך, ואחר כך, אם סים בסומת משנתיים היא הוציאה לאוויר שלושה סרי התחושות. במוכן שאי אפשר להיות כל תובן בדול מ

חינם !!! ללא הגרלה !!! שייט באוניית הפאר פרינססה (מיום חמישי עד יום ראשון - כולל 3 ארוחות ביום.

לכל הקונה:

מזרון זוגי סילי פוסטרופדי

או מיטת בסיס זוגית סילי פוסטרופדית. או פינת אוכל מעץ (שולחן הגדלה + 6 כסאות).

או מערכת ישיבה לסלון (ספה תלת מושבית, ספה דו מושבית וכורסא).

או ספת נוער כפולה עם מזרוני קפיצים.

או חדר ילדים מושלם.

או חדר שינה מושלם.

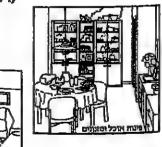
או מערכת רהיטי גן מפלסטיק (שולחן אביב + 6 כסאות 5 מצבים

עם ריפודים + שימשיה שוודית)

מתנות לכל קונה המביא מודעה זו*

(רדיו טייפים, מצנמים, ודיו שעון, מחשבי כיס, מגהצים, סירי טיגון חשמליים, שואבי אבק ועוד...)

כטאות מסושבבים תחל מ־99 ש'ח

הראשונים מורונים באספקה בנידיון**

פטור ממע"מ לעולים חדשים. בחתאם לסכום הקניה מינימום 300 ש"ח.

🖈 🖈 במידות הקיימות במלאי. אמשדות ל-12 תשלומים באמצעות ויזה עדיף וישראכרט נמיש.

המכירה '

ועוד..

במפעל בניריצבי

20.00-11.00

12 N'-11' 00.9-00.8

Staly.

מזרונים ומיטות כטיט מזרון אורטומדי 140 190 תחל מ־306 ש"ח

החלה מכירת

רהיטי

מרפסת וגן

מכחר גדול של חדרי ילדים ונוער,

ספות ומיטות נוער, שולחנוח

כתיכה, כסאות חלמיד

מסתוכבים, חדרי שינה וארונות

קיר, שולחנות וכסאות לפינות

אוכל ולמטבחים, יחידות

לסטריאו טלויזיה ווידאו, סלונים

ושולמנות סלונים, כיסאות

טלוויויה, מתונים וספריות, ריהוט

משרדי, רהיטי מרפסת ונן ועוד...

ווב יווי צב ומלצרפון 38-229546

ועכשיו – ואחוא כפיים

עובדים שבועיים --משדרים שעה וכל העם תחתוגג. סיבה לתסיבה. חלק תהווי יום שישי, יחד עם פיצוחים וישבת שלום". זמרים, צלמים, נוצצות, ספרים, מאפרות, נגנים. אפס תקציב, כלום זולו, הולון ברסטיגיה שמיחר גומת לכסך בארנק של האורחים. סיר לחץ שקוראים לו בידור:

תאח אילנה באום צילומים: בני גלזר ויוסי אלוני

והופס, חמו חמישים דקות של שירור. מאחורי ההפקה הזוהרת מסתתרים שבועיים של עבודה מאומצת שבסופם יומיים של הקלטות כאולפן. יומיים של עצבים שאין כהם רגע של מנוחה. הכל לחוץ, חמיר יש פנצ'רים – ושום דבר לא יוצא כפי שתוכנן מראש.

את מגכלות ההפסה קוכע השעון. כיום רכיעי בשעה וומש וחצי מחייצכ באולפן הקהל. ער או צריך לסיים את כל הקלטות המגן - ומה שלא צולם קודם מצולם בנוכחות הקחל. ואת מה שמצלמים כנוכחות הקהל אי־אפשר לצלם אינטוף פעמים לא מפני שהקהל (המשך בעמוד הבא)

עקב האכילס הם הכותבים. בתוכניות מקכילות כתו"ל המנתה הוא רק מנתה. טוללה של כוחכים מתברת לו את הטקסט – ועליו רק לדקלם. כאן, הכל הפדוד. בעבוד הובחיה היא פוברת קבועה של רשות . על הכתפיים של רבקה'לה היא גם מנחה, גם מחברת ש"ח לתוכנית. שלמה ניצן מקבל סכום זוה לזה של את השאלות – ואפילו רוקרת. נורלפינגר מתכון לה שיאלו בדרה שלמה ניצן מקבל סכום זוה לזה של את השאלות – ואפילו רוקרת. נורלפינגר מתכון לה עתיד זוהר יותר. בימים אלה מתקיים מו"מ עם דן בן אמרץ שיצטרף למערכת ויתכר לרבקהלה טקטסטים.

לאישום, מופר מוכר יותר ספרים וכר. התחשיבים עוברים יומיים – משררים שעה. מהכורסא שבסלון, עם המיסטוקים של ליל שכת זה נראה נינוח כל־כך. כמה קטעי בירור, שניים שלושה ראיונות --

צו איך ככל זאת מרימים הפקה כמעם כלי כסף: וצפית, משום שכולם עוברים כמעם כהתנדבותו ושור, רבשו מיכאלי, היא עובדת קבועה של רשות שיכולי, המראיתים מופיעים ללא תשלום (בחרל כל עראיין מקבל כסוי וכך גם הבדדנים. להופעה כ"סיבה למינה" יש גמול תומרי מיירי: זמר מוכר יותר השומה הש גמול תומרי מיירי: זמר מוכר יותר שניות כי כדאי לתופיע כאן, לא רק בשביל כבוד. משונו בשביל כמף.

בעבור שבירת האולפנים ליומיים. גם אם מוסיפים לסכום הזה את המשכורות אותן משלמת הטלוויזיה לארכעת אנשי המערכת (כולל העורך), לבמאי ולשרותי אמנות אותם מקבלת ההפקה מעובדי הטלוויויה שאינם עוברים במשרה מלאה לטובת "סיבה למטיבה", יטתבר כי עלות התוכנית מצחיקה. מנהל ארהילה גודלפינגר, העורך והמפיק של "סיכה התוכניות יוטי צמה סבור כי בסכום כפול – כ־40 אלף הפקת תוכנית אחת של "סיכה למסיכה" עולה כ־20 "כירור שווה כסף. יותר כסף פרושו יותר בידור".

רשימת מקבלי המשכורות של תוכנית הכידור אלף שקל. מחצית הסכום משולמת לאולפני הרצלית, "סאטרריי נייט לייב" של רשת אן בי.סי. רשור מים 180 איש. העוכרים מאכלסים שתי קומות ממשררי הרשת וכחם עשרות כותבים, תחקירנים ונותגי שרותים. גם אם לא קולעים אל חוט השערה, ברור שעלות הפקה של משרר אחד כזה היא מאות אלפי דולר.

למסיבה" ביקר במערכת ה"סאטרדי נייט לייב". לא שקל – ניתן יהיה לעשות תוכנית בידור כמו שצריך. קיבל דפרסיה, אבל אחרי זה, הכל ככר מצחיק אותו. מנהל מחלקת הבידור, רפי גינת, מגריר זאת כך:

לידית של תמאפרת עדה לזרוביץ' (בתצלום הגדול) ומארחת על הספת המוכרת את גבי עמרני (למעלה, בקטן); האמנים מול וזמצלמת -- פעם ועוד פעם (במרכז); רפי נינת, ליד שולחן הבקרה (למטת): "בירור שווה בסף"

giaeain 40

4) 8)22310

(המשך מהעמוד הקודם)

לא נותו – אלא כגלל חוק שעות העבודה והמנוחה: אסור לעבוד יותר מ־12 שעות רצופות ביום. אם שולפת מהמגירה את הכריכים לצוות. גם שושנה מתחילים לעבור בתשע בכקר – בתשע בערב כבר חייבים להיות כחורה כירושלים. אם לא מסתרוים עם לות זמנים כזה – צריך לעכור לטלוויוית אחרת. בטלוויויה הישראלית זה עובר רק כך. זה מה יש.

החלק הקשה להקלטה הם הזמרים, המופיעים לרוב עם להקה ותזמורת. רוב הזמרים מתשמשים בפליי-באק (פס קול מוקלט מראש), אך כדי שהקהל לא ירגיש שעובדים עליו, צריכה להיות התאמה מלאה כין ההקלטה לצילום. רוב הבדרנים והזמרים זוכים להלקטת מגן – גם אם הם מופיעים אחרי זה בפני הקהל. לבסוף בעריכה, מצרפים את הקטעים הכי טובים יחד – וזה מה שרואים בבית. לעיתים קרובות, הקהל שבא לאולפן רואה רק חלק קטן מהתוכנית – וכשאר הוא צופה כאולפן על מרקעי טלוויויה, בריוק כמו בבית, רק כתנאים פחות נוחים.

מהתוכנית הראשונה היא כאן. עדה לזרוכיץ', המאפרת הקבועה של תוכניות הבירור בטלוויזיה "ממני" ו"סיבה למסיבה") מזה עשר שנים. תמיר תראן אותה עם ספוגית ומייק־אפ. תמיד בהיכון. בין צילום לצילום קופצת לכמה ומתקנת קצת. תחת התאורה המוגברת כל פגם נראה כולט ומודגש ואי אפשר להסתיר דבר. על הכסא אצל המאפרת אפשר רק עצמו. לפעמים צריך לעצור ולהקלים מחרש כי במבי להתמסר -- ולקוות לטוב.

גולדפינגר:"תה אני יכול לעשוח אם הקהל ולחכה בחוץ -- בגלל זה אני צריך לעשות תכנית פחות שובה"?

ערה היא אחת המאפרות הוותיקות והטובות של הטלוויויה. לא מגלה את הסורות הקטנים שנופלים לידיה תוך כדי עבודה. פרפקציוניסטית. ביקורתית. רוצה להוציא עבורה מושלמת. תוכנית יכולה לקום או ליפול כגלל המאפרת. על ערה אומרים רק רכרים טוכים – גם מאחורי גכה. אכל גם אצלה יש יום – ויש יום. "מאפרת זה לא קוסם ששולף שפנים מהכוכע. זה רורש המון כוחות כי אני עוברת כל הומן עם הראש, אז יש גם ימים פחות מוצלחים". רבקה מיכאלי מצהירה: "אני חייבת לערה את חיי. כולם כסוף אומרים כי מה שהכי חשוב זה האיפור והתסרוקת". את מה שעושה ערה לפנים של רבקה'לה רואים אחת לשבועיים על המרקע – ואין כאן חוכמות.

בין השלאגרים שנוקפים לזכות "סיבה למסיבה" לעדה וכויות יוצרים על "סבתא ופטה" של חנה לסלאו ועל האבא של יאצק, של שלמה בראבא. לסלאו באה לערה ותארה דמות של זקנה עליזה וחביבה. התאור הזכיר ללזרוכיץ' את הסבתא הפולניה שלה. לפי הזכרון בנתה את הפאה והאיפור ו"במוף היא גם קצת רמתה לסכתי" טוענת לזרוביץ'. הרעיון למוסע היחיד, שהתכסס כולו על הרמות של סכתא זפטה, נולר אחרי ההצלחה בטלוויזיה. כך גם יצא הסיפור עם אבא של יאצק, הוסן החכיב המחכה בתור לקוס"ח, שהוא דמות מקוכצת משכנים ורודים פולנים. הרמות היתה כנויה כליכך טוב, שאבא של בראבא, שהוזמן ליסיבה למסיבה", לא הכיר את כנו. שלמת ניגש לאכין פתח עימו בשיחה והאב ענה לו כמו שעונים לור. רק כשערצו הכל בצוווק הכין האב את הטעות שלו.

מזכירת ההפקה, ריקי חפץ קרוצי. בלכול הראש עם ארוחות ותאומי הסעות – זה הג'וב שלה. תמיר בלחץ. תמיד מקטרת. מעשנת המון. לפי המשקל שלה כנראה אני פעם לא אוכלת. אין לה זמן לשום רבר. יש אינסוף פנצ'רים של הרגע האתרון: צריך לכטל את המונית של שלמה ניצו, וצריך להוסיף מונית לנגני שלא לציטוט אומרים כאן כי "כטלוויזיה אין לנו אנשי הקלסה. עובר שעות על החומר. רני קימן, ידיר של התומורתן וצריך לומר למוגית לירושלים שיבואו יותר

81223io 42

מאותר, וצריך עוד מיליון דברים קטנים, שבשטח פרושם עצבים גדולים. ככל זאת, בשעת הצדריים היא דמארי עלתה לחרר של ריקי ושאלה איפה הסגרוויץ שלה. ריקי התכוננה בשמלה המנצנצת של מלכת הזמר העברי, ושאלה "מאיפה השמלה שלך"ז שושנה הביטה רגע בריקי ואמרה לה, "זה מאלכסיס". השתיים פורצות בצחוק וגם שושנה מקבלת סנדוויץ'. אגב, את ענין השמלה מאמצת גם רבקה'לה. וכך, אגב הראיון על התקליט החדש שלה היא מגניבה את השאלה

הוא נמוך ויש לו כרס ענקית. במבי לא התלהב לגלות כי שמו האמיתי הוא אבי כואנו. במבי הוא תאורן שהתמחה לתת שרותים להקלטות מהסוג של "סיבה למסיבה" ומופעים גדולים. ל"הרצליה" הוא מגיע עם למעלה מ־120 פנסים – בנוסף לתאורה הקיימת כאולפן. את התקציב של כמכי מממגות חברות ההפקה של האמנים. לטלוויזיה הישראלית אין כסף לסכומים כאלה. (כמה אלפי דולר לשני ימי הקלטות). במכי מנהל מאבק נואש בכימאי דן בירון. כירון יושב בחרר הכקרה וכמכי – כאולפן למטה. במבי רוצה פחות אור ומקבל יותר אור, רוצה יותר אור ומקבל פחות. הוא חבוש כאוזניות לכן אינו שומע את – צועק משהו כמו "אני שורף" או "אתה משוגע" וכולם שומעים, רק כמבי לא, ורק כשמססיקים את ההקלטה הוא מבין שהצרה זה כגללן.

הוא תמיר הבנאדם הכי גבוה בכל מקום. משהו כמו שני מטר. דן בירון, הבימאי. כדי לראות מה רואים הצלמים במצלמות עליו להתכוסף. רק כשהוא ליר ה"קראן" (מצלמה המורכבת על מנוף גרול שעליו עמרת הצלם כישיבה, ומפעיל משנה את הזווית של המנוף), הוא מרבר עם הצלם כורים בקר כלי מאמק.

רוב הומן דן כחדר הבקרה – המקום הכי עצבני בהפקה. לירו, עוזרת ההפקה, לאה זהבי, וחברת המערכת ברכה רוזנפלר. את הצעקות שהולכות שם אפשר לשמוע במערכת הקשר הפנימי. "במבי, אימה במבי?" צועק כירון. "הלך לעשות פיפי". וכאן נכנסות כמה הערות בעניין הזה. בירון רוצה לגמור את הדכרים מהר. מוכן לוותר

על פעם נוספת של צילום. השעון עובר נגד ההפקה. האולפן אינו מוכן כזמן להקלטה של שושנה דמארי – וכל לוח הזמנים משתבש. בירון, חבר וער ויו"ר אגורת העיתונאים בירושלים לא יסכים שיעברו כאן על תקנות ה"יוניון". יום העכורה המותר תוא של 12 שעות בלבר. בירון לא מתיר חריגה. בתשע בערב דני לא צוחק – שלמה נכנס ללחק, מתקן ומשנה הצוות צריך להיות ככר כירושלים. מכחינה מעשית – צריך לגמור את ההקלטה ברבע לשמונה לכל המאותר. בסוף זה נגמר בשמונה וחצי. ברגע בו אומרת סטאר. היו מנסים לנחש כל רצון שלו עוד פום רבקלה לה את המילה האחרונה – עוזב בירון את חדר הושמע. כאן בקושי מתייחסים אליו בבלל. לא בגלל הבקרה ומשאיר את כולם רוגזים ופעורי פה. את שאינו חשוב. פשוט אין פנאי ואין מי שיעשה זאה. הצעקות שהלכו כחרר הכקרה אפשר חיה לשמוע הבקרה).

סיפור ולא לשדר. מצד שני, לו רצה, יכול היה בירון בהרצלית נשבעים שכל מילה שלו אמת. לעשות מוה סיפור ולהאשים את גודלפינגר שהוא מפר תוק. אף אחד לא עשה מזה סיפור. הסנקציות פוגעות רק כאלה שעושים. לא כאלת היושבים כבית.

צריך לעשותו יושב מול שולתן של כפתורים, מגביו ומשתיק רמקולים ומיקרופונים. באמת, הרבה סבנאי קול מסתכלים על העבודה שלתם רק מהזווית של השאלטרים. רני מסתכל על זה אחרת. איכות התפקה כולה - על הכתפיים שלו. איכפתניק עד הפיפס האחרון. דן בירון הכנים אותו לקריוה. לא ממוגל להכין איך כמאי עוזב את ההפקה לפני שהשלים צה

כל המלאכה. מיכאלי, כשהיא מצוברחת.

על שלמה ניצן, למשל, הוא מסתכל כמו על בייבי. לפני כל הקלטה יושב דני עם שלמה כשלוש שעות. "אני שומע אותו. רושם את הבדיונות שלו. מגיב. הוא משנה. ושוכ עושה את הנסיתות עלי. אם כמערכת "סיבה למסיבה" אין מישהו שיטפל בשלמה ככל תוכנית דומה בחריל ניצן היה מקבל טיפול של

בירדות. גם התשלום שמקבל על זה שלמה (300 ש"ח בושו הוא לא בדיוק תעדיף שאפשר לחיות ממנו. שלמה משתתף כ"סיבה למסיבה" כחמש שנים, עד מהומן שהיתה "שעה מובה" עם מני פאר. הוא מוליף את מאיר שלו שעשה פינה של ביקורות לותנות ב"שעה כובה". התחלה היתה כמדור לסיפור ביחות שכותרות העיתונים היו רק המסמר לתלות ללד את הבריתה. הביקורות בהתחלה לא החביאו. היה

למסיבה" כלי שלמה זה כמו סיר כלי מכסה. יש

קתל זה המדיום שלה. לא מפסיסה לשעשע.

משחו סיפורים. כדיתות. כאילו מישהו ציווה עליה

לתויק את המוראל של כל התפקה. כשהיא עיימה -

ירעים את זה רק אנשי הצוות הקרובים. בעיקר כגלל

הישיבה. או היא כאילו שוקעת בתוך הכורסא ומחזיקה

את תרגליים לא בדירק בפחה של ליידי, כפי שעליה

להיות לבר מוה – העידינות והתומוד לא עוזבים אותה

לרגע אם יש פנציר בהקלטה, וכבר יש קהל – זה

הנזכ שלה לספר כדיתות. היא בזכרת באחת אכל, כין

וני ונגר: "בחכנית דומה בחו"ל ניצן

היה תקבל טיפול של סשאר. כאן

בקושי מתייחסים אליו בכלל"

את שעומרת בתוף תליכרוך. אתרי זה היא פשום

מנקשה שיצחקו איתה – רוה עובר.

תבשיל – אבל זה לא אתנו רבר.

דני לומד את המופיעים כמו מנצח המפענה פרטיטורה. יומיים לפני הקלטת "סיבה למסיבה" הא מקשיב לתוכנית הבוקר של רבקלהלה בודיה, ביקור בית". מנתח את מצב תרוח שלה, זוכר הברסה מוצלתו או ראיון טוכ שעשתה. "אני לא רוצה שתבואי עם הפה ככה" הוא אומר ומדגים איזו עווית אופיינית פל

דוגמא עד כמה תוא איכפתניק, היא הסיפור הנא לאורך המסרוון של הקומה השלישית (כה נמצא תדר של דני: יאני קם כבוער ומוצא הבילה שלימה שיש על הבר. אני מסתכל בראי ורואה קרתה קטנה נצד ליד האווו. נשבע שוה רס מעצבים בומן בירון כבר איננו. מקליטים כלי בירון. חוקית – זו כשביתה נחתי. לא היה 'סיבה למסיבה' לא היה פתח עכירה. לו רצה, יכול היה גולדפינגר לעשות מזה בהקלטות – ותנה השיער גדל". אגב, החברים שלו

נוזוזוז הפעם הוא לא היה כאן. יום לפני הוקלטה הודיע שהחליט לנסוע לארה"כ לחומשה קצוה מיכאלי ונולדפינגר מרנישים קצת כמו יתומים כלי שלמה. כמיותר מיכאלי. לא אוהבת להצטלם לבר על דני מגר הוא איש הקול בהפקה. מגר שייך הכורסא הלבנה בסוף התוכנית. בהפקה אומרים פלין לאולפני הרצליה. ווא לא איש הטלוויויה הישראלית. שהוא מאור אינטלבנטי, רביש ופביע. מתח לפני מקצוע ברמה שלו". אפשר לחשוב מה כבר איש של שלמה, עוזר לו בחיבור הטקסטים. חינם. רק בשביל

"מקבלת" קהל. האיפור אצלה חשוב ואורך זמן – אכל היא לא עושה מזה סיפור. יוצאים ונכנסים כאן כל הזמן. ראשית בא ארה'לה. שניהם מסכימים שהליין־אפ (תסרים התוכנית) לא מוצלח וצריך לשנות את סרר המופיעים. שושונה דמארי עוד מעט גומרת להקליט בדל גדול בין ניצן לשלו – הכדל שהיה שמוד לרעתו וצריך לראיין אותה. אומרים שושנה רמארי ורבקה'לה - לפתות בהתחלה. כתהליך איטי לכשה הפינה של נדלקת: "כששושנה הגיעה בפעם הקורמת ל'סיבה שלמה את המתכונת הנוכחית: סאטירה חברתית למסיבה עם שרה לוי תנאי הכינו לה כוס קטה. אני נעקבות כותרות שנאספו מהעיתון. ובדיתות הן חלק ולווה ומצחיק - אך בהחלט לא עיקרי. היום "סיבה

להתחיל.." את הכנדים היא לוכשת אתרי האיפור ותיקוני התסרשות. כבר פיתחה לעצמה שיטה איך להוריד וללבוש תולצה דרך הראש - ולא לפרוע את תתמרוקת. כחליפה הלבנה עם הפרח הענק היא ככר דופיעה פעם. ריקי קרוצ'י, מוכירת ההפקה, לא אוהכת את החליטה הזו. מביאה מול רע. בפעם הקורמת בה

את התכשיטים שלה היא מפקירה אצל ערה. בתוכנית היא מופיעה עם תכשיטים שאולים – כמו גם לכל תוכנית עם הצמיר תזה. מיכאלי חושכת שהוא

מהר ובסקוטונטניות. היא מכינה את השאלות על ההפתעה הפעם – הליין־אפ (תסרים התכונית) שונה תוך כדי ישיבה על הכסא אצל עדה, היא כרטיסיות, אבל אף פעם לא אומרת הרברים פעמיים

התבלבלתי ושתיתי את שלה. כשהכתתי בזה – אמרתי, תביאו מתר־מהר קפה לשושנה. שאלו, מה את רוצה לשתותו אמרה תה. כשהכיאו את התה, הסתכלה עלי ואמרה: תנו קודם לרבקה'לה, אולי היא רוצה

> לבשה את השמלה – היתה שכיתה הפעם כל לוח הזמנים השתבש. ריקי חושבת שוה בגלל השמלה. הכנדים שלה. הצמיר הוא הקמע שלה. מקפירה לבוא

מביא לה מול כשערה שומרת עליו בומן ההקלטה. אחד בילום של הילדה. פשוט מכיאה אותה איתה. הישראלית. בהתחלה זו היתה "שעה טובה" עם מני מיכל. מיכלי, בשביל אמא שלה. או אמא רבקה מומינה פאר. אחרי זה היה קרע בין מני לגולדפינגר. מהקרע את מיכלי, כדי שהאורח החשוב לואי מאל (כימאי נולדה תוכנית בירור נוספת לליל שכח. למני יש אור המוכנית נמצא ח"כ אליש בן אלישר. "יש לי הסרטים הצרפתי) יביר את הילדה לקהל היא מסבירה, עורך זמפיק אתר וכתחילה יוסי משולם שהתפטר ומוה ביתה אבל אני לא יכולה למפר אותה כי אדובי כאן". "אולי האדון יומין אותה להשתתף אצלו באיוה סרט". כמה חורשים חיים מלובן). לגולרפינגר יש "סיכה בייתה אבל אני לא יכולה למפר אותה כי אדובי כאן". בשבילך אני לא כאך, אומר לה בן־אלישר. אז יש וחוץ מזה (מיכלי ילרה יפה) אומרת מיבאלי, יאני למסיכה". נדמה לו כי עם רכקהלה אפשר לעשות הכל ביתה למה זה מער רון יצחק שמיר ממחר לתפוס יכולה להיות אמא של כל אתי. גם של ברוק שילרס". - אפילו תוכנית בידור בתקציב זעום.

לקטיב" הקהל צותק. גם כן אלישר, יש לה גם קטע על משפט שרק הברווזון המכוער יכול חיה להמציא.

באותה צורה. אם מקליטים משהו מחרש, יש ניסוח מקורש של אותו משפט. מעין שיפור עמרות לאחר ניסוי. כך גם נולד ריקור הפתיחה שלה עם שלמה בראבא (אכא של יאצק) כתכנית קודמת. הקטע המקורי היה כזה: מיכאלי יושבת על הספסל כתור לקופ"ח. אכא של יאצק מגיע, מקלל אויב דמיוני, מתיישב לירה שואל "את אזרונהז או את אתרי". אחרי זה הוא מציק לה בעיתון – ולכסוף משתלט עליו ומוציא אותו מיריה, זה אמור היה להיות סוף ההתחלה. כאן אמור לבוא אות הפתיחה של "סיכה למסיבה" בו מרסר על דמסך זוג – אפקט של מחשב. רבקה'לה מציעה כי היא ובראבא ירקרו, וקטעים מהריקוד יכנסו לחוך אות הפתיחה. גולרפינגר נדלק על הרעיון. גם מוטי קירשנכאום (מחבר הטקטס) מתלהב. בירון המתנגד, במיעוט. דעתו לא מתקבלת. וכך גם בסוף התוכנית: אבא של יאצק יושב ליר רבקה'לה על הספה. הזקן שולף תפוח לו ותפוח לה, הם עושים החלפות – ווה אמור היה להיות צילום הסיום. עד שעוברים מצלמה רבקל'ה מצליחה לתלוש לכראכא את השפט שלו ולהצמירו לשפחה עליונה – לשמחת החברים המומתעים.

מתי כספי עוזר לאפר את

המלכה, שושנה דמארי

(בתצלום הגדול); מפיק,

(משמאל למעלה): "אף

רבקה מיכאלי בהקלטה:

"יש לי כדיחה אכל אני

לא יכולה לספר אותה"

תכנית לא יוצאת כמו

שמתכונים אותה";

ארה'לה גולדפינגר

המאסטרו של העניין. מכיר כל בדרן, זמר, שחקן מהארץ – או כזה שביקר באו ווצין מוד, היא גם יירישע מאמא. לא מראה לכל ומסיק את תוכנית הבידור לליל שבת של הטלוויזיה

עדיין היום, עשר שנים אחרי "אין אף תוכנית מה שמייחר אותה הוא כושר האילתור. מגיבה שיוצאת כמו שמתכננים אותה". תמיד יש השתעות. (משך בעמוד 48)

43 Bizealo

וכמה כגרים טוכינ
ומשחקי־מחשב, ער
ומשחקי־מחשב, ער
הקטן,
יש להם לא רק
רוק ופופ, גם סמלי
שיקנו אותם. חולצו
מתוצרת חוץ, והם יו
שיקנו אותם. חולצו
הם עוקבים אחרי מה
הלהקות שהם אוהו
גדולים, שכל הכיתה
אוחבים. ולכמה מו
גדולים, שכל הכיתה
מח הולך, יש חוש
למה לה יש ולי און
או נעליים עם סוליה
למה לה יש ולי אין?
אם מביאים לו
למה לה יש ולי אין?
אם מביאים לו
מהמם של מוסיקת רו
שמים כארון ולובשים
עם סמל המעמר,

ם לא עוכדים, אין להם חשבון ננק וגם לא כרטיס אשראי, ובכל זאת, הם פלח שוק חשוב מאוד – הצרכנים הקטנים של חברת השפע. מזינים תעשיות שלימות, מגלגלים מליוני שקלים. קונים לא רק צעצועים וספרים, גם תקליטים ופוסטרים ורשימה ארוכה של אביזרים, שעליהם מודפסות דמיות הגיבורים שלהם, מחבורת הזבל ועד אלף, היצור הג'ינג'י המקסים מהחלל, שפלש לביתנו ררך המסך הקטן. כיניהם ובין הוריהם יש הרבה יותר מפער של

כיניהם וכין הוריהם יש הרבה יותר מפער של דור אחד. לאמא ואכא, כשהיו קטנים, היו בוכה ורוכי, מכוניות ואבגי פלא, כגרים לכית הספר וכמה כגרים טוכים לשבת. להם יש חלליות ומשהקי־מחשב, ערימות של צעצועי־פלסטיק מתוחכמים ובגרים שלא היו מכיישים את הנסיך

מקפון,
יש להם לא רק גיבורי־תרבות משלהם, להקות
רוק ופופ, גם סמלי מעמר – תמיר יקרים ורצוי
מתוצרת חוץ, והם יורעים איך לשגע את ההורים
שיקנו אותם. חולצה של "בנטון", 'נעליים של
"ריבוק", ג'ינס של "לוו'ים". במהירות לא תיאמן,
הם עוקבים אחרי מה שקורה באופנה, לא רק כארץ,
גם מעבר לים, הוויראו־קליפס ומה שלובשות
הלהקות שהם אוהבים, הם שקובעים מה הם
הלהקות שהם אוהבים, הם שקובעים מה הם
גדולים, שבל הביתה מסתכלת עליהם כדי לדעת
גדולים, שבל הביתה מסתכלת עליהם כדי לדעת
מח הולך, יש חוש שביעי שמוריך אותם מה
באופנה ומח כבר נגמר. די שאמא של רונית או
סבתא של ליאור תביא חולצה עם סמל מעמר חרש,
סבתא של ליאור תביא חולצה עם סמל מעמר חרש,
או נעלים עם סוליה קצת אחרת והמירוץ מתחיל.

אם מביאים להם מתנה, הם יורעים תמיר להבחין אם קנינו את הכגרים בחנות כלכו מרוכעת או ככוטיק שנושא שם שהוא "אין" עכשיו, עם רעש מהמם של מוסיקת רוק ברקע. את המתנה מהכלט שמים כארון ולובשים רק תחת לחץ, את הסמרטוט עם סמל המעמר, מהבוטיק הרועש, שומרים למסיבת יום שישי. הם לא עוקבים אורי הדיווחים על חירושי האופנה אכל יורעים בריוק מת הולך, איר לחבר את זה ביתר שייראה שים.

איך לחבר את זה כיתר שייראה שיק. תעשית הכגדים, שגילתה את הפוטנציאל הכספי שטמון כילדים, נכנסה כשנים האחרונות להילוך גכוה, מייצרת נגהים כמו של גדולים. מעתיקה בריוק את אותם הרגמים, רק מקטינה את המירות. בחנויות רבות, בעיקר חנויות ששייכות לרשת, כל המשתחה יכולה לרכוש את אותם בגדים, כהכדלים קטנים.

מה שירוץ בבגריילדים כחורשים הבאים וה:

 צבעים כמו שחור ואסור, שנראים טוב עם עור ילרותי מושלם ולחיים וורודות, וגם כג' וחול, צבעים מתוחכמים שילדים לא לכשו אף פעם. לא ויתרו גם על צבעים עליזים, כמו טוכריות עדשים, ורור, אדום, כחול, צהוב, הולכים כיתר.

● מערכות שני חלקים, כלייזרים של גדולים, עם חצאיות או מכנסיים.

● הרססים כחזית חולצות הטריקו. נושאים אוויריים, ראשים של טייסים מימי מלחמת העולם הראשונה, מטוסים עתיקים, מסלולי תעופה. גם מוטיכים של ים, גלשנים, גלים, עצי תמר רומנטיים, טמלים של קיץ.

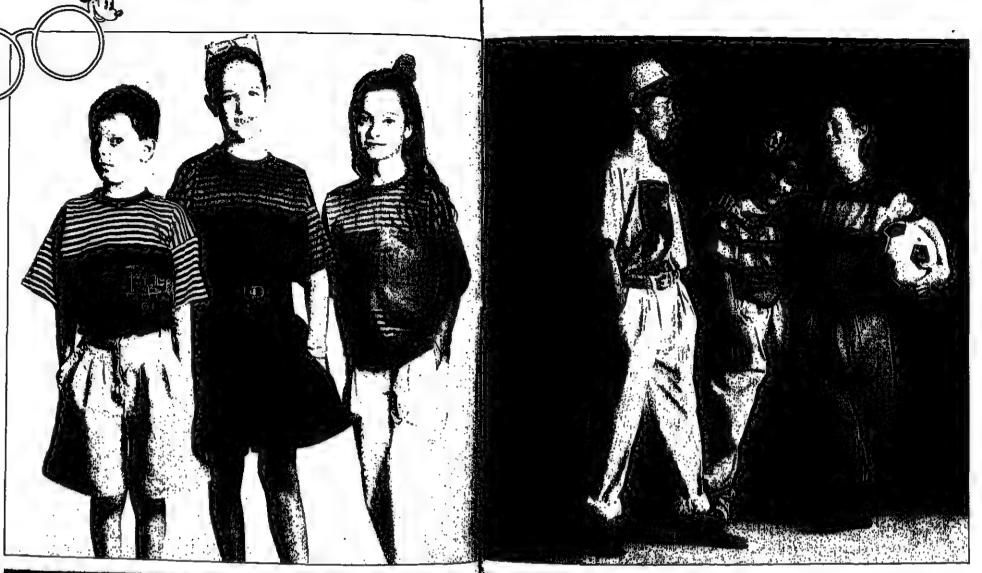
● הצבנסיים הם כין ברמודה ישרים למכנסי־זלמן רחבים, שכמעט מכסים את הבדכיים. ילדות קטנות תלבשנה מכנסי־רוכבים צמודים לרגליים, עם הולצניות קצרות או ארוכות, או חצאיות־מכנס

● יוניסקם נגמר גם אצל ילדים, יש הפררה כין הכגדים שלה שלו. היא תלכש מיני וגם שמלות, אלן אמילו מתגנרר כשמלה עם סלסולים.

• הריטים נחמרים מתווספים לבגרים, כמו שעונים צגעוניים, גרביים עליזות, סיכות פלסטיק ותגורות, כמו אצל הגדולים.

ולאת יהודית חו

Bracalo 44

מימין למעלה: מכוסי זלמן
זמטוסים עתיקים על הזית
תולצת טריקו (עיצוג יעל
שפינר, "בינוד")
שנול וירוק, כמו אצל
מול וירוק, כמו אצל
מימין למטרה: כמו סוכריות
עם צבע שחור (ריומיק,
"לודנ"ה רוטקס")
והמאצ'ו – בכח הם יראו נם
בעוד עשר שנים ("סאביר")

45 YIDEQİD

בעריכת בנימין נתניהו

"מעולה, נחרץ בהבעת

הבטחון שהמערב

מסוגל לגבור על הטרור"

> בקשו בחנויות ובספרית "מעריב"

תל"אביב, דרך פ"ת 72 א', חיפה, בן יחודה 29, באר־שבע, קק"ל 90

ספרים מביח טוב

כיצד להבטיח שצמחי נוי יהיו זקופים הרבה שנים!

חיוני לגדל את הצמחים, מבראשית, בתנאי הידרופוניקה ב שימוש במומחי צמחים חנותנים אחריות לשנת ב קבלת יעוץ מוקדם בלי תשלום לצמחי פנים וצמחי חוץ ב פנייה לגוף וותיק ואמין ם עכשיו העונה הטובה ביותר.

מאת ערגה נץ

צמחי חנוי חסכו חלק חיוני בכל בית ומשרד חמחשיבים איכות סביכת ונוי - אם כתוך חבית ואם על תנג או ברירת גג. המחזה של צמוזיית פנים וחנין מרוזינית, משסכת או נשמכת, מומיף הרבה חן ויוסי לסביבה ורוגע לנשמה ולעיניים.

אבל... האכובה גרולה כאשר הצמחים קמלים ומתים עד בי, לפעמים, מחליטים לוותר של חתשנונ. לא צריך לוותריו כל אשר עליך לעשות זווא למכשית, מראש (ו) כי הצמחים שמתקינים כביתך, על הנג או במשרד - יהיו צפחים שגורלו, עוד מבראשית, בתנאים תידרופוניים, על כל חטיפול חכרוך בכך. הצמחים הקמלכם וחניקבים הם אלה שגודלו בתנאים רגילים והוכנסו לבית לנידול בתנאים הידרופוניים: גדקנו ושצאנו כי "נופר" היא בין החברות הבודות בארץ השגדלת את הצמחים, שבראשית, בתנאי הידרופוניקה. רוצים צמחים: עכשיו העונת הטובה ביודר לשתילת: האכוב הצע, האמום בשוצות את התפנום בחברו האביב הגיע, הצמיחה בעיצומה. אם מתקינים בחדש אפריל ומאי את הצמחים – מגיעים לקיף וחבית או המשרד מלאים ירוק, על נווניו המלבבים, וגם בצמחיה פרחונית. אם הפצת לשפר את איכות החיים ואיכות תקביבה בצמחים – לא לתכות. יש לעשות זאת בשבועות תקרובים. אגב, יש לחדה כי החברה שמתקינה עבורכם את הצמחים קיימת 5 שנים ויותר. למהו חיום יש חרבת ימתקינו צמחים לשעה' העושים רושם מצויין אך נעלמים עם גילוי התקלה הראשונה בגידול של הצמח.

ש צמחיית־פנים לדירות, בתים ומשרדים נופר מטפקת שפע של צמחי־פנים חידרופוניים המתאימים במיוחד לצמיחת בתוך דירות, בתים פרטיים ומשרדים, הצמחים משולבים בחללי חבית, במערכות

ומשרדים, תצמחים משולבים בחללי חבות, במערכות וריחוט, לתליית על אדן חחלון וגם למרסטות. תצמחים מסופקים במיכלים זקורטיביום אטומים. חמיכל מכיל גרצרי טוף (חומר וולקני) בצבע חום כחת – תומר מינרלי המנוע רילקבון, לכלון ומחלות למינוחן. בין גרצרי חטוף מתפתחים שורשי הצמחים חניאונים מלמות דשן מאוזות, מתפתחים שורשי הצמחים חניאונים מלמות דשן מאוזות, המתאימה להתפתחות חדרכתית של הצמח, בעוד כמות חמים במיכל מבוקרת ונראית בבירור בעזרת מד מים המותקן במיכל, תשקיית חצמה נעשית מדי 3-4 שבועות והבית או הריחוט נשארים נקיים לעולמים, בלי כל חשש.

צמחיה ומיתקנום בחשלומים

ביני שנים דייונים, וכשם שחנות בינסי אורקטים ווחס עבור התקוד מערכות הצמוים כינק בעיבות המלטון (הבקרוד האפוסעית: הוכיות: ה משפטו בכל החקרות האפוסעית:

אלפי בתים ומשרדים נחנים מחצמתים חחידרופונית שהתקינו מומחי נופר. אגב, המחירים של חצמתים החנדרומנים של נופר זתים כמעט למחירים של חצמתים

צוותי נופר מומחים נודעים לצמחיית־חוץ לדירות גג,

לבתים פרטיים וגם לקירות החיצונים, או סביב התלונות. מימחי החברה מספקים פערכות פיקוד ובקרה הפועלות

אוטומטית ומבטיחות חשקיות, דשון וניקוז ללא מגע ידי אדם. כך גדלים חצמחים לתפארת. נופר נותנת אחריות לשנה למערכת וגם לצמחים.

ש צמחי־חוץ לבתים

פרטיים ולדירות-גג

מיוחד לוועדי בתים

נופר פעילה בתחום הצמחיה החידרופתית מאן שנת

"עומר" עושה רושם של גוף נדול לצמתים! נכון. וזה אחד מסודותיה, חמאפשר לך לקבל ידע וצמתים הידרופונים במתיר זהה כמעט לצמתים שגודלי בתנאים רגילים. חגולל תונולים מוצרים שגודלי בתנאים רגילים. חגולל

משרדי נושר ממולמים ברחוב בורובוב 50. בבעתיים, של. 727745/736944 בכך אי פלפן ומומחי נוסר יניעו אליך. נראה אותך... בין

מאות מערכות של נופר פועלות זח שנים בבתים פרטיים, בדירות גג ובמיסדות רבים דוגמת בנק דיסקום, בית תדיראן, בורסת חיחלומים, כית חברת תחשמל, בית ציב, נמל תעופה ביג, בנק ישראל, מפעלי ים תמלח ועוד.

ע למח דוקא נופר?

ותר פעילה בתחום הצמחיה החידרופתית מאן שה.
1979. לרשתות עומדות משתלות ענק חמגדלות את
הצמחים, מראשית זריעתם, בתנאי תידרופניקה. החברה
מנותלת ע"י מומחים לצמוחה ולצמחית.
צוות החברה כולל עוצים בוטניים, אדריכל מים, ייש'
לאיכות החברה כולל עוצים בוטניים, אדריכל מים, ייש'
לאיכות החברה, עודריכים חקלאיים, מומחי השקיות
ממוחשבה, ועוד. נופר גם מיוצאות צמחים לארה"ב
ולאירופה.

אחריות של גוף ותיק ואמין

והגידול העצמי של הצמחים הם אלה המאפשרים לחברה אספקה שוטפת של צמחים במחירים נמוכים מחסקוב מחסקום שוטפת של צמחים במחירים נמוכים מחסקוב נופר לם נותנת אתרינות לכל צמח שהיא מספלת. אם קורת חלילה, משתו לצמח – תוא מתלף בקריאת טלמן: רק פוף וותיק ואמין יכול לעשות זאת. נות מתי תיותנה גם אתה מגרעדן של צמחיוה! לא מניע לדם

ואדי ערה. מפגשים מהסוג האחר מתעה המעוררים כשיפולי ההר. מי שעולה בדרך תד, ארבעה קילומטרים של אתר תיירות, לוקח

> סלה ולא ההפד. חבל שלא כאתם לפני רכע שעה", אמר קומם, המצוק בדיוק השמיע את התפילה שלו. איך אני

> ממנית מרמפיסטים מעין אל סלה הסמוכה. בדרך

כלל, נדרך הטבע, משה נותן טרמפ לתושב עין אל

אהב את חה". ועשן מרחף ממקום נעלם שבו מכין מישהו פחמים. קומם תוזר עתה לעבור כחברת דרוקר. בחודשים האחרונים התמסר רק לבניית ביתו, וכמה בתים משים בקציר. למרות שהישוב שייך להתאחדות האכרים כליכוד, רוב תושביו, וקציר בתוכם, אינם צושי יכין מובהקים. להיפך. למרות תלונות התושבים לל קשיים מוניציפאליים, תנאי התיישכותם היו קלים. קקע בחצי חינם ומשכנתא נכברה. "אם היו נותים לצעירי אוסיאליפאחם להתיישב כאז, היתה נפתרת נעיה צפיפת מסויימת שם", אמר אחר מן הערבים

שניכוד ברדכנו אותו יובו. אנשי קציך התעקשו להמנע מבניית גדד ביטחון. למחת שהשלטונות לחצו עליהם בנידון. הם שומרים על עצמם, כמקובל בכל ישוב אזרחי בארץ. פטרולים נינחים של תושבי המקום, בלילה. בהבדל אחד. מצטרף אליזם חייל אחד. בררך כלל מילואימניק. 20 פשר מורחית לקציר שוכן עין אל סלה. ישוב אינטימי סל משפתה אתת. כרגל אפשר להגיע אליו בדקת הליכה במבונית צריך לבצע איגוף בחזרה לתוך תוארי ובמעלה כביש אחר. בקציר אין פחד מפני הענעה העצה, מעבר לגינות הקטנות. לא קיימת כאן תשתריינות המגובננת כלפי איזה אויב מסביב. אם ששה תודרת לכדה כלילה היא פרחדת כמו בכל נהיגה

קוראים לזה, מדירות: כאבז כל זמן שקיימת הבעיה - לפני 48', הולכים ומצטופפים היום על 7500. זוהיר הפלשתינית אני חש כאב. זה כאב הנאמנות הכפולה. רוצה את הסטה של חריט כדי להקים עליו מוסרות אני נאמן לעם שלי ולמדינה שלי. ברגע שתקום ציבוריים, והוא מוכן ללכת לטיול ברגל, כרי להצביע בריוק על תחומי הקרקע שבה הוא חפין. המדינה הפלשתינית, ארגע. יהיה לי יותר נוח עם הבפילות הזאת. רווקא כימים האלה אני רואה את שורק אכנים. "לילדים יש מועקה בלב, אכל הם לא האור כקצה המבהרה. כולם מחפשים את הפתרון, מדברים על השלום. מוכרה לצאת מזה משהו, לאז" ערה היא עניין מפוברק, לא אמיתי, לא מתאים. זה לא

"לפני כמה ימים", הוא ניזכר פתאום, בתי הכפר שלו כבר נעלמו בחשיכה שירדה כעדינות, "הלכתי לתרום דם בחדרה, במגן דוד ארום. שכבתי ליד יהודי. מהיד שלי זרם לתוך הצינור דם, ומהיד שלו זרם לתוך הציצור רם. רציתי להגיד לו: תראה, יש לזה אותו צכע. לא אמרתי. עד עכשיו אני מרגיש את הרצון שלי להביד לו את זה. בכל זאת התאפקתי. ברגע כזה לא

בפתח בריכת השחייה

הם רוצים להתקרב, להיות שותפים, לקחת חלק, לזכות בהערכה שהם חשים ראויים לה. "יש לנו כל כך הרבה רברים משותפים. למה לא להדגיש אותם, לספח אותם?" אמר וחיד. מישהו אתר אמר: "בסתר ליכנו היינו רוצים לחיות כמדינה שהיא שלנו ושלכם. שהסמלים שלכם יהיו גם שלנו. שליד המגן דור הכתול, כאמצע הדגל, תהיה תתיכת סהר קטנה. אכל אתם מרחיקים אותנו תמיד למקום אחר, נחות דרגה

ר"ד נזיר יונים מערה, כירורג מנית החולים הלל יפה בחדרה, סיפר סיפור קטן על המרפטת היפהפיה שלו. "לפני שלוש שנים נסעתי עם הילדים לבריכת השתיה בגן השומרון, מושבה סמוכה. פניתי לקופה, קניתי כרטיסים, קראתי לילדים שיבואו מתמכונית. הם

> כל זמן שקיימת הבעיה הפלשחינית אני חש כאב. כאב הנאמנות הכפולה. ברגע שתקום המדינה הפלשחינית, ארגע. דווקא בימים האלה אני רואה את האור בקצה המנהרה. כולם מחפשים את

> > עביש שומם, לאו דווקא כגלל הקירבה לבתי הערבים. - שמם, איש צנתנים ותיק, גברה ויתח כמו כרות ונוחיה לישראלי הנאה ההוא, כן הדור המגשר כין תפארת העבר לגדולת העתיר. ההתנהגות שלו לא התה מתיישבת נכון עם הקביעות הנחרצות של גאולה כת. הוא יושב עם חברים בבקעה אל גרביה וכפר קרע. .הא נוסע לתוך ידיש לא חמוש. הוא הייכן ופתוח.

"פנאטים מהימין אין כאן", הוא אומר, "אף אחד לג דוגל פה באינה טרנספר. אני ונושב שהאוכלוסייה העוכית בארץ מקופחת. כאזרחים שמשלמים מיסים ונמנע מהם השרות הצבאי, אין לחם זכויות. זה מתחיל מהקצאת אדמות כבפר, וננמר בהתקנה טלפון. אם צנתנו לא היינו מקבלים סלפון וחשמל, בעין אל סלה לג היו טלפון הושמל עד היום".

ותיד קבהא, מורה מעין אל סלה, כא לקראתנו מעבר לסלעים. "אנחנו חיים כשכנות מוכה עם קציד. ? הומן שלא לקתו מאדמותינו, זה לא מפריע לנו. צני ווכר שמשה היה פעם כבית שלי. אבל השכנות הטובה שלנו לא מתבטאת בהרכה ביקורים הדדיים. כתחלה הין יותר מפנשים, אבל אחר כך זה לא השתה לכל מקרה מתיחות אין. מתיחות זה רק על הפים של הפיתונים שלכם.

מה עשתו ביום הארמהו חייתי כבית:טפה עד פלשתי בנדד כמה מכוניות משפרה"

של שמם אני מונים דיכאד, דוא אומר בהרון איך מכאיב לתם דם, שחין לדם 26,000 אלף דיום ער הים

הפתרון, מדברים על השלום. מוכרח לצאת מזה משהו, לא?"

קפצו בבנדי ים וכבר כמעט חצו את השער, כשהקופאית שמעה שאני קורא להם בערבית. סליחה הילדים אתרו היא שאלה. כן, אמרתי, היא ביקשה עוד פעם סליחה, הלכה, תורה, ואמרה שאם אני לא מכיר אף אחד מן המקום, אני לא יכול לחיכנס. הבריבה פרטית. טוב, אמרתי לה: תגירי לי את עכשיו, מה להגיר לילרים? למה הם לא נכנסים לבריכה? היא פרצה כבכי. אחר כך המנחל התנצל, כולם מכירים אותי שם, אני בודק את האנשים האלה כמרפאה, אכל לא רציתי לבוא לשם כרופא. רציתי לבוא כאורת שלוקה את הילרים שלו לבריכה.

יונים היה ממקימי הרשימה המתקרמת לשלום. -אלה היו נישראין חפוזים וגרושים חפוזים עור יותר. אי אפשר להקים מפלבה על תנאי, כלי אירגון וכלי מפר כרור. עכשיו הוא לא יודע איפה יעמור בבחירות הבאות. או כך הוא אומר. הבירורג מאמין בתהליכים ממושכים, מחושבים, לא מפות סכין. העינוי המרכוי שלו סובב על ציר ההודועת. למי הוא שייך, עם מי הוא תולך, יהכן שלי, כשהוא צופה במשחק של מכני נגר אורטו, הוא לא מורהה עם מככי. גם לא עם אורטו".

מועקה בלב

לשר וחצי, ראיתו שהחלמידים לא הגיעו או תכנתי הערבים חיים חיי בוני בישראל, אמר זוהיר יחיא, פתינה העודות. פידרתי את המוצגים ליריד הכתב בנורה מכפר קרע שמתכוון לדוך לבחירות למועצה העדבי שהכינו הילדים. בעשר נחצי נסעתי לחיפה המקומית, מטעם חריש ואימה הנשמחו בשווא מפרט לענד עניינים במשרד החינוך. עד צומת מגידו מה מעיק על נשמתו הוא חוור לדון במהח העיקית החיא, הארמה בלב כפר קהע יש שטח חקלאי של יותד מצשרף בלא הקלחבות לסיור בבלת הבכנה קיבוץ חריש הנמצא מעבר לכן הירוק. חשטו הוח

זה סתם מרגיו".

לו, ער שכא קצין והתנצל.

בתחנת הדלק בכניסה לכפר קרע עמר ג'יפ של משמר הגבול. אנסיו נכנסו למסעדה ויצאו עם פחיות משקה קל. היה ככר לילה. במוך המסערה של זיאר עמרו שולחנות ערוכים. מפה לכנה על מפה אדומה. מנורות דקורטיביות. פרחים על כל שולחן. ריקנות גדולה עומדת ומצפה. 80 אחוז מכאי הניקום היו יהורים עד לפני כמה חורשים. היום יושכת הכורה מתושכי האיזור בשולחן פינתי חסר מפה. מעל שאריות חומוס הם ממלאים טפסי טוטו. הם יודעים להשיב לשאלה מה יהיה. גם על מה שהיה הם אמונים. אתר מהם ראה כמו עיניו, כך הוא אומר, יהודי מנפץ מבפנים את שימשת מכונית הטובארד שלו. עם אכן, או עם נעל. המכונית חנתה ליר הטרה שלו זהוא לא האמין למראה עיניו. עד היום מונחים שם שכרי הזכוכית על העסב. מאגרות הימים האלה.

אחד מתלמיריו של זוהיר נאסר לשנוע נחשר

ילחמו בשלב הזה. זריקת אבן מידיו של ילד בוואדי

צומח באופן טבעי. יש לי הרגשה שמישהו רוצה שזה

עובד סוציאלי מכפר קרע. בכל סלון, עם הירוק

והשמש בחוץ והקפה ביר בפנים, באו אנשים ודיברו.

לפי התור. בלי צעקות. כשהיו צעקות זרחיפות ביום

האדמה, וזוהיר היה שם בטייבה, הסתיים הארוע. אפילו

עמאד: "בעיתונות נראה כאילו וארי ערה נמצא

בקצה השני של הארץ. אני מרגיש פגוע זנעלכ מו

התמונה שלנו כפי שהיא מצויירת היום באמצעי

התיקשורת. אנחנו מעוניינים בסרר כאן. לא צריכים

שמשמר הגבול יסתוכב בתוך הכפר כדי לעשות סדר.

ברחוב ומרביץ להם. דותפים ראשים צעירים לכוץ

ואתר כך אומרים: יאללה, תלכו הביתה. ד"ר יוניס חזר

לילה אחר מניתוח בהול של ילרה. משמר הנכול עצר

אותו בפתח ערה. לא היתה לו תעורת זהות. "בואו אלי

הביתה, תשתו קפה ותראו את תעורת הזהות. רצתי

עוד חבר, אחמר. אחמר מה: "תכתבי אחמר". הוא

מהר לניתות, לא הספקתי לקחת". החיילים לא ויתרו

מחייך חיוך מתוק. "ביום שלישי, ערב יום האדמה,

נסעתי לתל־אכיב. עד פרדם חנה לא דאיתי אף

מכונית. זה פגע בי. למה מפחרים לנסוע בככים שלנוז עצרנו, אני והחבר שלי, בפנקייק בכפר ויתקין. ישבנו ושתינו קפה. מישהו לידנו שמע שאנחנו מרברים

ערכית והוא ניגש אלינו. מה יהיה, הוא שאל אותי. מה אחם מתכוננים לעשות מחר? כאילו אני מפחיר.

בעכורה תמיד שואלים אותי מה יהיה ולפני שאני

מספיק לענות, עונים במקומי. זאת הפעם הראטונה

שחיכו לתשובה שלי. לקחנו את הקפה ועברנו לשולחן

משמר הנכול, הם אומרים, סתם תופס ילדים

מאיר וילגר הנערץ עליו לא יכול היה לרבר.

ליר זוהיר יושב עכשיו חבר, עמאר עכרול גני,

אני מבין את הרגישות שלכם לנושא הנטווון. אמר פאודי בכוקר. העם הזה נוטה לרגשנות, צריך להתחשב בו, אמר המורה עתמאנה עומר מכקעה אל גרביה, בערכ.

במסעדה, הוא דיבר על העם שלו. לתוך האמירות שהתאוו להקיף סוף סוף את כל האמת והושלכו לעברי במשך חטיול בווארי ערה, נכנס זוג ישראלי בחושך עצרו את מכוניתם מול מסעדת זיאר, נכנסו זישכו בשולחן קטן, צררי. הזמינו קפר. שתו בנחת, שבשפו עיניים, בררך מקריית שכונה לתליאכיב. לא ידעו שחמלצר איכרהים סימן אותם בניצונו העצוב שלו.

תלמה אדמון

47 Bipedio

שום אמצעי מרתיע שיגרום להפסקת המעגל הזה.

הילרים, הנערים, הם כעצם הכח העיקרי שנלחם,

עם או כלי מרכאות, בצבא. אותם אלה שנותנים לך את

התחושה עד כמה המצב נלעג ועצוב כאחר. הנוער

יודע טוב מאד להתגרות מרחוק. "בוא, יא מניאק" היא

הסריאה החביבה ביותר, אבל גם הזכרת מקום העבודה

של אחותך כחולות תל ברוך "הולך טוב". אתה רואה

לפעמים אנשים מכוגרים ורציניים שלא מסוגלים שלא

לקחת את העניין באופן אישי. זה מעליב ופוגע.

וכשאתה מתקרב – הם כורחים. תופסת. במשחק כזה

המחנחלים, הרי כבר אמרנו. ממהרים לשחרר את

כשצה"ל מתיישב בכפר מסויים ומפגין נוכחות

קבועה, יהיה שם שקט. כך היה בחלחול. בית ספר נטוש

מלומריו הפך ברגע למאחז. השולחנות והכסאות הוצאו

החוצה למסדרון וכמקומם הוכנסו מיטות השדה. על

הלות אפשר היה לראות עדיין שרידים של שיעור

בכיולוגיה זככיתה אחרת שיעור כחשבון. מיד אחר כך,

לראשונה בהסטוריה כנראה, כתבו על לוח של כתה

בבית ספר רשימת שמירה ללילה. על הגג יכולת לסבל

תחושה של הצד השני. מערום אבנים גדול בפינה

וטווה אפקטיבי לנער מקומי לזריקה על הכביש

רואה ילדים כני 10 מאמנים ילדים כני חמש כזריקת

אבנים כחול. אחר הצהריים הם יציעו לך לפתע קרמבו.

ושוב המשפחה שעל גג ביתה התנחלת כלי לבסש

רשות, מפתחת איתך יחסים. אתמול במשמרת אחר

הצחריים שכח השומר על הגג את הטרנסיסטור שלו.

הילר שגר שם שמע קולות מן הנג, טיפס ומצא אותן.

למחרת כשכאו השומרים הראשונים של הבוסר הגישה

שבמלחמה. גם כאן, במאבק הוה בשטחים, מתחילים

להרגיש כמו כקולנוע. בערב אחר מגיעים למחסום

שזרקו עליהם אבנים ליד הכפר תרקומיא, כגלל

שרוצים לגרום להם לא לצאת לעבודה. כרי לעבור

לכפרם בית. אולא, יש צורך לחצות את תרקומיא.

השעה היא תשע בערכ וכלי בושה הם מבקשים מהסיור

של צה"ל ליוני. חוץ מזה, יש בדרך איזה מחסום או

שניים. ושוב אין כושות: "אין לך איזה רחפור קטןז"

שואל אחר מהם. איכשהו הם ככר כטח הגיעו. טובים

הקטן לא מרבה לפגוש. כבוקר אחד כא לבית הספר

כחלתול אלוף שיקוד חמרכז, עמרם מצנע, ומן הרכב

שלו יוצא לפתע האורת, אלוף במילואים יאנוש בן גל.

בן גל בא לטייל בשטח, לשאוף התרשמויות. גם הרב

כהנא הגיע לאיזור. נציג כורד של הכנסת, שכא לחלק

מנשרי עידוד. כמחסום על הכביש מקבלים אותו

בקרירות ואחרי דקה הוא נוטק. הנוסח שחילק מאופק

משמרך והגן עלינו מאוייבנו ואתה שמור על עצמך

חייד יהודי, מכורך על פעילותר למעו בשחוו

יש כשטח לפעמים גם כמה גיכורים שהאזרה

להם אם המשפתה את המכשיר...

ועוד כולה עניינים

כאלתור החבר'ה האלה,

מעור אנשים, לא כהכרח רק ממנו.

חורנו בשלום.

בבוקר, מתצפית על גג של בניין סמוך, אתה

לשטח. ימי שישי הן ימי התפילות במסגדים, הימים הראשי התחושה היא של כבוי שריפות. המקומיים המועדים לפורענות והצבא אינו רוצה מוקרי התססה מכתיבים את הקצב. בכל פעם שחוסמים, מבעירים

> אתה מכווץ כמפגש הזה עיתונאי-תיסשורת. כיווצי בטן אני מתכוון. בצורה אוכייקטיבית מספיק אני מקווה, אפשר לקבוע שעיקר הבעיה היא עם התיקשורת הזרה החיפוש הכלתי פוסק אחר אירועים

חרשים, גורם לא פעם להיווצרותם, כזכות המצלמה. בארנא הוצת אוטוכוס קצת אתרי חצות. הלהכות כבו לפנות בוקר. שני צוותים זרים הגיעו לצלם בארבע אחרי הצהריים וממבואות הכפר נראת הכל שכט. צוות אחר נטש. השני החליט להיכנס פנימה. אחרי חמש דקות כבר יצאו לעברם עשרות חושבים ולאחר מו"מ אין להם ממה לפחר. פוחדים רק ממתנחלים. קצר כיימו לעיני המצלמה הצתה מחורשת של האוטובוס ותהלוכת מתאה גרולה. התהלוכה הזו יכולה הניצרה מן ההרק. אחר כך לצאת מולך החייל, ולהביא לעוד תקרית ארוכה ומייגעת. אבל הצלמים ככר כדרך למקלחת כבית המלון. עשו את היומית, כמו שאומרים החבר'ה.

יש קצת אירוניה כשיח ושיג כמחסום כפתח כפר עם אנשי סי.בי.אס., המבקשים ממך, אחרי שנחסמו, בשיטה הטוכרת לך כל כך, לומר למיקרופון שלהם שאסור לך לחתראיין ושהאיזור סגור. אתה מסרב ובכל ואת מגלה אחר כך שגם השירול הזה הוקלט במיקרופון ענק, מרחק כמה מטרים ממך.

התיסשורת הורגלה תחילה ליחס אוהר בקרב האוכלוסיה המקומית, עכשיו כבר פחות. לא מעט חכמים תפסו את הפרינצים והרכיקו על המכונית שלט ים שעלו על הקטע הזה, PRESS או T.V. כבר לא מאמינים, והאכנים רצות גם אל הוולכו והפיג'ו

מתי יצאו כאן בערב טתם לטייל ולאכול איזו גלידה? איך מעכירים שבועות שלימים בלי תעסוקה, זולת וריקת אבנים עם הצבא?

מחסומי יום שישי ושבת נוערו לחסום את הכניסה לחכרון גם כפני תושבי רצועת עזה. הצבא אינו מעוניין שהעזתים יבואו להתפלל בחברון ויחזרו הביתה מוסתים. במחסום, בכביש חוצה יהורה, עוצר יוסי, נגר מיהוד, וולכו 760 שתורה ותוך שניות אתה רואה אותו מחליף חיוכים וקריאות "אהלן" עם הנהג. נגר סגר כאן מעגל. לפני שנה, במחסום ארו, הית סוחר התכשיטים הזה עובר אצלו מידי יום במחסום, ושניהם לא שכחו. עכשיו הוא ממליץ לו בחכיבות לחזור לעזה: "חברון קטנה עליך יא חביבי". ויש גם משפחה אחת שעוברת דירה. מעוה לחברון. שיירה של טנדר אחר ועוד שלוש מכוניות פג'ו, שמסיעות את בני המשפחה. על הטגדר - כמה מורונים, כסא אחר, זוג אופניים ועוד כמה שמאטעס. עוברים דירה. אתה קצת צוחק כשאתה תושב איך זה נראה אצלנו מכחינת התכולה והארגון:

בשתורר ילדים

יש בנוכחות שמקיים צה"ל כשטחים הרבה מתסמונת הכיצה והתרנגולת. למה הכיויה: שומר בעיקר על הצירים הראשיים, אלה שנוטעת כהם ישראל, ללא רגשות אשמה וללא התגצלות". יש פשוט אוכלוטיה יוזוריות. יש עשרות כפרים שרחוקים מהכניש רק חיילים שהיו אולי מעדיפים לקבל את המסר הוה הראשי ובעצם לא מסכנים ומפריעים לחיי היוסיום, וכל עוד הצבא לא מתקרב לשם אין שום תקריות. מצר שני, אי אפשר להתעלם מכך שהכפרים האלה הבריוו על אוטונומיה ועושים ככתוך שלהם. תהלוכות, המתות והנפת רגלי אש"ף. מידי פעם הצבא חייב להיכנס ולהפגיו נוכחות. כדי להזכיר למסומיים שהם עדיין תחת כיבוש, או שלמון ישראלי. כשהצבא כא, העסק מתחמם. יש מגע ולא פעם יש נפגעים. משהו בסננון לתכנים את תראש למיטה חולה בידיעה ברורה מראש. יוחות הביתה בשלום" היא בתבת. יש גם כפרים שתייכים להיכנס אליהם כמעט כל יום . כמו עות אושה למשר, שרבכו עוברת הדרך, המוכילה

ועכשיו – להיאחזות נחל צורף. כסך הכל, גם סכים הכביש ומיירים נזעק הצבא לכבות את האש. וחוזר חלילה. אין

ביום ראשון (ארבעה ימים לפני הקלטה) הוריע

קהל

הקשר בין מה שרואה הקהל באולפן לבין מה שאנחנו רואים כבית הוא די קטן. אם להגיר את האמת בסולנוע עשו לא מעט סרטים על הטרוף - הם עוברים שם קשח בשביל כרטים החינם בו הם זוכים. כמה שעות של ישיבה על כסאות לא נדיוק נוחים – זה תענוג מפוקפק. בכל זאת, תמיד יש קה. שליר הכפר ארנא שני רכבים מקומיים, עמוסים תמיד יש כאלה שרוצים שיראו אותם בטלוויויה או פועלים ששבו מעבורה בתחומי הארץ. הנהגים מספרים שרוצים לראות מה וה טלוויזיה – שלא לדבר על המעריצות של דורון מזר. באולפני הרצליה יש 350 מקומות מסומנים וניתן

והיה גם כאמור הרמטכ"ל, רן שומרון, שבא לשמוע וגם לחבחיר שכל עוד ישראל היא מרינה רמוקרטית תימשך המריניות הנוכחית. אין חוכמות. יכפורים הגיע משלוח מנות משמרית טרכלסי מכתה א' בבית ספר "שלום עליכם" בלוד. "לחייל האמיץ שמור אמונים למרינתנו הקטנה, עמור על

למשל, הצמירו פס קול קיים משום שהולקקה כמו שעות לפני בוא הקהל.

אינסוף פעמים. גם ביום ההקלטה. שבוע לפני, היתה תחושה כי הכל סגור – ואז התחילו הביטולים.

האמרגן של שלמה ארצי כי ארצי לא יופיע. בימצב הרוח" היה תסר חומר - ומנהל חטיבת התוכניות, יוסי צמח, כיקש מגולדפינגר שיוותר על מרואיין אחר. מרואיין אחר נתן ראיון גדול לאחר העיתונים - והיה צריך לוותר גם עליו. יום לפני ההקלטה הוריע גם. שלמה ניצן שהוא נוסע – ומתוכנית מלאה נשארו כמעט בלי כלום. וכך, ביום ראשון התחיל המדוף בחיפוש נואש אחרי מוטי קרשנבאום, שכתב במיותר קטע חדש לשלמה בראבא "האבא של יאצק". דורו אלהרר, המפיק של שושנה דמארי, הסכים כי שושנה תופיע, ולא בעור חודש כפי שתוכנן מראש. פרוש ההסכמה היה להקליט ראיון והופעה של שושנה בשעות הצהריים – משום שחלק ניכר מנגני התזמורת שמופיעים עם שושנה היו צריכים להיות כבר כארנע אחר הצהריים בירושלים, כי הם מנגנים גם כ"עלוני החיים". ואחרי זה עוד צריך לחפש מרואינים וכו'.

ואחרי שהכל כבר מתואם, מגיע יום ההקלטה – והכל משתנה. כולם כלחץ – ארה'לה שומר על שלווה. מקליט את שושנה שוב ושוב. "היא מלכה ואי אפשר לפספס כזה". ואחרי המלכה יש גם נסיך וגם לשמלה בראבא מגיע צילום נוסף "אז מה אני יכול לעשות אם הקהל מחכה כחוץ – בגלל זה אני צריך לעשות תוכנית פחות טובה? מי שסובל מהשלווה הזו שלו, זה הבית. לכן יש עוד מעט בר־מצווה והוא מוניה, ולאשה יש טענות – אבל גם רי מזל שהיא מרוויחה כפליים ממנו, כי אחרת לא יכול היה להרשות לעצמו את הלוקסום שבעבודה הזו.

להכנים עוד כמאה איש. הכרטיסים מחולקים חינם לחיילי צה"ל, למשפחות המוזמנים ולאחרים. אם להגיור את האמת, התענוג לחיות בהקלטה של "סיבה למסיבה" ווא קטן. יושבים הרכה זמן – וצריך להתאור כסבלנות, חלק נדול מההקלטה מבוצע כנפרד והקהל כעצם רואה חלק מהותכנית על מרקעי טלוויזית – כמו בבית, אבל בלי הכורסא המרופדת.

לקהל תפקיר של "פילו" (מילוי). הם חלק מאוד מוערי בתוכנית – אך זה החלק שהופר מישדר כמו "סיבה למסיבה" מתוכנית אולפנית קרה ומנוכרת לתוכנית חמה. נוכחות הקהל משפיעה על התנהגות המרואיינים, והרגשת המראיינת ושמתה על סהלו. אה האמנים מקליסים תמיר לפני בוא הקהל. חלק מהראיונות נעשים בנוכחות הקהל - וכך גם הפינה של שלמה ניצן. אחריכך, בעריכה, עושים מהנ מישמש, שמים קטעים של קהל בקטע שלא צולם בנוכחות קהל ועוד כל מיני פטנטים.

מנהל האולפן, כני ככר, הוא הנותן הוראות לקול מתי למחוא כפיים. בספריה של "סיבה למסיבה" יש מספר פסי קול עם מחיאות כפיים. בתום ראיון מצרפים מחיאות כפיים מפס הפול. גם הקהל מקבל סימן למחוא כף – ומקליטים אותו. מה ששומעים כבית זה מין צרוף (בעריכה) של מתיאות הכפיים ואמיתיות עם אלה שכבר היו סורם. לשושנה דמאר

אילנה באום

חיים ואוהבים

צרבי טוב

לי בָטָל, הערבי שנהג להחזיק אותי על ברכיו, להרים אותי אל על ומשם להניף ול־ - הושיב אותי על כתפיו הרחבות – היה ערבי טוב. בעצם, כתקופה שאני מרברת בה, כולם היו ערכים טובים....

זכרון עמום, כמעט הייתי אומרת זכרון שתערפל כשל ארי הנוסטלגיה: אבי לוקח אותי לנסר את עלי בטל בביתו שבעיר התחתית בחיפה (גאם היה זה ליד הבורג', או כקרבת תחנת הרכבת גישנה, שם ממוקם היום מוזיאון הרכבת? כבר אין לי או מי לשאול).

אנחנו צועדים כרגל בררך שהיתה ארוכה מדי נשניל ילרה בת ארכע, או חמש, או שש, ובאמצע עוצר אבי ואומר: אני כמו הכן של עלי בטל. וכשחזרנו וניתה הוא מספר לאמא עד כמה שמח עלי בטל נביקורנו "מפני שאת יודעת איך זה כשאין להם

אבי, שהתחיל עור לפני שנולדתי לעבור בבתי ומלאכה של הרכבת במפרץ חיפה (שהיום קרויים על שמו למר את הא'כב' של עבודת החרטות מהחונך סלו, שהיה ערבי בשם עלי בטל. בתקופה ההיא לא היו נושה וגם לא כארץ ישראל כולה וגם לא בעולם כולו שלום יהודיים שידעו לתקן רודי קיטור, ששימשו או משם עלה הקיטור. בעיר הרוסית הקטנה משם עלה לגדן, לא הכשירו את אבי לשומדבר, רק לעלייה לניון. אכל אבא היטיב ללמוד את העניין, וזאת בעיקר תוחת לעלי בטל.

אמאי- שנהגה לקטר כאשר הגיעו מים עד נפש לענייני הפרנסה – היתה אומרת כאיריש (כדי שהלרים לא יכינו): "עניין גרול, קטרים". לא שרחשה מו ללפי מעמר הצווארון הכחול שהיה מיוצג די אבי, אינך מכיא יותר, והרי זה כליכך כריא ויבריא" היתה נל אחיו וכל אחיה – אכל תמיד

> מוים משת יותר אקרמי, ולכן כה לחצה עלינו לחשוב רחוק, לחשוב נמה, לחשוב על מחברם בתור בעל. מה שמחה בכל פעם כאשר הייתי מנשרת לה שהוזמנתי לנשף משרנטים של הטכניון, אז האירוע ושכוי נחיי החברה של חיפה. וכמה לצה לשמוע כי בנווגי לנשף באחרון שהוזמנתי אליו הוא מתוסיברוך - ולא סתם, אלא דור פני למהנרסים, וכמה הירבתה לתחקר אותי על תוכניותינו השותפות, וכמה ענמת נפש נגרמה לה כאשר המתנרס יצא מחיי ונשא שורכת ואני נותרתי ללא בנזוג מן TALL AND

הפרתי כה שהיא חלמה שיהיח לה

באווירה כזו קשה היה לטפח יריות, או ליצור קירכה כלשהי, עם מיקו כש עלי בסל, שהיה מרוחק מעולמה של אמה ת"ק פרסה והיה משרנ רק לצווארונו הכחול של אני מאתר שלא דוותתי על השיחות חוריחורים כין אבי לאמי, ומאחר הית כנר מצחר מלתחקר אותם – לא נוחרתי אלא עם פירורי וכרונות

ל הערבי הטוב בחיי משפחתנו. ושוב אני נוכרת כצעדה התחתודשית, לעוד, שערכתי עם תי למעונו של הערבי הכווב. האמת העשלא אובתי אלא את הטיול אל

תיבת דואר / תגידי לו, דוקטור... חניתי לקרוא את מאמרך "פרייארים של אף אוזד" ב"סופשבוע" מיום 11.3.88.

בעיית ה"גועל נפש" (קרי תשלום בעד שרות). אותך מטרידים בבעיות מקצועיות באירועים אינה רק נחלת אלה העוסקים במלים. אני רופאה, חברתיים: – כן, משיב העו"ד, אך אני שולח להם ולהוציא את חברי נעורי, רבים הם מכרי – בעיקר להבא - אלמד. כעבור שבוע מקבל הרופא אלה תמתקשרים בכל שעה משעות היום, אכל רק כאשר יש לחם בעייה רפואית.

במשך השנים למדתי להכיר את אלה שכיקשו את קירבתי רק בשל המקצוע ~ והתנערתי מהם. אד אחרים עדייו ממשיכים. אם בארועים תברתיים ואם בפגישות מקריות בחנות זו או אחרת. "שוכחים" כי על מנח להשיב להם או לתת אישור רפואי, למדתי 7 שנים פלוס 5 שנות התמחות.

טלפונים או דלתות. ד"ר א.ש. (השם שמור במערכת)

> עלי בטל, שהרי כאמור היו תוא ואשתו חשוכי ילדים ולא היה לי מה לעשות כביתם. הייתי מסתובנת כסביבון בחרר האורחים בעור אבי מנסה לקשור שיחה, - בערבית בסיסית, עם החוגך שלו וגומע מספלון קפה עלי בטל, אדם כעל מימדייגוף אדירים כמו באיורים של נחום גושמן, היה חוזר ומרים אותי באוויר, משם על כתפיו, שוב מקפיץ אותי אל ברכיו והוזר חלילה. אבל גם התרגיל הוה הלך ונעלם, מאו צמחתי,

וכשהייתי לנערה – פססתי מלבוא. אשתו של עלי, אשר ככל שוכרוני עומד לי לא היתה נוכחת בחדר כשעת הביקור אלא מגישה לנו כענמימות את הקפה והתרגימה ואחרייכן נעלמת, היא האחראית לכך שכל תומוס שאני מנגבת כיום, איפה שלא יהיה, מעלה בי את זכרון התומוס מעשה יריה שאין שני לו. בכל שכת היא נהגה לשלוח לנו עם כעלה מנת חומוס שהיתה מתפקרת בתפריט שלנו כתור המנה הראשונה כסעורת הצהרים. כמנהג הבריטים שמשלו אז בארץ, היתה העכורה בבתי־המלאכה של הרכבת נמשכת גם בשבת עד שעת הצהרים, והעוכרים – יהודים, ערבים ואנגלים – היו נחבים מחופשת סופשבוע בימי ראשון. כך שאכא היה מביא ישר לשולחן השכת כשתיים בצהריים בריוק את החומום מעלי כטל.

בכל פעם, כאשר החומום היה נעלם מצלחותינו מהר מדי, היתה אמא שואלת־פוקרת על אבא: למה

מלת המפתח בלוח המזונות שלנו). והוא היה משיב לה. מבוייש: זה מה שעלי כטל מכיא, ואני לא יכול לבקש ממנו להביא יותר. ואו היתה אמא שמה בצלחות מו הטשולנט שלה שנאפה כל הלילה במאפייה ברחוכנו, טשולנט עם הרבה תפוחי ארמה ושעועית זמעט בשר. בתור פרפרת אכלנו תפוז, וכך לא נותרגו דעכים.

זה תמיד מזכיר לי את הסיפור על עורך־הדין

והרופא הנפגשים והרופא שואל את חעו"ד: גם

אח"כ חשבונית לתשלום. טוב ויפה, עונה הרופא,

מראיירים ישום הדכה, אך כה בשעה שאת

יכולה להימנע מלהופיע באירועים שונים בהם אין

"גועל נפש" – אני לדאכוני מתקשה לטרוק

מעו"ד... רושבונית לתשלום.

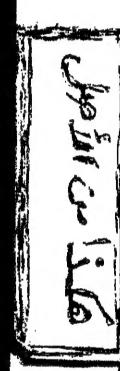
כשפרצה מלחמת השחרור נעלמו עלי בטל והחומוס מהנוף המשפחתי שלנו. אכא הסכיר שהוא "כבר זקן", עזב את ביתו בחיפה ועקר לכפר טירה, בפאתי העיר (מה שהיום טירת הכרמל). ימים מספר לאחר שחרור חיפה בערב פסח תש"ח, כחלוף השמחה, התדהמה, הצער, האכל ותחושת ההקלה ששימשו אצלנו בערכוביה מוחלטת – הור אכא יום אחר הכיתה והוא נרגש ונרעש מאור. הוא ואמא הסתודה כמטכה ואבי מחה את עיניו. שמעתי אותו אומר פעם ועור פעם: עלי בטל, עלי כטל. למחרת ארזה לו אמא מה שארוה כתיק גדול, והוא יצא לדרך. רק לאחר ימים סיפר כמה קשה היה לו לאתר את עלי בטל, שגורש מכיתו בטירה ועבר לבית אתר נאותו כפר. "הוא כל כך מסכן, ככה כמו ילד" – סיפר לאמא. ואז הוא הלך וחזר אליו, אל הכפר הערבי, מספר פעמים, וגם הכיא אותו לכית־חולים, ועד היום אני מצרה על שלא שאלתי את אכי מה כריוק אירע אז עם עלי כטל וכיצר והיכו סיים את חייו, כי בינתיים יצאתי את הבית והלכתי למלחמה (בערבים הרעים) וכל העניין נשתכה ממני. אכל אני יודעת שעלי בטל הסתלק מן העולם לא לפני שהספיק אבא לגמול לו על כל שהעניק לו.

כררכם של מאכלים המעוררים אצלנו אסוציאציות עם אירועים מורחקים ונשכחים, כך אירע הפעם עם החומוס מהמסעדה התימנית־מספחתית שכקרבת בניין המערכת שלנו. תפשתי שם מנת אחרונה של חומום לפני החמץ ופתאום, כהינף אחר, חזרתי לחיפה של ימי המנדט, לשעת צהריים של שכת. בכית, עם ניחוח בטשולנט, השולחן הגדול שבחדר ובמרכנו מיכל פת ללא תואר והדר ואמא מחלפת מתוכו לכל אחד כף גרושה של חומום. הה, חזרנו אליך שנית... החומוס של עלי בטל, הערבי הטוב שחנך את אבי להיות בשעתו היהודי היחיר בעולם בצל תואר במקצוע של דור דורי קיטור (שעיסוקו

בקטרי הקיטור, הענתיקות של חרכבת). כל כך התרגשתי, עד שמיך קניתי במסערה מיכל אצלנו, כצפוי, איאפשר היה לשחור את העניין, וכולם תמהו: מה פתאום חומוס כשבתו

לכי ספרי להם. אייאפשר לאכול נוסטלגיה.

40 HISEDIO

כושם שושנים

ייקספיר אהב את השושנים הקמלות. ממותן המתוק המתוקים בבשמים נעי שים", עבשיו מציטה ולויד שים". עכשיו מציעה גליה לאורי את תמצית הזכרונות. צידה לדרך. לאחר שחזר מבולבל ונכוך מפגישה עם מפקד האוגדה בו לחץ התת־אלוף, רחב הכתפיים את ידו ברגש, פיטפט איתו על מפקרים שאורי זכר אותם כסגני־מישנה צעירים ועכשיו הם אלופים. ולכסוף תקע לידו של אורי הקלף המציין את שרותו, ועוד טופס המזכיר כי אורי שירת כארבע מלחמות והוא רשאי לענור את האותות שלהם. סיני. ששת הימים. יום־כיפור. מלחמת לננון. שנתיים וחצי שרות סדיר. 32 שנות שרות מילואים. זה הכל.

גליה ליוותה את אורי אל היחירה הצבאית, ממתינה במכונית עד שייצא מהשיחה עם האוגדונר, קיומה את פניו בחיבוק חם, שאורי לא ידע איך להגיב עליו. היתה בחיבוק חמלה של אם על כנה שאיבר צעצוע יקר. השתתפות במכוכה של גבר, שהצבא אמר לה "ארקיי תורה. עכשיו אתה יכול ללכת".

רק כמילואים חש אורי כיצר הזמן ממהר לחלוף. נמשרד שלו, כבית המשפט, בין ירידיו, היה, כפי שנליה ניסחה זאת, "אחת הרכבות ממערכת הקטרים היוסעים כולם באותה מהירות". ואילו במילואים היתה לו תחושה שהקטר שלו דוהר כמטורף והקטרים האורים נעלמים אט-אט מעבר לאופק:

האוגרונר ריבר על השנים בוזם שירת אורי. על המלחמות. הוא עצמו, היה טירון במלחמת ששתיהימים. אורי לא השתחרר מהתחושה שחקצינים כצכא נעשים משנה לשנה צעירים יותר. כשהיה כסדיר, סג"מ נראה לו בחור מבוגר. כששוחרר למילואים, המח"ט נראה לו כעל־בעמיו. אחרי כמה שנים רק האוגרונר עור היה מבוגר ממנו. עכשיו, אפילו האלופים חיו צעירים כאשר אורי כבר למד לישון מכורכל למרגלות הנגמ"ש. כאחר התרגילים אמר לגליה, "זה היה ליל ירח סהרורי בנגב. פתאום תפסתי שהקצינים הצעירים הנמצאים איתי יחר כגרור,

שד לא נולדו, כשאני כבר שככתי כאן בתילות". מה אני קונה ממך עכשיו בליינד את טופס השחרור". נושא השירות הצבאי חוצה לפעמים את הפנטהאח

כמשפטן יכול היה אורי לעבור מומן מיחירה קרנית בה שירת לפרקליטות הצבאית. התעקש להמשיר כתפקירו. אהב את היציאה לשרה, לגביו, המילואים, היו הזרמגויות לצאת מהמשרד, לפגוש מעול אנשים שלא הורמן לו להיתקל כהם בשגרת היום, להעמיד עצמו במבחני סבל של גשם, סופות מל, המסין, לישון במרכר. תרגשה מרענות המבטלת את הנסיון הדקדנטי שלו לאכול את הארוחות הטובות כיותר לשתות את היינות הטובים ביותר ולכחור לנצמ חיים מענגים. היתה לו חרגשה שעור מישהו יישב אצל חשולתן בלשכה הקטנה של האוגרונר שיש אנשים שוקוקים לעורה, שיש כאלה שאתה צריך

שמפות מקשטות את קירותיה, שולחן שתי כוסות קפה, טלפון. בכסא הסמוך מיסב יוטי. האוגרונר לא ראה את הזר הזה שפלש ללשכתו. אבל כאשר ריבר אורי, פנה אל יוסי. כאשר שאל האוגרונר איך הוא כותן אל מול עיניים אחרות. היו אלה עיניו של חייל מסכם את 32 שנות שרותו הצכאי, ראה אורי את עיניו של יוסי געוצות בו גדולות, סקרניות. לכל הרוחות, הוא לא יכול להתנער מהעיניים האלה.

יוסי ישב כשקט. ראשו שמוט, ידיו תקועות בין ירכיו, כאילו הוא מבקש לצמצם את עצמו אבל נוכחתו היתה תוקה כליכך שאורי גימגם. ליוסי הוא חייב הסבר על 32 השנים. יוסי, הטירון מהמחלקה השלישית, שאורי פיקר עליה לאחר שסיים את קורס קצינים. יוסי, שלילה אחר סהרורי, קשר את משחולת הרובה להדק. את הקצה השני קשר לירית הדלת. כיוון

כתחילה הופיע יוסי בחלומותיו של אורי. צעיר שחון שיער. מהלך חרישי בחדר השינה שלו. גונח גניחה אחרונה של מוות.

"באותם ימים הייתי כסך הכל גן 18 וחצי", סיפר אורי מקץ שנים ארוכות לגליה, מנסה לשתף אותה בדמותו של יוסי המוסיפה ללוות אותו. "באותם ימים הייתי נלהב, תוסס, מלא מרץ, מלא בטחון עצמי ולא יכולתי להבין, או להאזין לקריאות העורה של ווייל כן גילי שחש את עצמו מבוהל במסגרת הזאת שקוראים ואפילו במבצע לבנון, היה יוסי פוסע בעקבותיו

מאותר יותר, כשהתבונן לתוך בארימים באינחל, ראה את עיניו של הסוראני מחבונגות בו. השליך אבן אל המים ואלפי עיניים רוטטות ננעצו בו נזעמות.

פשוט להיות קשוב להם. לקחת חלק בחררות שלהם.

מפסר טוכ היה עושה את זה, אבל אני כקושי עכרתי

סוראני שחור ומגודל, שאורי הרגו כיריה. האדם

הראשון שהרג. כאשר קרב אליו אחריכך, ראה את שתי

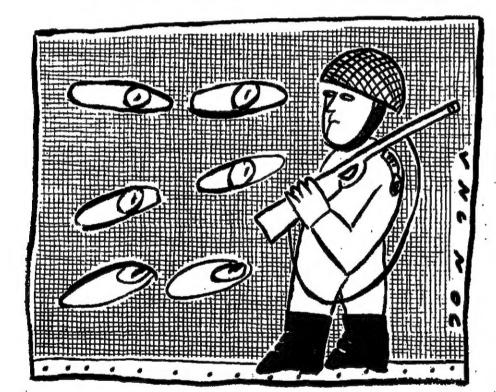
עיניו הגדולות כמעט לבנות על רקע פניו הכהים.

במכצע קדש כמעט איברו עיניו של יוסי את

את גיל ה־18..."

עם השנים הזרקן גם יוסי. נראה עייף ורהוי יותר. במלחמת יום הכיפור ראה אותו ממש יושב על ידו על הולדה, כאשר חצו את התעלה לעבר אפריקה. פעם אפילו שמע את צחוקו של יוסי, צחוק קר. זה היה כשאורי השאיר את הקשר שלו במלחמת יום כיפור ליד הולדה וירד לכתף הריונה כרי לעשות את צרכיו. רק הרף עין, רגע אחר בלבר, כאשר חזר, באותי מקום ברוייק כו עמר קורם נחת פגז שהרג את הקשר...

כמלחמת קרש, בקרכות ששת הימים, ביום כיפור

למלחמה. אכל לאט לאט הפך לשקוף, ער שלאחרונה לה צבא". מצא את עצמו מבקש להתחלק עם גליה כמעט לא הופיע יותר בחלומוחיו של אורי. עכשיו בא. בדמותו של יוסי. מנסה לעזור לה לראות את הגבר החוצה את חייו כצערים איטיים מהוססים. "אני הלכתי לצבא מלא בטחון. יצאתי לקרוס קצינים וסיימתי אותו כרבר מוכן מאליו. לא עברתי שום משברים כטירונות. השכונה כה גדלתי הכשירה אותי להתמורד עם משברים גדולים יותר מאשר המשבר של 'לילה ראשון בלי אמא'. התייחסתי אל כל מי שנכה כלילה כאל ילדון נפחד מבוהל, בקיצור לא אחר מהחברית לא גבר. הלכתי לקורם קצינים כדי לקנות סשטום חרש של כן שכונות. מותו של יוסי נראה אווילי. בלתי תשוב. ולא הבנתי מה טעם הוא חוצה את חלומותי ומסתובב בחדר השינה שלי במאשים. סוף סוף, הוא זה ... ניבורה שכתובת פעקע של כדורים לבנים הכסיפה את שקשר את המשחולת להרק ולא אני".

> בלשכת האוגדונר כשהוא מסיים את פרק שרות מילואים, הוא מבין את האשמה וככל שעוברות השנים היא נראית לו ככרה משאת, "אם היית" מבוגר אחראי יותר, פחות מלא בנעורים, פחות שתבן, חייתי ווחע

חזר אל נעוריו האוברים. שוכ איננו זקן ועייף. כעל שיער שיכת גורר את רגליו כלאות כפי שראה אותו אורי לאחרונה בחדר השינה שלו. עכשיו כנער כן 18. עיניו שוכ לא היו מאשימות. הן התכוננו סקרניות באורי בעוצות בפיו לראות כיצד יסכם את 32 השנים הללו. אבל אורי שתק. רק לחץ את ירו של האוגרונר ופנה ללכת. כאשר נכנס למכוניתה של גליה התכונן לאוצר. יוסי לא היה שם אותו לילה כאשר הרימו כוסית לסיום שרות המילואים שלו אמרה גליה, מנסה לפייס ולנחם את צרעין דאתה יודע אורי, כטך הכל יש לר מול. מחלת

האיירס הארורה פגשה אותך אך לאחר שעכרת את כל ההרפתפאות ושוחררת מהמילואים כאשר החיילים נקראים לעשות סויר בשטחים...". ואילו ניר אמר כאנחה, "עכשיו אסילו את התקוח אבא לקח ממני, עכשיו כל המעספות החומות של המילואים שיגיעו יכראו וים לי.....

הורוסקופ

תחזית לשבוע שבין 8 ל־14 באפריל

(21) במארס עד 19 באפריל

השבוע צפויה חומנה לאירוע מפואר. אתם מצליחים עכשיו לפתור בעייה בי־ אתם נחנים מבטחון־עצמי הזלך ומבר. וחי בתחום חקרייות תהית השבוע נקודת מיפנה. תזכו בחכרה על מאמציכם, ויעלו הזדמנויות חדשות. איו צורך להיטרד לפי שעה בפרטים הקטנים. אתם פעילים במי־ שור העסקי, אך תתקשו לעורר התלהבות

(מב באפרול עד פב במאנו) אתם מקבלים עכשיו אור ירוק כנושאים הקשורים בחשכלה ובשיפור האישיות. השבוע תצליחו סוף־סוף להגשים תוכנית לטיול. בימים אלה אתם מתקשים לבטא את עצמכם, ונטרדים בשאלת הקשורה

במישור היחסים האישיים היו בומן האוד רון עליות ומורדות, אך העניינים ישתפרו מעתה. אינכם יכולים לצפות מו האחרים

(נב ביולי עד 22 באוגוטכו) שתיראה בעיניכם צצה עכשיו. עליכם לחתעלות מעל הוטייה למצבי־רוח, ול-

(23 בספטמבר עד 22 באוקטובר)

ולהביט קדימה. למרות זאת, יש לתימנע

השימוט שלכם בכל חקשור לעסקים אינו - פליטת־פה עלולה לחביך. (22 בנובמבר עד 21 בדצמבר) מצככם הכספי הולך ומשתפר. תקבלו חצי ידידים ותיקים וחדשים ממלאים ביפים עת חדשת לעכודה, והוכ נושן ייפרע אלח תפקיד חשוב בחייכם. השבוע תפחי

תית שתטרידה אתכם זמן רב. בעסקי חני עניינים מתנהלים על הצד הטוב ביותר. דל"ן, חמצב עתה לצידכם. זה גם זמן טוב משבוע כדאי לקחת חופשה ולהנות מה לנושאים חקשורים במימון. ביחסים עם חיים. וסו לחבין את הסובבים אתכם -מישחו קרוב עלולה לחיווצר מתיחות אולי הם מוטרדים בבעיות. (23 באוקטובר עד 21 בנובמבר) (20) בינואר עד 18 בפברואר) אתם מיטיבים להתבטא בתחומים שונים. - הרכה דברים חיוביים מתרחשים עכשיו

שותף יבשר לכם בשורה טובה, שעתידה - דווקא מאחורי תקלעים. עניינים בלחי להשפיע על שניכם. במקום העבודה אתם נמורים נסגרים ואפשרויות חדשות ופה" עלולים להיטרד בשל סחבת מתמשכת. מוח, אך מוטב לבדוק היטב את הפוטים.

(22 בדצמבר עד 19 בינואר)

(19 בפברואר עד 20 במארס) סוף סוף. זה הזמן לבסס את עמדהכם מן הזדמנות הקשורה בפעילות קבוצחיתו אתם מאוד מופולאריים ונהנים מהצלחה ווברתית, עם זאת, אין זה זמן טוב לארה אנשים אצלכם.

(23 בארגוסט עד 22 בספטמבר) חשבוע אתם עשויים לקבל החלטות חשובות הקשורות לעתידו של ילד, או מישהו צעיר. בתחום הרומנטי העניינים סוערים, וגם במישור תיצירתי אתם פעי־ לים מאוד. אין לערב עכשיו עסקים עם מכיובוזים ומהצורך לחרשים את תסבי

לחיות מושלמים כל הזמן. בימים אלה יתברר לכם סוף־סוף לאן מוע־

תקדיש יותר תשומתילב מחמיד לבריאות ולכל הקשור בתוווח.

(ביוני עד 22 ביולי)

(ו2 במאי עד 20 ביתי) תלונות של מישהו ערוב עלולות להטריד בעניינים חשובים יותר. בימים אלה אתם זוכים לקבל את התמיכה הכספית הדרו־ שח לכם. זה זמן טוב לחניש בקשח להלי

עודד גרא, סטיל

המזכירה חולצת את נעליה, באינטימיות משפחתית.

"תמדרי עם אלה", היא אומרת לקליינטית. המעצב: "סקס־אלגנס, איזה רגליים יש לך, איזה רגליים". מכקש ממנה את השמלה לתצוגה. "כתנאי שאני הרוגמנית", היא עונה. הוא מכטיח לה חצוגה רק של בגרי קליינטיות. הוא בטוח שכולן תסכמנה.

גרא: "במשך השכוע, כל יום, אני מקפיד להתגלח, לנסות ציפרניים, לגוור שערות מהאף, לכרוק אוזניים. אני לא שם לק שקוף על הציסורניים. יש גכרים שכן משתמשים. רוצה להיות משוייף – אכל לא מלוקק. עשר שנים אני נאמן לכושם שלי, מבית שאנל. מקפיר על סרם לרכות העור, ריאודורגט, סבון, אפטר שייב, בורי לושן, אמכטיות חמות, מסכות, מטאוים. יש לי קוסמטיקאית בלונדון שעושה לי ניקוי פנים, מסכות, רפלקסולוגיה ומסאד' עם מגבות חמות

'כבית, כל כוקר כשאני מתעורר מביאים לי למיטה כום מיץ טבעי או כוס קפה בשביל להתחיל את היום נכון. הורדתי מעצמי את נושא הנהיגה כדי לא להיכנס למתח. אני עובד עם הרבה מתח".

סטודיו לאופנה. וגערכה רביעית

אשה כסביכות החמישים. הרכה כרק. ביטחון עצמי שמפוזר ככל הרדיום כמידה שווה. רגליים ארוכות. גוף מעוצב, לוכשת גרא מהכוקר עד הערב, הוא מתאים את קו הגזרות לתנוחות הבות שלה הסטודיו שלו, בשבילה, הוא כמו בית. נכנמת בקלות לתפקיר של מטרונית. ממהרת מאוד. עוראת למוכירה שלי בגדולי. "מייז סייבוד" מלמעלה למטה. תיק מעור קרוקודיל, בעלים תואמות. נשיקות. חיכוקים, הוא עיצב לה קולקציה שלמה. מרירה המישית. יוצאת מאחורי הווילון בחליפת עור בירוק פסטל.

המזכירה משחקת במערכה הזאת את תפקיד הסחל. העהל משולהב. מוחאת כפיים: "טרה ויוליו". גראו "זה סטייל. זה אני". קליינטיתו "זה כריוק המחשוף שזיוואנשי עשה

לאוררי הפכורו". גרא; "פישתן חום נגרו". מליינטית: שוקולה מריר".

גרא מספר כדיחה: "היתה אצלי היום קליינטית אחת שצילצלה מכאן לבעלה ואמרה לו (במבטא מורתי): חיים, אני אצל עודד, החיים שלי". מעצכת הבית, המזכירה, הקליינטית, התופרת –

כולן מתנדנדות כצחוק משוחרר. עכשיו יוצאת הקליינטית מאחורי הווילון בחליפה בסגנון הנרי השמיני. גרא מסדר את הכנפיים בפשתן וורוך נאיווי.

לו. מעצב נראה לו מקצוע נשי".

גרא, בעצכים: "שמעת מה קרהז".

גרא: "הקו של החזה בסדר".

צ'ק. כואי הנה, אין לי זמן לכוכו".

שלא אוווב: אותי – מפסיד".

מתעצבן על זה".

הקליינטית מנערת מהו'קט של המעצב אבק

קליינטית, כטון אמהי: "מרגיז אותי שאתה

קליינטית למזכירה: "מיין קאנר, יש לי בשבילך

עודר גרא; ינורא חשוב לי שאנשים יאדבו אותי.

רק אז אני אוחב את עצמי. אני משקיע הרבה אנרגיה

ברצון שלי שיאהנו אותי. אם משהו גורם לי ככל פעם

שוק מחדש זה אם אני שומע שמישהו אמר שהוא לא

אוהב אותי. אני זקוק לאהבה ויודע לתת הרבה חום.

אולי בגלל שהחורים שלי גרושים. היום אני יודע שמי

על הקו סוכנת נסיעות. "מה עם הכרטיסים

ללוגרווז". גרא לשפופרת: "זה יוצא יום הויכרווז את

בטוחות שיט. זה מקלקל לי חכל. לאו אני לא הולך

להרוס לי את יום העצמאות. החג היחידי השמח

תחושתך, את מה שתוכל להשיג כחיים. התפתחות "אבא שלי, גרשון גרא, התגלמות סגנונך האישי מקרמת אותך לעבר הנקודה כה... העגיינים יהיו כשליטתך". המאצ'ו – רצה כן גנרל. זה היה גרא: "אני אמביציוזי, קרייריסט, רוצה הכרה וסטטוס כלכלי. אני חושב שאני מעודן. אמא שלי הדבר הכי נפלא שיכול היה לקרות

ואשתי אומרות לי שאני יכול גם להיות קשוח ואכורי". גרא כטלפון: "תאמיני לי, הם אנשים נפלאים:

במדינה הזאת. טרדישנלי אנחנו בכראנץ' בכוסר,

פיקניק בצחרים ומסיכה בערב. את מכירה אותי. אני

התגצחויות, של שנאות, של עימותים. רוצה לוצות

בשקט. מתאים את ההתנהגויות שלי לסיפואציות

שמתפתחות. התנהגות סביכ בריכה כשבת בכוקר שונה

מהתנהגות בארוחת ערב רישמית עם שר בממשלה".

גרא: "סגנון אישי כולל את תכונתך, את השכלתך, את

הסטר "סגנון אישי" נפתח כהקרמה מאת עודד

המעצב: "כחיים שלי אני לא מניע למצבים של

אבלה כל הלילה ואעלה לטיטה בבוקר".

נהדרים. יש להם יאכטה, בית בפלורידה, נית כניו־יורק. יש להם אניוורסארי, 40 שנה. הזמינו אצלי בגר. אני צריך מישהו שיקפיץ להם את זה לניריורק הקליינטית לגרא: "אני נראית בזה מליון דולה

נשיקות. נשיקות. נשיקות. גרא מלווה את השמלה במבט, לוחשו "רילי

מזכירה מנפנפת ביד: "כון וויאו". אתח רואה משחו מביך באורה החיים שלה גרא בטלפון, לפירסומאי: "ואני רוצה את השם בהתנהגות שלך?

"לא, בכלל לא. זה כיף שבן־ארם כמוני יכול לעשות שילוב בין התחביב שלו – תרבות ואסטטיסה - לעיסוק שלו בחיים". מה יכול לתפריע לך, אם בכלל? "אשה שלא רואה את עצמה נכון, שאין לה

גבולות, שמכוה את עצמה". לסטוריו גכנס מכר, מושיט יר, אומרו "אפשר

להגיד מול טובו". עודר גרא לוחק את היר המושטת, עונה: ימול טוב אפשר להגיר לי ככל יום מחרש".

בילי מוסקונה לרמו

עורכת: בת דורה בר

קפיצה לוחק על פני הנום.

אָם הָרָצוּ, בְּטַסְלוּי ספּסָדוּרָה, לֹעָבֹר

מַפּוּג חָדָשוֹת אָסָד לְסוּג אַחַר, וּתּוּכְלוּי

לעשות ואת בְּקְלוּת רָבָה, בְּשוּט ע"י

הַקַשָּת אוֹ אָמִירָת מְקַבָּרוֹ הַפֶּרְאִים שָׁי

סוג מסדשות הַאַסר שָבּוֹ רְצוֹנְבֶּם.

מסדורת מסךשות בשים מקפרו

ומה יָקורָה אָם לא נְנְקֹב בְּהְחַלֵּת

בְּמָקָרָה זָה הִּתְנַהַל מַחָדוּרַת הַחָּדְשוֹת

באפו סדוסה במתקותו לנה של ימינו.

דַּהַיָנוּ, בְּאוֹתוֹ אֹפָן בּוֹ מְתְנַקְלָת מְהַדוֹנִת

סדשות שלויונית בת ימינג מקדונה

שָבָּת מָחָלֹף הַצְּנָת הָעוֹנָנִים אינוֹ מַשְּבָּע

מסצופח הפצרי מול מקלט השלויונה.

וּמֶכְהָב אַדְּ (נַק מָתּוֹדְ אַלְפּן מִחַדְשוֹת.

מסדונת מסדשות מקשקללת

לשֶׁכְנוֹלוֹנָיָח מַבָּאָח: אַלְפוּן מּשְּלֵוּיוֹיָה

ישדר למעשה מספר שדורי חדשות

בְּעֵת וּבְעוֹנָה אַסָת, בְּשֶׁבָּל שְׁדּוּר נוֹשֵׂא

מַדְשוֹת מָעֲבָר אָל מִחְשַב, שֶיּחָיָח מְצוּי

בְּמָקְלֵט סַשְּׁלָוּיוֹנָית וְסִמְּחָשֵב יַצִּיג אָת

מַטָדוּרָת סָּדְשוֹת טַדְשָׁנִית זוֹ וּגְאַפְּשֵׁר

שֶׁתֹּאֲרָה לְעֵיל תַּתְאַפְשֵּׁר הוֹדוֹת

הַתַּדְשוֹת הַמְבָּאָשוֹת, בָּשְׁהוֹ מְלַוּוֹת, כמובן, בפראות ובקולות הוונעים לַחָדְשוֹת. אַם נִבְּסַר, לְמָשָל, בְּסַדְשוֹת חמדע וחשקנולוניה הצג לפנינו אולי סְפִינֵת הָסָלֶל מִסְדְשָה שֶׁשׁוּּרָה זָה עַמָּה אל פוכב סלכת צדק, או אולי נאגו לפנינו דנמי הרובוטים חביתיים סַקַדִישִים שֶּנָה עַתָּח פַּתְחוּ. בְּסַדְשוֹת הקפורט נוכל אולי לצפות באליפות

מָהָדוּרָת חַדְשוֹת לְנִי בַּקָשַתְכֶּם

השלותות שלכם ולצפות במחדורת סַּוֹפוּ לִמְצִיאוּת שֶל מַמָּש. בְּתְתַּלֵּת לשלום. מאחורי בבח יצגו בכמת

שורות סוגי מחדשות חשונים – חְשוֹת בְּלְלִיוֹת, חַדְשוֹת סְפּוֹרְט, סושות מדע וטכנולוניה וכוי. הקרינית הָנאש מָבֶּם לְבָּחֹר אָת סוג מַחָרְשוֹת קרצוי לֶבֶם. כָּל סוּג מָדְשוֹת יִחְנָה קשקפר במקפר משלו נעליבם יחנת קוקב בַּמִסְבָּרוֹ שֶל סוּג הַהַדְשוֹת הָרְצוּי לנם. תוכלו לעשות ואת באמצעות מקשת המקףר ע"י לוח מקשים שיחנת קנוע בּשְׁלָט־הָרָחוֹק שֶּלֶכֶם. אוּלָם

חוריות יציג/פציג לפניכם את

לְכָל אָמָר לְצְפּוֹת בַּחָרְשׁוֹת מַמְּתָאִימּוֹת לרצונו, נטיוקיו ועדיפויוקיו בלי שֶׁיַאָלֵץ לְרָאוֹת מוּל עֵינְיו אָת בָּל וּאַמְצְעוּת אָמִירַת מַמְּקְפָּר בְּדְצוּר. חַחָדְשוֹח מִכָּל מַשוּנִים. וּאַהְיָּה וּוֹ מַּקְדוּרַת חָדְשוֹת לְפִּי מיר לאמר שהששפם או אמרפם מי נְּחִירַתְּבֶם מָעַבְרוּ אֶל קַרְיָנִית מתרת או של קונון שתור. סקונו או

בתוך עשרים שנה תוכלו לשבת מול קשות מוראית ביום כשיבת לתחום הפדע סבדיוני, אולם תוון עשרים שנה מפודורת תופיע על מרצוע השלויונה שַׂנְיָנִית נַּחָסָּדָה וְסִיּכְנִית וּתְּבְּנִף אַוֹגְכָּם

עַלָיו מַחַדּוּרָת חַדְשוֹת שוֹנָה. בְּחִירְתוֹ של מצופה בסוג זה או אסר של . המסדורה המבקשת. תוקלו לכצע את אותו סדבר נכ

בּצֹאתׁיבָם.

יורם אורעד

לחברים המאקבים

צָריון לְהַתְנשׁק

לתמשך לעולמים

ַ הָיִיתָם שוֹאֲלִים אוֹתִי.

תוסו. תחלק

חוח קיים בכללו

בתבתם מכתב משתף ושאלתם מתי

נשיקות אינן קברה, ומברות יכולה

אָנוּ קוֹרְאִים "חַבֶּרוּת אַפְּלְטוֹנִית".

אָם הָיָה לֶכֶם צֹרֶן בָּנְשִיקוֹת – לא

חַטוֹב בְּיוֹתָר בָּנְשִיקָח הוּא מַצֶּר

בְּכָל מְקְרֶה, אָם יַש לְכֶם סְמַקוֹת – אַל

הַסְפּוֹנְטָנִי שָׁלָה. כְּלוֹמֶר, הָעַבְדָה שָהִיוּ

באה מתוף דחף פתאמי ורצון אמתי

אלא דווקא מישהו רציני, שהקדיש

אדמה בגודל בינוני, מחברים אותם

חוטים המתאימים ו... ישו השעון מועלו

איך זה קורהו משוט מארד, מתברר. בזכות

תחומצה הטבעית שבתפוחי האדמה נוצר

ורם חשכולי. לא הרבה, אנעם, אכל מספיק

כדי להפעיל את השעוו.

והשעון הזה, אנב, כבר איננו טחם

ניתן כבר להשיגו בחנויות.

שעשוע פרטי. בארצות הברית, למשל,

לוחץ לי

חברה בָּהַשְּלֶמָה לַחָבֵרות יָפָה. בשל מבול המכתבים לא נוכל לפרקם את בלם, אולם נם ללא קשר גופני בין מחברים. לכד תשובות תנתנה לכלם נדארו

לשמוח בת ח־12 בַּאֶשְהָ שֶּוּפְנֶה אַלִּיוַי בְּשֵׁם זֶה. טְמִּסְבִּיר לְדַעְחַוּ אָת סרְנָּשְׁתַּוִּ. אַתְּ מְכָּקֶשֶׁת מַאָמֶן לַעָשׁוֹת דִיאָטָה, וְאַלּוּ הִיא חוששת שתפועי וכן בצמיססד הַנְּקִינְה וּמְסְרֶבֶת. מֶהְקָרִים מַרְאִים נָי נער בניל 10–18 נוקק להרבה מאר קלוריות בְּמֶשֶׁוּ סיוֹם. לָכוּן אין צֹרָוּ בָּאֹבֶל מְיָחָד. מַסְפִיק שֶתַּמְנְעִי מַעַצְמַדְ מַמְחָאָים, עוּגוּת וּמָאָכָלִים מְּטָּחָאָים

מְשְׁנֵי הַצְּּדְדִים. סְבָלְנוּת, זָה עוֹד יַנִיעַוּ שוח שי

שעון מתפוח אדמה

מי זה החכם שמכנים תפוחי אדמה לתוך דבר אחד בטוח, זה לא איזה ילד שובג,

אראלת אשד

כוכב שביט (פרק 28) – כתב וצייר אורי פינק

מעריב לילדים 53

מִשְׂחַק הָאֱגוֹזִים

רותי המורת עקדת מנחוק וקביבה ילדים רצנו לעכרה. אורי צעק לה

בְּתִּתְּלַחְבוּת: "רוּתִי, זוּג אוֹ פֶּרֶכוּ"

"הַסְּסֶדְתַּי אָת כָּל הָאֵגוֹזִים" צְּחָאָת

רותי ופרשת לפגינו את כפות ידיה

שָמְנְנוּ מֶרְחוֹק מִישָחוּ צוֹעַק: ״עוֹדֶד,

אורי, דְּלִיָּה, נוּרִית". וּיִא רְץ לְאָרְאַסְנוּ

דְשִׁמְּחָה. בִּיקיו הָיוּ וְפוּחֵים וּמְלֵאִים אַגוֹוִים. אַסְרֵיוֹ רְצָה מִיכָל, כְּשָׁתְּיִדְה

שׁמִית מְלַאָה אֲנוֹים.

שאַל אורי לא מאָמין.

ספנים שֶּלְּחָם הָיוּ אֲדוֹמות

מָהַתְרַנְשׁוּת (הַם סְפְּרוּ לֵנוּ בְּנְשִׁימָה

אטרו וּבְנַסד שָּטָם בְּשְתָּף וְשָׁיַשׁ לָקָם

מָאָה אֱגוֹוִים. "אַיךּ יְכֶּלְתֶּם לְסְפֹּרִזוּ"

ביא לא עוח ואמר לי: "פּרָט".

פָּתַהָתִי אָת כּף יָדִי וְחָיוּ בָּה שְלשָה

אטר כָּךְ פָּנָה לָאוּרִי וְאָמֵר: "ווּנ". אורי

פָּתַח אָת יָדוֹ וְהָיוּ בְּתוֹכָה שְנֵי אַנוֹוְים.

נשמע טאלצול. נשטרנו אורי, שני,

דְּלָיָּה וְנוּרִית עִם שְלֹשָׁה אֲגוֹזִים, יֵלֶד

שַעָבר בְּמְרוּצָה דָּחַף אָת מִיכָל וְנָעָלַם. סשקית של מיכל נקרעה וכל האגווים.

"ם בּיע לָף" הִשִּים אוּרִי. בּלְנוּ רַצְנוּ

לכּתָה, וָהַשְּאַרְנוּ אָת גָּיא וּמִיכַל מַבּוֹכַיַה

זוֹחָלִים על הָאָרֶץ וְאוֹקְמִים אַתּ הָאֵגוֹזִים.

ספעם קיָמָה זוֹ מִיכָל שֶׁחָטְפָח אַת

קאַגוֹז מִיָּדוֹ שֶל אוּרִי הַפַּבְּסִיד.

מִתְּפַּזְרוּ עַל מָאָרֶץ.

וַהֶּוֹבִּיא אָת יָדְיוֹ מָאָחוֹרֵי נְבּוֹ.

בנינד לבית ספפר ורמה שמש נַחַדֶּרָת. שֶּׁמֶש נְקּיָה. שְצַּחַצְּסָח עַל יְדִי סגשם קאַקרוֹן.

נסיתי לתספבל לשמש ולספר לה בפות אני שמם סיום. אף מיא ורקח בָּאוֹר טָזָק אַטְרֵי חֹרֶף אָרוֹף. הָיִיתִני מְשָנָנָר לָנַמְרֵי בְּשֶׁשְּׁמִעְתִּי אָת קוֹלוֹ שֶׁל

"עוֹדַד, טיום מְחַלְּקִים אַגוֹזִים לִמשְׁםַקִי פָּסח״. ״אָני יוֹדע״, עְנִיתִי. "בוֹא נְהָיָח בְּשָׁתֶּף", הָצִּיעַ אורי.

סצר בית־הספר היהה ביקה. ידענו שרותי המוךה מסלקות נבר בנפתח לכל יֶלֶד עַשְּׁרָה אַגוֹוִים. זוֹ מְסֹרֶת בבית ספרנו. "מתנת הפקעה לילדים לכבוד מג מפסח". באנו ממר לבתח. בסדנו שלא ישארו לנו אוווים.

יוֹנְתָן הַנָּדוֹל עם כַּמָּח מַחָבַרְיוּ חוֹמִיעוּ לנד מבפה שלנו. חם באו ברגיל לשחק ולהרוים מהקטוים.

נורית ודליה, שהיו שהפות באגוזים, בְּרָתוּ מִיּוֹנְתָן וַחָבֶּרָיוֹ. מן לא רְצוּ לְשַּׁחַק אורי נאני שפקנו אונים. הַבְּסַדְנוּ שְנֵי

צגווים והקמלקנו מיָד. רצנוּ פָּקצר ַ קלוֹך ושוב בְּשֻלְּפָתַע הוֹמִיעוּ מוּלֵנוֹ דְּלְיָת וְנוּדִית. "רוֹצִים לְתְיוֹת בְּשְּתָּףוּ" שָּאַלֶת דְּלֹיָת. "בְּקַדֶר", עַנִיתִי מִנָּד. "סָבִיאוּ אָת סְאָגוֹוִים שֶּׁלְבֶּךְ", קַּרָא אוּרִי וּפְתָּח אָת השׁאַית.

"אין לנו יותר אַנוֹוִים, הַבְּסְדָנוּ מַבֹּלִי לָטְשָׁת נוּרָית פְּעָצֶב. "אָז אִי אָפְשֶר" פסק אורי. "פין דכר" בקשתי מאורי. "צוא נשפף אותף". נורית ודליח חיכו שחת לשוניה ואו המשכנו שרבעתנו

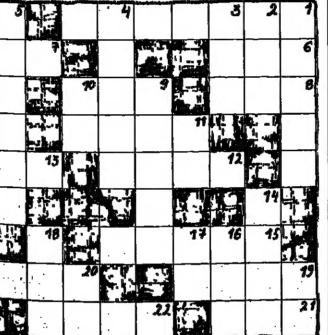
לְחַתְּרוֹצִין בְּחָצֵר.

54 מעריב לילדים

שָׁרָה סְבְּרוֹנְי אָריאָלָה שָׁקַד

תַּשְבֵּץ הַמַּצָּה

קּאָזָהָ: 1. "צוֹנְבִים" אוֹתוֹ נְּלִיל הַפַּדְר. 6. אָרָר בָּפָנִים. 7. אָחָד -- יוֹדַעוֹ 8. בְּצָוְתָא. בּוֹרְחִים פְּרְחִים. 17. מִשְׁקָה עַמְמִי. 18. 9. חָבְל - 11. זָרִיז, שָאֵינְנוּ אָשִיי. 12. אֶת קפִירָתוֹ מֶתְתִילִים מְפֶּסֵת. 13. ״– – נַדְיָא״. 15. מָה –– – – סַלַּיְלָת סַנֶּהוּ

אִמְרָה לְנֶּסַח

וּלְחַלֵּל וּלְשַבָּח. הָעָבוֹדָה הַוֹּאת לָבֶּם. סאשורה או היא למג מפסח.

יודע לשאלז ___ - ושפות ספילה סנה מבל

- קיינו לפרעת במצרים - שָּנְתוּ תוֹנָה לְעַמוֹ יִשְׁרָאֵל:

וו. ____ בקלוכה תומו כהולה

בין המוחרים יוגרל סמר של אבשלום קוד

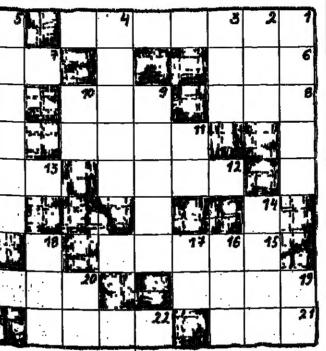
עשרות ילדים מקוראי "מעריב לילדים" השתתפו בהקרנק הסרם "דובוני איבמה לי בארץ הפלאותי, שהוקרן באולם ריונגוף. כל מי שלא הצליח להכוס יפוצה

מושב הְעָבְרִים בְּמְצְרַיִם. 21. הַקִּים בָּנְיָן. 22. מונַחַת עַל הַשְׁלְחָן בְּלֵיל מאוד: ז. הנביא ששמים לכבודו מס מְיַחֶּדָת עַל שָלְחַן הַפַּדָר. 2. אָתָד

משלשת הָרְנָלִים. 3. תוֹקְעֵים אוֹתוֹ בְּצָּדְמָה עַל מְנָת לְחַזֵק אֶת מֵיתְנִי

--- מָאֹהֶל. 4. עַבָּדים הָיִנוּ לְפַרְעֹה בְּ – - 5. הָעָרֶב הָראשוֹן שֶל פֶּסֶח. 9. אַמִּי משה. 10. אוֹיַב. 11. אוֹת עַבְרִית. 14. מַבִּיק צְלִילִים מִבְּלִי מוּסִיקְלִי. 16. בּוֹ חוֹציא אָת בְּנִי יִשְׂרָאֵל מִמְּצְרַיִם. 19. - קנן. 20. דר

בין הפותרים יוגרל סט עטים צבשני

שְעַמְּדָה לַאֲבוֹתִינוּ (לְוּגּ _ מה הוא אומרו לפגיקם 10 קטעים יְרוּעִים מְתּוֹדְּ __ אָנַתְנוּ סיָבִים לְהוֹדוֹה ססורה. מכל אשע השמטה מלה אמת. ולו אוֹתָה. וּלְאַמֵר שַתְּמְצְאוּ אַת בֶּל ___ סְדוּר פָטַת כְּהַלְבָּתוֹ. ממלים הראשונות סברו את מאותיוח ___ מה הוא אומרו מה הָראשונות שֶלָהָן וּתְקַבְּלוּ מְלַח

- עַסְרָדַעַ מָנִים עָרוֹב...

שמשיות למרססת ולגן 34,90 הלאטיות שמשיות עם מעמד oisen

מנחר אופנתני וחדיש

MARKS & SPENCER

אשראי גמיש עד 12 תשלומים

המשביר לצרכן-בקצב הומ

אשראי מיידי

סריגי קיץ לנשים הצעוח חולצות לנשים מיוחרות כותנות לילח מבד טריקו-שרוול קצר

הבושביר לצרכ

כולל מוצרי היוקרה Stillichael MARKS & SPENCER

נעלי בד לגברים אופנת ספרד

מבחר מזוודות

משחקים א משחקים בובה כי משחקים וולסתעסוק צעצעים מזלים ומשחקים Waddington

לקמפינג

שמ- 2000 יחעד 7500 שמme2000 שמ- 500 יעד 2000 הלואה לרכישת מוצרים

באמצטות ייונילי פרטים בבתי הכל-בו

ללא ערבים (ינו המנו הלוי מינוה)